

Lạc Lối Quay Về

Contents

Lạc Lối Quay Về	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	23
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	40
10. Chương 10	46
11. Chương 11	51
12. Chương 12	57
13. Chương 13	62
14. Chương 14	67
15. Chương 15	72
16. Chương 16	76
17. Chương 17	80
18. Chương 18	86
19. Chương 19	91
20. Chương 20	96
21. Chương 21	102
22. Chương 22-1	106
23. Chương 22-2	111
24. Chương 22-3	119
25. Chương 23	124
26. Chương 24	129
27. Chương 25	135
28. Chương 26	141
29. Chương 27	147

Lạc Lối Quay Về

Giới thiệu

Tên gốc: MẠCH LỘ QUY ĐỒThể loại: Hiện đại, âm áp, ngược, tình hữu độc chung,1×1,HE. Couple: Thẩm Mạc Thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-loi-quay-ve>

1. Chương 1

“Thiếu Hằng, cậu tỉnh lại đi, Thẩm Mạc Thành đã chết rồi! cậu còn định lừa mình tới bao giờ?”

“Anh ta chết rồi, chết thật rồi!”

“Chết!”

.....

“!!!” La Thiếu Hằng bật dậy, ngồi trên giường, chống chèn há miệng thở dốc, điều hòa nhiệt độ mát mẻ nhưng trên lưng và trán anh vẫn vương một tầng mồ hôi mỏng manh.

Tới khi hô hấp dần ổn định, anh dựa lưng vào đầu giường, vươn tay bật đèn tường, ánh đèn nhu hòa chiếu sáng quanh giường, giữa đêm lạnh mang tới một chút ấm áp khiến anh không còn bị ác mộng rét lạnh bủa vây.

Bên tai dường như vẫn còn văng vẳng tiếng ồn ào vọng lại, cảnh tượng trong mộng quá mức chân thật khiến anh không phân rõ thực hư mộng ảo.

Những cảnh tượng trong mơ bắt đầu từ lúc cứu được Thẩm Mạc Thành trong con ngõ nhỏ gần trường đại học tựa như thước phim điện ảnh không ngừng tua đi tua lại trong đầu anh, trình chiếu quãng thời gian cả hai còn bên nhau, mà anh chỉ là người đứng xem, một đường nhìn chính mình từ lúc không hiểu gì cho tới khi lòng tràn đầy thê lương...

Khuôn mặt mẹ giận dữ không chút che giấu, tách trà Thanh Hoa rơi vỡ dưới chân, bàn tay tát mạnh lên mặt, móng tay sắc nhọn cứa qua da thịt, nỗi đau đó anh vẫn còn nhớ rõ như in, tựa như vẫn luôn trải qua hết lần này tới lần khác.

Anh chung quy không phải một đứa con có hiếu, vì một nam nhân mà lựa chọn ngỗ nghịch với người thân đã dưỡng dục mình bao năm, cô phụ sự kỳ vọng của cha mẹ.

Nhưng cuối cùng người kia cũng không đi cùng anh tới cuối cuộc đời.

Từ nhỏ lớn lên trong La gia, mỗi tiếng nói cử chỉ của anh đều được các giáo viên chuyên nghiệp chỉ dẫn, họ dạy anh nên làm gì, không nên làm gì, phải trở thành dạng người như thế nào mới phù hợp với thân phận và địa vị của La gia. Anh từng cho rằng, cả đời mình có lẽ cứ theo khuôn phép như vậy mà trôi qua, không tốt cũng không xấu, dù sao mười mấy năm qua cũng đã quen sống như vậy rồi.

Nhưng anh thật sự không ngờ rằng mình sẽ gặp gỡ cái người tên Thẩm Mạc Thành.

Khoảng thời gian 2 năm ở bên Thẩm Mạc Thành là những tháng ngày vui sướng đáng quý nhất đời anh, mỗi khi ở bên Thẩm Mạc Thành, anh không cần phải bận khoản người khác nghĩ gì, không cần bảo thủ không chịu thay đổi, cũng không cần phải kiêng nể ai, có thể toe toét há miệng cười to, thậm chí có thể uống rượu say loạn choạng ngoài tường, bởi vì luôn có người sẵn lòng che chở, công về.

Khi đó, trong mắt Thẩm Mạc Thành bị mất trí nhớ chỉ có một mình anh, thật trân trọng đặt anh ở trong tim anh ấy.

“Thẩm Mạc Thành.”

La Thiếu Hằng thở dài, đặt tay đè nặng lên vị trí trái tim, chậm rãi nhắm mắt lại, lộ ra nụ cười khổ tự giễu.

Rõ ràng đã 10 năm trôi qua, Thẩm Mạc Thành đã mất mười năm, vì sao vẫn không thể quên được?

Bởi vì trong lòng kháng cự khả năng này, từ đầu tới cuối anh không muốn mất anh ấy, từng kí ức nhỏ về Thẩm Mạc Thành, vô luận là vui buồn hay ly hợp, chỉ cần có người kia, anh đều không nguyện ý mất đi.

Quay đầu nhìn về phía quyển lịch để bàn nhỏ xinh đặt trên tủ đầu giường, tầm mắt dừng lại trên cái ngày được khoanh tròn bằng bút đỏ, trong mắt La Thiếu Hằng hiện lên chút đau thương nhàn nhạt.

Thời gian trôi qua thật nhanh, tới lúc nên đi thăm anh ấy rồi.

La Thiếu Hằng xốc chăn xuống giường, đơn giản làm vệ sinh cá nhân, rồi cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Lúc này mới hơn 6 giờ sáng, trên con đường đi tới khu nghĩa trang ngoại ô chỉ có mình xe của La Thiếu Hằng, không gian hoang vu có chút tĩnh mịch.

Đến nơi, anh dừng xe, bảo vệ nghĩa trang vẫn còn đang say ngủ, không ai phát hiện cậu tới.

Ánh mặt trời ló dạng bị tầng tầng mây mờ che phủ, sắc trời u ám, nghĩa trang ngoại ô phi thường an tĩnh, bốn phía toát ra khí tức an tường, chỉ có tiếng gió nhẹ heo hắt thì thoảng thổi qua.

La Thiếu Hằng đứng trước bia mộ Thẩm Mạc Thành, tiếng tim đập như trống nổi bắt đầu từ lúc giật mình bừng tỉnh tới tận bây giờ mới chậm rãi bình ổn, mỗi khi đứng trước mặt người này, anh luôn cảm thấy an tâm.

Vươn tay nhặt lấy chiếc lá rụng trên bia mộ, anh mỉm cười với người trong ảnh: “Em tới thăm anh, liệu giờ này có sớm quá không?”

Người trong ảnh không thể trả lời, an tĩnh đứng đó một lúc lâu, La Thiếu Hằng rõ ràng tìm một vị trí ngồi xuống, vừa nhỏ cỏ ở quanh mộ, vừa lẩm bẩm: “Nửa năm không tới thăm anh, cỏ đã mọc cao quá rồi. Trước kia thường xuyên tới, lại có người nói như vậy sẽ quấy rầy anh ngủ yên, em tin thật, sợ anh ở trên kia bởi vì em mà không thanh thản, cho nên mới dần ít tới, cũng không biết làm như vậy có đúng hay không.”

“Có một thời gian rất dài luôn mơ thấy anh, anh nhất định rất tò mò em đã mơ gì về anh phải không?” sau khi nhổ sạch cỏ, La Thiếu Hằng khoanh chân ngồi bệt xuống đất, không để ý đất cát bụi bẩn bám vào người, giống như thật lâu trước kia hai người thường xuyên ngồi trò chuyện: “Nói là một thời gian dài, kỳ thật em cũng không rõ là bao lâu, chắc bắt đầu từ lúc anh ra đi, lâu đến độ có đôi khi em không phân biệt rõ đâu là thực đâu là mơ nữa.”

“Vẫn có thể mơ thấy anh cũng còn tốt, nhớ một ngày kia em quên luôn cả hình dáng anh thì phải làm sao?” La Thiếu Hằng vươn tay vuốt ve bức ảnh đen trắng của Thẩm Mạc Thành trên bia mộ, cười nói: “Nếu em quên anh, anh có trách em không? Còn anh... có phải đã quên em rồi?”

Về mặt người trong ảnh không chút biểu tình, hẳn không thể nghe được La Thiếu Hằng nói gì, càng không thể đáp lại anh.

La Thiếu Hằng cũng không để ý, vẫn tiếp tục lẩm bẩm: “Mỗi lần tới đều huyền diệu đủ thứ, anh có thấy em phiền không? Nhưng phiền thì phiền, dù sao anh có phiền, em cũng không nghe thấy. Mỗi lần em đều nghĩ, có lẽ ngày nào đó, vừa đẩy cửa ra là có thể thấy anh quay trở về, nhưng nghĩ lại chắc là không thể đâu, đã nhiều năm trôi qua như vậy, anh làm sao còn nhớ đường mà quay về?”

La Thiếu Hằng nói tới đây thì dừng lại, tựa như đang chờ đợi câu trả lời từ đối phương, ánh mắt có chút quật cường nhìn người trong ảnh, giống như nhiều năm trước kia.

Ánh mặt trời bị che khuất bởi những đám mây đen, không khí trong nghĩa trang có vẻ dị thường áp lực, đè ép tâm can người ta nặng trĩu, âm dương cách biệt tựa như khoảng cách giữa trời và đất, người anh luôn chờ mong chung quy sẽ không thể đáp lại anh bất cứ câu gì.

Trầm mặc hồi lâu, biểu tình bình tĩnh của La Thiếu Hằng rốt cuộc xuất hiện vết rách, nụ cười trên mặt dần thu lại, lẳng lặng nhìn Thẩm Mạc Thành, ngữ khí khàn khàn thô ráp: “Anh thật sự quên rồi? Cho nên nhiều năm qua vẫn không quay về?”

Bốn phía vẫn thực an tĩnh, trả lời anh chỉ có tiếng gió vi vu luẩn quất, tựa như tiếng nước nổi, tựa như tiếng khóc ai oán nỉ non.

La Thiếu Hằng dùng ngón tay tinh tế miêu tả người trong ảnh, đầu ngón tay khẽ run rẩy không thể nhận ra, bi thương trong mắt cơ hồ sắp tràn ra ngoài: “Thẩm Mạc Thành, nếu lúc trước em đi cùng anh, liệu có phải hiện tại em sẽ không còn cảm thấy khổ sở thế này nữa?” Một tay chống đất, anh nghiêng người về phía trước, khẽ hạ một nụ hôn xuống bức ảnh đen trắng của Thẩm Mạc Thành, sau đó ngồi xuống dựa lưng vào cạnh bia mộ, nhắm mắt, nhẹ giọng nói: “Anh vĩnh viễn không thể nào biết được, chỉ còn lại một mình, em sống thực gian nan.”

Mười năm em chờ anh, dài đằng đẵng tựa như cả cuộc đời.

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nắp chiếc tách sứ Thanh Hoa khê đầy lại, trong thư phòng an tĩnh vang lên một tiếng động nhỏ, La phu nhân để cái tách sang một bên, ngẩng đầu nhìn con út đang đứng trước mặt: “Con chắc chắn muốn trọ bên ngoài?”

“Vâng.” La Thiếu Hằng đáp, lưng thiếu niên thẳng tắp, cho dù đang đối mặt với mẹ ruột của mình vẫn luôn tỏ ra nho nhã lễ độ.

La phu nhân nghiêng người dựa vào chiếc ghế quý phi, móng tay được cắt gọt chăm chút tinh xảo khê gõ gõ vài cái lên tay vịn, trầm ngâm một lúc mới nói: “Vậy tùy con, để mẹ nói lại với cha con.”

La Thiếu Hằng nghe vậy, đáy mắt xẹt qua tia kinh hỉ, cơ hồ muốn học theo diễn viên phim truyền hình tiến lên ôm chặt bà một cái, làm nũng nói vài câu kiểu như “Mẹ thật tốt” gì gì đó, nhưng từ lâu đã quen với nghiêm cần gia giáo cùng cấp bậc lễ nghĩa khiến cậu đành từ bỏ suy nghĩ này, hơn nữa, nếu làm như vậy thật, đối lại chắc chắn sẽ bị mẹ mắng một tiếng.

Nghĩ vậy đáy lòng La Thiếu Hằng nổi lên tia mát mát, nhưng rất nhanh lại bị niềm vui sướng khi được dọn ra ngoài ở che giấu, cậu cố kiềm nén xúc động trong lòng, khẽ gật đầu, nói: “Cảm ơn mẹ, vậy con không làm phiền mẹ nữa.”

Rốt cuộc vẫn còn là thiếu niên, tuy rằng biểu tình trên mặt đã cố gắng khắc chế nhưng trong lời nói khó tránh khỏi mang âm điệu vui vẻ, La phu nhân cười cười, phát tay nói: “Xem con vui chưa kia, ừ, đi đi.”

Từ thư phòng đi ra, sải bước chân càng ngày càng nhanh, nụ cười trên mặt La Thiếu Hằng dần trở nên toe toét, cuối cùng cơ hồ biến thành chạy chậm, xuyên qua hành lang thật dài, chạy xuống lầu, không để ý ánh mắt của nhóm người hầu, cậu một đường chạy thẳng tới bãi cỏ ở hậu viện.

Tới một chỗ trống, niềm vui sướng khi được mẹ đồng ý cho dọn ra ngoài bị kiềm nén trong thư phòng vừa rồi, lúc này rốt cuộc bùng phát, La Thiếu Hằng vui vẻ “yeah” một tiếng, cả người nằm dài trên bãi cỏ, thoải mái thở phào một hơi.

“Quả thực như đang mơ.” La Thiếu Hằng đưa tay lên trước mắt, năm ngón tay xòe ra, ánh mắt xuyên thấu qua khe hở nhìn mặt trời chói chang trên cao, khóe môi đông đầy nụ cười sung sướng vô pháp che giấu.

Tuy rằng lúc trước cũng từng đề cập tới chuyện dọn ra ngoài ở, nhưng cũng chỉ là khê nhắc qua mà thôi, lúc đó mẹ cũng không hề tỏ thái độ sẽ đồng ý, hôm nay mẹ đột nhiên chủ động nhắc tới khiến cậu toát mồ hôi hột, không ngờ mẹ lại có thể sẵn sàng đáp ứng như vậy.

Nội tâm vui sướng bắt đầu từ lúc được mẹ đồng ý dần vô hạn mở rộng, đến lúc này đã bành trướng tới sôi trào, khiến cậu phảng phất có loại cảm giác giống như sắp được thoát khỏi trời buộc.

Sau khi được cha mẹ đồng ý, La Thiếu Hằng nhờ người thuê giữ một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách một gác xép ở gần trường đại học cho cậu, còn chưa tới khai giảng nhưng cũng đã mau chóng dọn qua, mỹ danh viết: tới thích ứng làm quen trước. La phu nhân biết rõ tâm tư con trai cũng không ngăn cản, chỉ dặn dò cậu chú ý an toàn rồi thả cho cậu đi.

Sau khi dọn tới, La Thiếu Hằng liền bắt tay vào việc thu dọn phòng ở một phen, một gian làm phòng ngủ, một gian làm phòng vẽ tranh. Phòng ngủ tuy không lớn nhưng thoải mái tiện nghi. Khu nhà cậu thuê mới được xây dựng, muốn tới trường đường tắt ngắn nhất là xuyên qua một con ngõ nhỏ, xung quanh còn thường có mèo hoang xuất hiện, ngẫu nhiên đi ngang qua cậu cũng thuận tiện cho tụi nó chút thức ăn.

Gặp được Thẩm Mạc Thành hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn. Đêm đó, La Thiếu Hằng vừa mua xong thức ăn cho mèo cùng chân giò hun khói, tính toán định đi cho mấy con mèo ăn, trong ngõ nhỏ vắng lặng không có ai, lúc cậu đi vào đột nhiên vấp phải thứ gì đó ở dưới chân, lão đảo hai bước mới có thể đứng

vững, bật đèn pin trên di động chiếu xuống dưới nhìn xem, mới phát hiện hóa ra là một người nam nhân đang cuộn mình nằm trong góc tường.

Cảm thấy vô cùng nghi hoặc đối với chuyện có người nằm ở đây giữa lúc tối trời, La Thiếu Hằng tới gần đối phương, lên tiếng hỏi: “Này, anh không sao chứ?”

Đối phương không đáp lại, La Thiếu Hằng xoay người vỗ nhẹ lên người anh ta: “Anh say rượu à? Nhà anh ở đâu? Tôi gọi người nhà anh...” Nói còn chưa xong người nọ đột nhiên vươn tay túm chặt tay cậu, nường theo ánh đèn di động, cậu nhìn thấy hai mắt người nọ có chút hằn đỏ gườm gườm nhìn cậu, ánh mắt mang theo sự hung ác cùng hàn ý không chút che giấu.

La Thiếu Hằng bị ánh mắt đó làm cho hoảng sợ, theo phản xạ hất tay người kia ra lùi về sau hai bước, tay người nọ bị cậu hất văng vào tường, vô lực mà rơi xuống.

Chỗ tay bị người kia nắm truyền tới cảm giác dính dính ướt ướt, La Thiếu Hằng mất tự nhiên ma sát hai đầu ngón tay, cúi đầu nhìn lại, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Chất lỏng dính trên tay là máu!

Đối phương bị thương. Ý thức được vấn đề này, La Thiếu Hằng rất nhanh phản ứng lại, đi tới trước mặt người nọ ngồi xổm xuống, muốn nhìn xem người nọ bị thương ở đâu, nhưng đối phương mặt toàn đồ đen, nhìn không ra, cậu đành phải vỗ vai anh ta hỏi lần nữa: “Anh có sao không? Tôi đưa anh tới bệnh viện.”

Đối phương dường như đã lâm vào hôn mê không có phản ứng gì, La Thiếu Hằng không gọi anh ta nữa, mở bàn phím di động định gọi 120 (số cấp cứu) nhưng còn chưa kịp ấn, đèn pin di động vừa vịn chiếu lên bụng đối phương, bàn tay còn lại đang ôm bụng của anh ta cũng be bét máu.

Ngón tay La Thiếu Hằng dừng trên màn hình, lại chuyển hướng ánh sáng lên mặt người nọ, phát hiện nửa khuôn mặt anh ta cũng dính đầy máu tươi, thấy không rõ ngũ quan, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

“Meow...” Một con mèo hoang không biết tới cạnh La Thiếu Hằng từ lúc nào, đang dùng đầu cọ cọ lên chân cậu.

La Thiếu Hằng cúi đầu liếc nó một cái, nhóc con kia khê kêu lên mấy tiếng, La Thiếu Hằng lúc này không còn tâm tư quản nó, vươn tay khê đẩy đẩy người nọ: “Anh có sao không?” thấy đối phương không có phản ứng gì, cậu cởi áo sơ mi trên người xuống lau tạm vết máu dính đầy trên mặt anh ta sau đó quay người cố gắng công anh ta trên lưng.

Nơi này là cổng sau trường học, đường đi tương đối hẹp, ngồi chờ 120 cử người tới còn không bằng tự mình đưa anh ta tới bệnh viện gần đây còn nhanh hơn.

Người hôn mê tương đối nặng, đối phương lại cao hơn cậu, La Thiếu Hằng cắn răng cố gắng công người nọ ra khỏi con ngõ nhỏ chặn một chiếc taxi đi tới bệnh viện.

Người được La Thiếu Hằng cứu, trừ bỏ vết thương trên đầu ra, ở eo anh ta cũng bị thủng một lỗ lớn, dường như bị lưỡi dao sắc bén đâm phải, sau khi từ phòng phẫu thuật đi ra vẫn hôn mê như trước, cần phải vượt qua 48h nguy hiểm tiếp theo. Trên người đối phương không có chứng minh thư, không có di động, La Thiếu Hằng không thể liên hệ với người nhà anh ta, cũng không thể buông tay không quản, chỉ có thể tự mình canh giữ ở trong bệnh viện.

Ở bệnh viện chờ đợi 2 ngày, người trên giường rốt cục phát ra âm thanh mỏng manh, La Thiếu Hằng có chút kinh hỉ hỏi: “Anh tỉnh rồi?”

Rất nhanh lại phát hiện anh ta là vì khó chịu nên mới phát ra âm thanh vô nghĩa, căn bản còn chưa tỉnh lại. Lòng mày nhử chặt, trên trán đang chườm nước đá vẫn toát ra một tầng mồ hôi mỏng, bởi vì anh ta phát sốt, nhưng sắc mặt đã không còn đáng sợ như lúc mới gặp.

Còn tưởng mình cứu sống anh ta thành công, không ngờ vừa vui vẻ đã rơi vào thất vọng. La Thiếu Hằng liếc mắt xem thường, rút khăn giấy giúp anh ta lau mồ hôi, tay vừa mới đụng tới mặt đã bị người nọ cầm lấy, dù đang hôn mê nhưng anh ta vẫn gắt gao nắm chặt cổ tay cậu.

“Bị thương nặng như vậy còn không thành thật.” Nhớ lại ánh mắt dọa người khi còn ở trong con ngõ, La Thiếu Hằng khẽ phỉ nhổ một câu, kéo tay anh ta ra giúp anh ta lau mồ hôi.

Lúc cậu giúp anh ta lau mồ hôi, đối phương vô thức nỉ non câu gì đó, thanh âm rất mơ hồ nghe không rõ lắm, La Thiếu Hằng tò mò cúi đầu ghé sát tai xuống.

“....Mẹ...”

“...” La Thiếu Hằng nghe rõ liền vui vẻ, nhéo nhéo mắt anh ta nói: “Con trai ngoan, ba ở đây, tuy rằng không biết con là ai nhưng khi tỉnh lại đừng có lấy oán trả ơn đấy.”

Đến ngày thứ ba, La Thiếu Hằng chịu đựng hai ngày hai đêm rốt cục không chống đỡ nổi, ghé xuống bên giường ngủ say, chờ sau khi cậu tỉnh lại, người vẫn luôn hôn mê hai ngày qua đã tỉnh, người nọ đang nghiêng đầu nhìn cậu, hai người bốn mắt nhìn nhau, đối phương khàn giọng lên tiếng trước: “...Cậu là ai?”

“Tôi á?” La Thiếu Hằng chỉ chỉ chính mình, cười nói: “Tôi là La Thiếu Hằng, còn anh?”

“....Thẩm Mặc Thành.”

.....

“Thẩm Mặc Thành...”

La Thiếu Hằng vô thức lẩm bẩm, xoay người mất đi trọng lực hơi lảo đảo một chút, khẽ mở mắt ra, theo bản năng quay đầu nhìn chung quanh.

Đáng tiếc nơi này không phải bệnh viện mà là nghĩa trang ngoại ô, chung quanh cũng không có người mà anh luôn nhớ thương.

“Hóa ra là mộng.” La Thiếu Hằng lắc lắc đầu bật cười: “Không lấy oán trả ơn mà lại lấy thân báo đáp.”

Anh ngồi thẳng người, xoay xoay bả vai bởi vì ngồi một tư thế quá lâu mà có chút cứng ngắc, ánh mắt nhìn chằm chằm ảnh chụp Thẩm Mặc Thành, mắt cười cong cong nói với người trong ảnh: “Ngủ bên cạnh anh vẫn an tâm nhất, nhưng giờ em phải về đây.”

Anh nói xong, từ từ đứng dậy, vuốt ve bìa mộ một hồi, mới nói: “Lần sau lại tới thăm anh.” Rồi xoay người rời đi.

Bước chân anh không chút do dự nhưng không ai biết được rằng trong thâm tâm anh tiếc nuối nhường nào.

Bởi vì thường xuyên tới đây nên khi ra tới cổng, bảo vệ nghĩa trang lên tiếng chào hỏi anh. La Thiếu Hằng cười cười, tặng đối phương bao thuốc lá đã chuẩn bị sẵn, hàn huyên cùng ông ấy vài câu rồi xuống núi.

Bảo vệ mở bao thuốc lá ra ngửi thử, sau đó rất quý trọng mà cất vào trong túi áo, ánh mắt chuyển lên người La Thiếu Hằng đang đi xuống chân núi.

Đã nhiều năm rồi nhưng ông vẫn còn nhớ như in biểu tình La Thiếu Hằng năm đó hỏi ông: bảo vệ nghĩa trang thuê có trách nhiệm không, tựa như ký thác mọi hi vọng vào vấn đề này, nếu nghe được câu trả lời là “không” phỏng chừng cậu ta sẽ sụp đổ mất.

Nghĩ tới đây, trên mặt người bảo vệ có vẻ dị thường tang thương không khỏi toát ra chút thổn thức.

Hết chương 2

Jeremy: Bộ này tác giả thường xuyên đan xen giữa hiện thực và kí ức, nên những đoạn nào là nhớ lại tố sẽ để màu này và in nghiêng.

Ghế quý phi:

3. Chương 3

“Hàng ca?”

Người bên cạnh lên tiếng đánh gãy La Thiếu Hằng trầm tư, anh ngẩng đầu thấy Vương Tiểu Tuyền đang nhìn mình hỏi ý kiến mới phát hiện mình lại thất thần, vội vàng tỉnh táo lại, tiếp tục bàn tình hình công tác của làng du lịch với cậu ta.

Mất cả buổi chiều mới xử lý xong mọi chuyện. La Thiếu Hằng sắp xếp xong xuôi các công việc kế tiếp, rồi dặn dò Vương Tiểu Tuyền quản lý tốt làng du lịch.

Vương Tiểu Tuyền nghe ý La Thiếu Hằng đoán được anh lại sắp đi xa, liền hỏi: “Hàng ca, anh định đi nữa sao?”

“Ừ, chắc đi khoảng nửa tháng.” La Thiếu Hằng đáp, hành trình và thời gian cũng đã sắp xếp hết rồi.

“Vậy trên đường anh nhớ chú ý an toàn, chơi vui vẻ nhé.” Vương Tiểu Tuyền đã quen với việc La Thiếu Hằng thường xuyên đi xa, cũng không hỏi nhiều.

“Ừ, làm phiền cậu.” La Thiếu Hằng vỗ vỗ vai Vương Tiểu Tuyền, cười nói: “Anh về thu dọn đồ đạc, có việc

gì thì gọi cho anh.”

“Vâng, anh yên tâm.” Vương Tiểu Tuyên tiễn La Thiếu Hằng ra khỏi văn phòng rồi mới quay trở về làm việc.

Ngày hôm sau, La Thiếu Hằng khởi hành, lần này anh tới Tây Diêm cổ trấn. Tây Diêm cổ trấn là một địa điểm phi thường nổi tiếng ở Tân Thành, nhưng mục đích anh tới đây không phải để du lịch, mà là cầu nguyện.

Nói là thế nhưng cũng không hẳn là cầu nguyện bởi vì nguyện vọng của anh không thể thực hiện được.

Cách mười năm, một lần nữa trở lại, đứng trước chân Cổ Nham Tự trên núi, nội tâm La Thiếu Hằng dị thường bình tĩnh, cũng không đến mức khó chấp nhận như anh đã tưởng. Hơn nữa, hiện tại anh đã có thể mang khuôn mặt tươi cười đối diện với bia mộ Thảm Mạc Thành nói chuyện phiếm thì sao còn phải sợ một tòa thạch miếu kỳ quái không thành này.

Tòa thạch miếu nằm giữa lưng chừng núi như ẩn như hiện, dương quang xuyên qua cánh rừng xung quanh chiếu xuống đỉnh miếu, từ phía dưới nhìn lên trông có chút hư ảo.

La Thiếu Hằng thu hồi ánh mắt, chậm rãi bước từng bước lên bậc thang, lực đạo tựa như đang giẫm vào lòng anh, từng bước một, dần dần khiến tâm tư vốn bình tĩnh như nước lại dần trở nên hỗn loạn rồi bời.

Đặt chân lên nấc thang cuối cùng, cước bộ của La Thiếu Hằng ngừng lại, trong nháy mắt nhìn thấy cổng thạch miếu nội tâm anh càng hoảng loạn, đứng tại chỗ một lúc lâu mới dám bước vào bên trong.

Bài trí đại đường tòa thạch miếu vẫn y nguyên như lần đầu anh tới đây, ở chính giữa đặt một pho tượng Phật từ ái thật rất lớn không hề thay đổi, bốn phía trong miếu đều có các tiểu sa di đứng hướng dẫn hoặc dẫn đường cho lữ khách theo thứ tự đi vào thắp hương thăm viếng, xin xăm giải quẻ. (sa di: hòa thượng mới xuất gia)

Nhìn bóng dáng khách thập phương, La Thiếu Hằng tựa như thấy lại chính mình năm đó.

Sau khi cùng Thảm Mạc Thành ở bên nhau, mỗi lần nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau, thấy cả người Thảm Mạc Thành be bét máu nằm hôn mê bất động trong con ngõ nhỏ là anh lại cảm thấy bất an, hơn nữa Thảm Mạc Thành lại không nhớ tý gì về những chuyện lúc trước, căn bản không biết ai là kẻ thù, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Anh càng nghĩ càng sợ, nên đã nhờ người mua giùm một đôi tràng hạt, từ xa ngàn dặm chạy tới Cổ Nham Tự cầu xin Liễu Trần Đại sư khai quang; ngoại trừ điều đó, anh còn có một kỳ vọng khác, học theo trong sách ba quỳ chín lạy, thành tâm thành ý một lòng cầu phúc cho người yêu.

Lại không ngờ rằng, dù có làm nhiều hơn nữa, cuối cùng vẫn không thể bảo hộ anh ấy được bình an.

Tràng hạt vẫn còn mà người đã trọn đời cách xa.

“Xin chào thí chủ.” Một sa di thấy anh đứng im không nhúc nhích, lại gần chào hỏi: “Xin hỏi thí chủ muốn dâng hương sao?”

“A, vâng.” La Thiếu Hằng ôn hòa mỉm cười với sa di, đi theo sa di dâng tiền dầu vừng, nhận ba thẻ hương cắm vào lư hương lớn để chính giữa, lui ra sau vài bước rồi quỳ xuống trước Phật đệm.

Tư thế lễ Phật của La Thiếu Hằng vô cùng tiêu chuẩn, lúc trước vì muốn tới nơi này cầu nguyện cho Thẩm Mạc Thành, anh đã tìm hiểu không ít tư liệu, cũng từng hỏi thăm các Phật Tử, một lòng thành tâm cầu an.

Sau khi lễ Phật xong, La Thiếu Hằng hỏi một tiểu sa di ở bên: “Xin hỏi Liễu Trần Đại sư có ở đây không?”

“Chủ trì hiện đang tụng kinh trong Thiện phòng hậu viện.” Tiểu sa di trả lời.

“Làm phiền tiểu sư phụ giúp tôi chuyển cái này tới cho Liễu Trần Đại sư, nói có La Thiếu Hằng muốn xin gặp Đại sư.” La Thiếu Hằng cởi tràng hạt trên tay đưa cho tiểu sa di, lúc trước khi Liễu Trần Đại sư khai quang cho đôi tràng hạt, đã xuyên thêm một khối Bồ Đề tử vào hai vòng tràng hạt, xem như tín vật nếu như anh lại tới cầu kiến.

Tiểu sa di nhận tràng hạt nói “xin chờ một lát” rồi đi vào nội viện.

Trong lúc La Thiếu Hằng chờ đợi, có vô số lữ khách tới dâng hương, họ không làm gì khác ngoài lễ Phật. Bên trong tự có đại sư phụ chuyên giải xăm giải quẻ, phần lớn khách tới bái Phật đều sẽ xin một quẻ xăm, không nhất định là vì cầu xin đạt được ước nguyện mà cũng có thể là để an lòng.

La Thiếu Hằng nhớ mình năm đó chính là như thế, anh xin xăm nhưng không đi giải, bởi vì những thứ như lời tiên đoán luôn khiến anh bất an lo sợ, tuy rằng rất muốn biết đáp án nhưng cũng sợ điều nghe được không phải thứ mình mong muốn.

Thực may mắn được Liễu Trần Đại sư đồng ý khai quang cho tràng hạt lại còn được Đại sư tặng thêm một khối Bồ Đề tử xuyên vào hai chuỗi tràng hạt đã phần nào trấn an những lo sợ trong lòng anh.

Anh vẫn còn nhớ rõ... *khi đeo tràng hạt lên tay Thẩm Mạc Thành, biểu tình anh ấy rất kinh ngạc, sững sốt một hồi mới phản ứng lại hỏi: “Em nói muốn ra ngoài vẽ tranh, thật ra là đi cầu xin cái này?”*

Cậu đan tay mình vào tay Thẩm Mạc Thành, hai chuỗi tràng hạt khẽ chạm vào nhau, cười nói: “Tâm nguyện lớn nhất của em chính là anh được bình an.”

“Lạch cạch”

Tiếng một vị lữ khách lắc quẻ thẻ quá mạnh, khiến một số quẻ thẻ rơi hết ra ngoài, đánh gãy La Thiều Hằng chìm vào hồi ức, ánh mắt anh dừng trên đồng quẻ thẻ vương vãi trên mặt đất.

Đúng lúc tiểu sa di vừa rồi trở lại, trả lại tràng hạt cho anh, thay Liễu Trần Đại sư mời anh tới hậu viện.

La Thiều Hằng đeo lại chuỗi tràng hạt vào cổ tay, tầm mắt liếc nhìn đồng quẻ thẻ lần cuối rồi xoay người đi theo tiểu sa di tới hậu viện.

Tràng hạt vô pháp bảo vệ người bình an, có lẽ quẻ xăm lúc trước mới thực sự là đáp án.

Tới hậu viện, La Thiều Hằng đi theo tiểu sa di vào thiện phòng của Liễu Trần Đại sư. Liễu Trần Đại sư ngồi ngay ngắn trong phòng, thấy anh tới liền vươn tay ra hiệu ý bảo anh ngồi xuống.

La Thiều Hằng hai tay chắp thành hình chữ thập hành lễ, rồi ngồi xuống Phật đệm ở bên cạnh Đại sư.

Trừ bỏ 10 năm trước La Thiều Hằng tới đây nhờ Liễu Trần Đại sư khai quang cho tràng hạt thì hai người chưa gặp lại nhau lần nào. La Thiều Hằng từ bộ dạng thiếu niên lúc trước giờ đây đã trở nên thành thực ổn trọng. Liễu Trần Đại sư vẫn như bộ dạng năm đó, lông mày trắng, râu bạc phơ, không trẻ hơn cũng không già hơn trước kia, dường như thời gian mười năm qua không hề lưu lại dấu vết gì trên người ông ấy.

Sa di rót trà cho hai người, La Thiều Hằng nói lời cảm ơn rồi cầm chén lên khẽ nhấp một chút, hương vị đắng chát lan tràn khoang miệng, một đường chảy xuống dạ dày, tựa như sầu bi không tiêu biến.

“Đắng sao?” Liễu Trần Đại sư hỏi.

“Đắng.” La Thiều Hằng gật đầu trả lời.

“Không thấy vị ngọt?” Liễu Trần Đại sư lại hỏi.

La Thiều Hằng lại nhấp một hơi, tỉ mỉ thưởng thức một phen, mới nói: “Dạ không.”

Liễu Trần Đại sư nghe vậy, bưng chén trà lên nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Trà này tên Tiêm Mạch.”

La Thiều Hằng sững sốt một chút, cúi đầu nhìn chén trà trong tay, nước trà màu nâu nhạt, dưới đáy có mấy hạt lúa mạch nho nhỏ, so với lúa mạch bình thường thon nhọn mảnh dễ hơn.

Trà Tiêm Mạch.

Là một loại trà đặc biệt chủng, Cổ Nham Tự chuyên trồng loại trà này để đãi khách vãng lai.

Lần đầu khi anh tới tìm Liễu Trần Đại sư cũng được uống loại trà này, lúc ấy Liễu Trần Đại sư cũng đã hỏi anh mấy câu trên.

Câu trả lời của anh lúc ấy chính là, đắng trước ngọt sau, còn có mùi cam thảo nhẹ nhẹ.

Cùng địa điểm, cùng một người, cùng một loại trà, uống ra lại có hương vị không giống nhau.

Nghĩ tới đây, anh cầm chén trà có chút thất thần.

“Không phải do hương vị trà thay đổi, mà là nhân tâm.” Chú ý tới tâm tư anh, Liễu Trần Đại sư lần thứ hai lên tiếng.

“Đại sư.” La Thiếu Hằng mở miệng mới phát hiện giọng mình có chút khô khốc, anh nhấp thêm một chút trà, muốn xóa bỏ ưu tư cuộn cuộn trào lên nhưng cuối cùng vẫn phí công vô sức: “....Đại sư cũng đoán được phải không?”

“Năm đó trước khi rời đi thí chủ đã lưu lại một lời hẹn, lão nạp vẫn còn nhớ rõ.” Liễu Trần Đại sư nhìn anh chậm rãi nói.

La Thiếu Hằng nghe vậy, lồng ngực bỗng tê rần, thiếu chút nữa không cầm nổi chén trà trong tay.

— *Cám ơn Đại sư! Lần sau con sẽ cùng anh ấy tới thăm Đại sư, Đại sư bảo trọng thân thể!*

Năm đó vì muốn cầu xin Liễu Trần Đại sư khai quang cho hai chuỗi tràng hạt mà anh đã kể hết nguyên nhân mọi chuyện cho Đại sư nghe, sau khi đạt được ý nguyện, anh cơ hồ vui vẻ tới nhảy dựng lên, giữ chặt hai chuỗi tràng hạt trong tay, miệng luôn nói lời cảm tạ Liễu Trần Đại sư, còn hẹn lần sau có thời gian sẽ dẫn Thẩm Mặc Thành cùng tới.

Hiện giờ, lời hẹn này anh mới chỉ hoàn thành được một nửa, khoảng thời gian từ khi nhận được tràng hạt cho tới khi Thẩm Mặc Thành xảy ra chuyện cũng chỉ ngắn ngủi mấy tháng, nhưng đối với anh lời hẹn lần sau lại tới đã cách xa mười năm.

Cơ trí như Liễu Trần Đại sư làm sao có thể không rõ.

“Ha...” La Thiếu Hằng khẽ lên tiếng, mượn cúi đầu uống trà che đi chua xót đọng đầy đáy mắt.

Ngậm trà này anh uống tới gần nửa phút, thẳng tới khi áp chế được nội tâm chua xót cùng vô vọng không biểu lộ ra ngoài mới dám ngẩng đầu lên xin lỗi Liễu Trần Đại sư: “Xin lỗi Đại sư.”

“Vô phương.” Liễu Trần Đại sư cũng không nói gì thêm, hai người lặng lẽ ngồi đó, thẳng tới khi tiểu sa

đi lần thứ hai tiến vào đổ thêm nước nóng vào bình trà....

La Thiếu Hằng ở trong tự tĩnh tâm một tuần mới rời đi, trước khi đi, anh vẫn như năm đó nói lời cảm tạ Liễu Trần Đại sư: “Lần sau con lại tới thăm Đại sư, Đại sư bảo trọng thân thể.”

“Thí chủ bảo trọng.” Liễu Trần Đại sư chấp hai tay thành hình chữ thập.

La Thiếu Hằng đáp lễ rồi xoay người xuống núi.

Anh không biết tiếp theo mình sẽ đi đâu, nhưng dù thế nào, anh vẫn chỉ có một mình như trước.

Hết chương 3

4. Chương 4

Trong phòng vẽ ban trưa, ánh dương quang xuyên qua cửa sổ chiếu vào khiến bóng người trong phòng kéo dài trên sàn, ánh sáng trắng hắt lên khuôn mặt nghiêng nghiêng tựa như tỏa ra một vầng hào quang lấp lánh.

Bút chì theo chuyển động cánh tay lưu lại từng đường nét lưu loát trên giấy trắng, hình ảnh trên giấy dần trở nên rõ ràng, mái tóc ngắn năng động, khuôn mặt nghiêng góc cạnh phân minh, ánh mắt nghiêm túc chuyên chú, bức vẽ nam nhân đầy sức sống dần thành hình.

La Thiếu Hằng lui ra sau một chút, vừa lòng gật đầu, quay sang gọi người đang làm việc ở bên cạnh: “Nè, anh tới đây chút.”

Thẩm Mạc Thành nghe vậy ngừng tay lại, đứng dậy đi tới bên cạnh người yêu, sau khi nhìn thấy người trong tranh liền giật mình sửng sốt.

“Thấy thế nào?” La Thiếu Hằng ngẩng đầu hỏi anh.

“...Vẽ anh làm gì?” Thẩm Mạc Thành hỏi, bức tranh vẽ cảnh anh đang điều chỉnh giá vẽ lúc trước, phi thường tỉ mỉ chi tiết.

“Có đẹp không?” La Thiếu Hằng hỏi lại lần nữa.

Nói đẹp thì giống như đang tự khen mình mà nói không đẹp thì rất dối lòng, Thẩm Mạc Thành dứt khoát không lên tiếng, xoay người giúp cậu nhật đồng bút vẽ rơi vương vãi dưới đất.

“Người học vẽ luôn muốn dùng chính đôi tay mình vẽ lại tất cả những thứ đẹp nhất trên đời.” La Thiếu Hằng nhìn tư thế xoay người nhặt đồ của Thẩm Mạc Thành, thất lúng tạo ra đường cong hoàn mỹ khiến cậu không rời mắt khỏi anh được, bút trong tay bất giác lại phác thảo vài nét, đường cong thất lúng lại dần hiện ra.

Thẩm Mạc Thành để gọn đồng bút vẽ ở bên cạnh giá, vừa quay đầu, lại thấy La Thiếu Hằng đang chăm chú nhìn mình, hai mắt tựa như đang phát sáng, không khỏi lên tiếng hỏi: “Em nhìn anh làm gì?”

La Thiếu Hằng cười cười: “Cởi quần áo ra.”

Thẩm Mạc Thành sửng sốt, còn tưởng mình nghe lầm, nhưng lại lần nữa nghe thấy em ấy nói: “Cởi xong ra bên kia ngồi, hôm nay vẽ anh cởi trần trước.”

“...Anh còn chưa đồng ý.” Thẩm Mạc Thành đứng bất động.

“Huh?” La Thiếu Hằng nghiêng đầu nhìn người yêu, khóe môi cong cong cười: “Không phải đã nói mạng anh là của em à? Còn để ý thân thể làm chi.”

“...”

“Nếu anh không muốn, em cũng không ép.”

“...Anh cởi.”

.....

“Ziii....”

Di động để bên cạnh khẽ rung lên đánh thức giấc mộng, những hình ảnh quá mức tốt đẹp đó chợt tan biến.

La Thiếu Hằng vươn tay với lấy cái di động đưa tới trước mặt, thấy cái tên “La Hào” hiện lên trên màn hình cuộc gọi. La Hào là con trai của anh cả, tuy rằng anh bởi vì chuyện với Thẩm Mạc Thành mà đã cắt đứt quan hệ với người trong nhà nhưng lại vẫn thường xuyên liên hệ với đứa cháu này.

“Alo.” La Thiếu Hằng nghe điện.

La Hào nói cuối tuần có bạn của nó tới làng du lịch chơi, nhờ La Thiếu Hằng giúp đỡ bố trí sắp xếp.

La Thiếu Hằng nghe xong đáp: “Hai người đúng không, được rồi, chú sẽ sắp xếp... à, cháu có thời gian thì

cùng bạn bè tới đây chơi, không sao, đừng lo lắng.”

Sau khi cúp điện thoại, La Thiếu Hằng thả chiếc di động lên chiếc bàn bên cạnh.

Cửa sổ phòng không đóng, gió nhẹ mang theo chút hàn ý tràn vào phòng, anh kéo chăn bọc kín bản thân, nhắm mắt lại tiếp tục ngồi trên xích đu, một lần nữa từng chút miêu tả hình dáng người trong mộng, khoe môi bất giác lộ ra nụ cười mỉm.

Nửa năm qua anh thường xuyên mơ thấy những kí ức đã qua, đặc biệt là từ sau khi trở về từ Cổ Nham Tự hình ảnh trong mơ thấy càng rõ ràng hơn.

Lúc đó, Thẩm Mạc Thành tỉnh lại trong bệnh viện phát hiện mình đã mất trí nhớ, bác sĩ nói đầu anh đã bị thương nặng, mất trí nhớ là chuyện đã dự kiến trước, có lẽ rất nhanh sẽ nhớ lại cũng có khả năng vĩnh viễn không thể nhớ ra.

Không liên lạc được với người nhà Thẩm Mạc Thành, trên người anh ấy còn đang bị thương, La Thiếu Hằng tốn bao sức lực mới cứu được người trở về cũng không thể buông tay mặc kệ. Sau khi nghĩ mãi, cậu quyết định đưa Thẩm Mạc Thành về chỗ trọ của mình.

Ai cũng không ngờ được, vốn chỉ là không đành nhẫn tâm ra quyết định, cuối cùng lại phát triển thành mối quan hệ yêu đương ân ái.

Nhớ lại lúc mình thổ lộ với Thẩm Mạc Thành, biểu tình anh ấy có chút trống rỗng, La Thiếu Hằng nhin không được khẽ bật cười.

Anh bỏ tay che mắt xuống, rồi lại cầm quyển nhật kí trên bàn bắt đầu viết viết.

Viết nhật kí là thói quen được hình thành khi anh còn ở trong viện điều dưỡng, hồi đó áp lực trong lòng vô cùng lớn, nội tâm hỗn loạn đan xen những cảm xúc trái chiều khiến cả người anh như sắp nổ tung, tựa như bị vây trong khốn cảnh tìm không thấy lối ra, cũng không cách nào mở miệng cầu xin người khác giúp đỡ. Trải qua nhiều lần trao đổi không có kết quả, bác sĩ trưởng cho anh một quyển nhật kí, để anh viết ra những thứ muốn biểu đạt từ thâm tâm. Đúng một năm đầu tiên, điều duy nhất anh viết ra chỉ có ba chữ “Thẩm Mạc Thành”.

Dù sau này đã rời khỏi viện điều dưỡng, thói quen đó vẫn được giữ lại, chẳng qua trong mấy năm gần đây, số lần anh viết nhật ký đã dần ít đi.

— Gần đây luôn mơ thấy anh, anh vẫn giống trước đây, mà em đã không còn là bộ dạng trước đây anh yêu thích, em sợ lần tiếp theo gặp lại anh, liệu anh có còn nhận ra em nữa không...

Ý thức được mình đã viết cái gì, La Thiếu Hằng dừng bút.

Lần gặp mặt tiếp theo... khi đó chắc mình cũng đã bảy, tám chục tuổi rồi đi. Anh mỉm cười, khẽ đóng quyển nhật kí lại, ánh mắt vừa vắn dừng trên chuỗi tràng hạt nơi cổ tay. Nhìn nó hồi lâu, anh cởi chiếc vòng ra, ngón tay khẽ miết lên Phật châu có khắc chữ, tinh tế vuốt ve chữ “Thắm”, nội tâm một mảnh an bình.

Đến cuối tuần, La Thiếu Hằng nhận được điện thoại của bạn La Hào, nói bọn họ đã tới làng du lịch.

La Thiếu Hằng nghe La Hào nói bạn thằng bé sẽ đưa bạn gái tới đây, nhờ anh sắp xếp cho một phòng nghỉ, lại không ngờ rằng người tới lại là hai nam sinh, mà phòng anh sắp xếp là phòng đôi tình nhân cao cấp.

“Thứ lỗi, tiểu tử thói La Hào không nói rõ cho anh biết.” La Thiếu Hằng có chút xấu hổ nhìn hai thanh niên trước mắt, chú ý thấy trong đó có một cậu nhóc hai tai đỏ bừng, vội nói: “Anh lập tức kêu nhân viên đổi sang phòng tiêu chuẩn cho hai em.”

“Thật ra cũng không sai.” Cố Bách sờ sờ mũi, kiên định nắm chặt tay Quý Dư bên cạnh: “Tuy không phải bạn gái, nhưng là bạn trai.”

“...” La Thiếu Hằng ngây ngẩn cả người, tình huống này có chút chệch hướng rất lớn a!

La Thiếu Hằng thật sự không ngờ hai người bạn của La Hào lại là một đôi, càng không ngờ được rằng, hai nhóc ấy đã được song phương cha mẹ chấp nhận. Nói cách khác tình cảm của bọn họ đều được trưởng bối chúc phúc và ủng hộ.

Nhìn sắc mặt thản nhiên của hai thanh niên, anh kinh ngạc rất nhiều nhưng cũng không khỏi nhớ tới bóng dáng mẹ mình vẫn luôn cao cao tại thượng, đối đãi với bất cứ ai cũng xa cách hữu lễ không chút thân cận.

Sau khi mẹ biết chuyện giữa anh và Thắm Mạc Thành, đã ném luôn bộ cốc chén Thanh Hoa mà bà thích nhất xuống bên chân anh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà quả trách hành vi của anh khiến La gia phải xấu hổ.

Chính mình lúc trước vì Thắm Mạc Thành mà lựa chọn liều lĩnh hết thấy rồi bỏ người thân, lại chưa từng nghĩ cuối cùng lại rơi vào kết quả thiên nhân vĩnh viễn cách biệt, nghĩ tới lại thấy mình thực đáng đời.

.....

Làng du lịch của La Thiếu Hằng nằm dưới chân núi Vân Sơn, trên Vân Sơn có hai thắng cảnh nổi tiếng, một là suối nước nóng thiên nhiên, hai là thạch miếu trên đỉnh núi.

Hôm sau, La Thiếu Hằng dẫn bọn Cố Bách lên thạch miếu trên đỉnh núi thấp hương. Trên đỉnh, trừ bỏ ngôi miếu cổ, dọc hai bên đường đi cũng có không ít cư dân sống trên núi mở quán bày bán một ít đặc sản cùng những đồ kỉ niệm linh tinh để các nhóm du khách tới đây mua về làm kỉ niệm. Đồ kỉ niệm phần lớn chỉ là một số món đồ nhỏ, đa số được chế tác bằng gỗ, có thể gỗ bản nhỏ khắc tên, khắc chữ, làm lược, có loại gỗ hương điêu khắc hình hoa sen, hoặc ô truyền thống làm bằng giấy dầu, không quá đắt nhưng hơn ở

cái được làm thủ công tỉ mỉ cẩn thận.

Sau khi La Thiếu Hằng dẫn hai người bọn họ lên thạch miếu cầu phúc xong, liền đi dạo một vòng quanh các sạp hàng, để hai người bọn họ mua chút quà về làm kỉ niệm.

“Bọn em có muốn mua cái gì đó không, Vân Sơn có rất nhiều đồ vật mang hàm nghĩa chúc phúc, có thể giữ lại cho mình hoặc tặng cho bạn bè người thân.” La Thiếu Hằng ngừng lại trước một sạp hàng, chỉ chỉ một ít đồ vật nho nhỏ hỏi hai người.

“Để em xem thử.” Quý Dư nghe anh nói vậy cũng đứng trước sạp hàng lựa chọn. Trên giá treo vô số các thẻ gỗ nhỏ đủ loại hình thức kiểu dáng, mặt trên có khắc một số lời chúc phúc, ngoài ra còn có một số tượng điêu khắc nhỏ, trông phi thường đáng yêu.

“Ông chủ, có thể khắc chữ lên không?” Cố Bách cầm một thẻ gỗ chưa khắc chữ hỏi chủ quán.

“Có thể, nhưng hai ngày sau mới lấy được, khắc chữ xong còn phải phủ sơn bên ngoài nên hơi tốn thời gian, hai cậu muốn khắc chữ gì?” Chủ quán hỏi lại.

Nghe nói phải mất hai ngày mới lấy được, Quý Dư có chút do dự, ngày mai cậu và Cố Bách phải về rồi.

La Thiếu Hằng nhìn ra sự băn khoăn của cậu nhóc, liền lên tiếng: “Để anh lấy hộ các em, La Hào thường xuyên tới đây, anh sẽ nhờ nó mang về cho các em.”

Quý Dư cảm thấy phương án này có vẻ khả thi, sau khi cảm ơn La Thiếu Hằng rồi cùng Cố Bách chọn hai thẻ gỗ hình dáng giống nhau, nhờ chủ quán khắc chữ cho mình. Cậu trả tiền xong quay đầu bỗng thấy La Thiếu Hằng cầm một thẻ gỗ nhìn tới ngẩn người: “Thiếu Hằng ca, anh có khắc không?”

“Hả?” La Thiếu Hằng hoàn hồn, buông thẻ gỗ xuống, cười nói: “Anh có rồi, hai đứa chọn xong chưa? Anh dẫn bọn em tới nơi khác tham quan.”

Ba người vừa đi vừa tán gẫu, La Thiếu Hằng giới thiệu cho cả hai về một số phong tục đặc sắc của Vân Sơn, nhìn thấy sạp hàng nào thú vị sẽ dừng lại chọn lựa... Đang đi bỗng nhiên La Thiếu Hằng đột ngột dừng lại, biểu tình có chút sững sờ, hai mắt rõ ràng có chút không dám tin, môi bất giác run rẩy...

“Làm sao vậy?” Quý Dư thấy anh đột nhiên dừng lại, thắc mắc hỏi.

“Mạc Thành... Thảm Mạc Thành!” La Thiếu Hằng tựa như bị cậu nhóc đánh thức, mãnh liệt gọi âm lên, bước chân nhanh chóng chạy về phía trước.

Cố Bách và Quý Dư không hiểu gì, liếc nhau rồi cũng chạy theo sau.

Phút giây này, La Thiếu Hằng cảm thấy mình thực sự điên rồi, loại cảm giác này giống như nhiều năm làm cái xác không hồn bỗng nhiên phát hiện mình vẫn còn sống, người mình luôn tâm tâm niệm niệm lại bất ngờ không dự báo mà xuất hiện ngay trước mắt, tuy rằng chỉ thấy qua sườn mặt nghiêng nghiêng, nhưng anh tuyệt đối không nhìn lầm.

Đường đi không quá rộng mà lũ khách đi lại cũng không ít, chạy giữa đám đông không dễ dàng, nhưng anh không chút nào để ý, chỉ muốn lao nhanh tới phía trước, giữ chặt người kia lại. Nhưng tình huống này quả thật không cách nào thuận lợi đi qua, thật vất vả mới lao qua đám người cuối cùng lại không nhìn thấy bóng dáng người kia đâu, chung quanh chỉ toàn các gương mặt xa lạ, duy độc không có người anh yêu.

Cố Bách và Quý Dư cũng chạy tới bên cạnh La Thiếu Hằng, phát hiện vẻ mặt anh có chút mờ mịt, rõ ràng một nam nhân đã gần 30 tuổi, lúc này lại trông giống như tiểu hài tử bị lạc đường.

“Thiếu Hằng ca, anh không sao chứ?” Quý Dư nhẹ giọng hỏi thăm.

La Thiếu Hằng chậm rãi lấy lại tinh thần, thu liễm cảm xúc, cười cười với cậu nhóc: “Không sao, chỉ là vừa rồi nhìn thấy bạn cũ đã lâu không gặp, đuổi theo thì không thấy đâu.”

“Liệu có phải anh nhận lầm không?” Cố Bách hỏi.

“Có lẽ thế.” La Thiếu Hằng đáp.

Làm sao có thể nhận lầm được? đó là người anh yêu suốt 12 năm qua, đã từng vẽ chân dung anh ấy vô số lần, sao có thể nhận lầm?!

Lúc này trên một con đường nhỏ xuống núi khác, một nam tử khẽ dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía đỉnh núi.

“Boss?” người bên cạnh thấp giọng hỏi.

“Cậu có nghe thấy không?” Nam tử nhíu mày: “Hình như có người gọi tên tôi?”

Hết chương 4

5. Chương 5

Hai người đứng cách thị trấn nhỏ sầm uất trên núi không quá xa, vẫn có thể nghe được tiếng người ồn ào trên đó truyền xuống, Thẩm Vân tập trung lắng nghe một chút cũng không nghe thấy ai gọi tên Boss, liền nói: “Không có, ngài nghe thấy gì sao? Nếu không để tôi quay lại xem thử?”

Thẩm Mạc Thành giơ tay ngăn cậu ta lại, đứng tại chỗ một hồi, xác định không còn nghe được tiếng người gọi mình mới nói: “Đi thôi.” Nói xong liền dẫn đầu đi xuống núi.

Thẩm Vân nhìn lên đỉnh núi một lần nữa, rồi mới xoay người đi theo.

Bên kia La Thiếu Hằng vẫn luôn không yên lòng, ngay cả bọn Quý Dư có làm gì cũng không để ý. Anh không tin mình đã nhìn lầm nhưng lại càng không dám tin vào mắt mình, bỏ qua chuyện không giữ được người để xác nhận không nói, thì mộ Thẩm Mạc Thành anh đã quét dọn mười năm qua, lúc trước báo cáo tử vong cũng do chính tay bác sĩ đưa cho anh, làm sao anh ấy còn có thể xuất hiện tại đây được nữa.

Trở lại làng du lịch, anh và bọn Quý Dư chia tay rồi quay trở về chỗ ở. Vừa vào nhà, anh quăng mình lên chiếc giường mềm mại, cầm gối phủ lên đầu mình, những tiếng ồn ào bên tai vẫn không giảm bớt.

— *Em thích anh, làm người yêu em nhé?*

— *Lần sau anh đừng tới đón em nữa, mọi người cứ nhìn chăm chăm anh, bình đẳng này rất chua đó.*

— *Có khi nào anh chợt nhớ ra những chuyện trước kia nhưng lại quên em đi không?*

— *Em chỉ còn một mình anh thôi.*

— *Tôi gọi từ bệnh viện nhân dân đệ nhất A thị, làm phiền anh tới bệnh viện một chuyến.*

— *Đây là báo cáo tử vong của bệnh nhân, xin hãy nén bi thương.*

— *Thẩm Mạc Thành đã chết!*

Những lúc một mình hồi tưởng tựa như một cây đao đâm mạnh vào lòng, còn không ngừng qua lại đâm thêm vài nhát khiến trái tim đã sớm tan nát lần thứ hai lại máu tươi đầm đìa.

— *Thẩm Mạc Thành về sau chúng ta tìm một nơi sơn thủy hữu tình để sống nhé, ban ngày chúng ta lên núi hóng gió, buổi tối xuống nước ngâm mình.*

— *Được.*

— *Thẩm Mạc Thành, về sau anh không chỉ giặt quần áo, nấu cơm mà còn phải nuôi em nữa.*

— *Được.*

Nam nhân đầy sủng nịnh dung túng tựa như vừa mới nói những lời này hôm qua...Đầu đau nhức khó chịu tựa như muốn nổ tung, La Thiếu Hằng càng lúc càng dùng sức giật tóc mình, cảm thấy nội tâm tựa như bị xé rách thành hai nửa, một nửa là mình khi còn đôi mươi, một nửa là bản thân hiện tại, một người muốn được kéo ra khỏi vực sâu, một người lại muốn bị kéo xuống vực sâu, hai người không ai nhường ai.

La Thiếu Hằng cuộn mình trên giường, cả người cuộn tròn co rúm lại, lưng ướt đẫm một mảng, khớp hàm gắt gao cắn chặt, nhẩn nhẩn chờ nỗi đau vô pháp xem nhẹ từ trong tim chậm rãi giảm bớt mới từ từ ngồi dậy, vươn tay bật đèn tường bên giường.

Căn phòng sáng bừng lên, ánh sáng ảm áp chiếu lên khuôn mặt anh trông có vẻ tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi còn chưa khô. Anh vươn tay mở ngăn kéo đầu giường ra, lấy một cái khung ảnh và một tấm thẻ gỗ màu tối.

Trong khung là ảnh La Thiếu Hằng khi mới 18 đang rúc trong lồng ngực dày rộng của Thẩm Mạc Thành, ánh mắt cười cong cong hạnh phúc, Thẩm Mạc Thành mặt lạnh lùng tuy rằng không có biểu tình gì nhưng tâm mắt của anh rõ ràng không nằm ở ống kính mà là trên người La Thiếu Hằng trong lòng mình.

Tay La Thiếu Hằng xẹt qua bức ảnh, cầm lấy thẻ gỗ nhỏ ở bên cạnh, trên thẻ gỗ có khắc tám chữ “Hiện thể an ổn, nguyện Hằng bình an” góc phải phía dưới có kí tên Thẩm Mạc Thành.

Anh khẽ sờ lên chữ kí phía dưới, tựa như làm vậy có thể phần nào giảm bớt sự mệt mỏi của bản thân.

Thẻ gỗ này là năm đó anh và Thẩm Mạc Thành cùng nhau đi khắc, lúc đó bọn họ đã hẹn ước nhau tới năm 30 tuổi sẽ mở một làng du lịch trên đỉnh núi Vân Sơn, còn mời nhân viên chuyên nghiệp tới quản lý, hai người sẽ làm những ông chủ rảnh tay, mỗi ngày chỉ cần du sơn ngoạn thủy, ăn nhậu chơi bời là được.

Hiện tại, làng du lịch đã được mở mà người cũng chỉ còn lại một mình mình.

La Thiếu Hằng cúi đầu hôn lên chữ kí trên chiếc thẻ gỗ, thấp giọng lầm bầm một câu mà ngay chính bản thân anh cũng không nghe rõ, gắt gao nắm chặt thẻ gỗ trong lòng bàn tay.

Như vậy sẽ càng lúc càng gần anh ấy hơn một chút.

.....

Hôm sau, Quý Dư và Cố Bách trả phòng rồi đi, sau khi La Thiếu Hằng tiễn hai người bọn họ xong liền bắt đầu kế hoạch đi du lịch tiếp theo. Hiện tại đang là mùa đông, anh tính toán sẽ tới Thụy Sĩ ngắm tuyết, trước khi đi anh hẹn Trần Trạ ra ngoài gặp mặt, miễn cho anh ta cứ nhắc hẹn hơn một năm rưỡi qua không thềm tới một lần.

Trần Trạ là bác sỹ điều trị chính cho La Thiếu Hằng khi còn ở viện điều dưỡng năm đó. La Thiếu Hằng là bệnh nhân đầu tiên anh chữa trị khi vừa mới về nước, tuổi tác hai người không hơn kém nhau là mấy,

ngoại trừ quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân, bọn họ còn là bạn tốt của nhau, cho dù La Thiếu Hằng đã rời khỏi viện điều dưỡng, bọn họ vẫn thường xuyên liên hệ với nhau.

Hai người hẹn gặp nhau ở trong một quán cà phê nội thành, địa điểm là do Trần Trạh chỉ định, danh nghĩa là muốn La Thiếu Hằng chăm vào thành phố nhiều một chút, suốt ngày không có việc gì cứ ru rú trong hang ổ ở trên núi, rõ ràng mới ba mươi mà sống cứ như ông già, rất lãng phí khoảng thời gian tốt đẹp nhất của đời người.

Lúc La Thiếu Hằng tới, Trần Trạh đã tới trước, anh đang cúi đầu đọc sách, bên cạnh để một tách cà phê, chứng tỏ anh đã ngồi được một lúc. La Thiếu Hằng bước nhanh tới, ngồi xuống đối diện Trần Trạh: “Thứ lỗi, trên đường có chút kẹt xe.”

Trần Trạh ghép cuốn sách lại để qua một bên, không chút để ý nói: “Không sao, vừa vặn anh cũng có bệnh nhân ở gần đây nên thuận đường tới luôn.”

La Thiếu Hằng liếc mắt nhìn tên cuốn sách, bên trên viết ‘Bàn về khả năng hợp nhất giữa thôi miên và y học hiện đại’, không khỏi nói: “Anh đúng là liều mạng làm việc.”

“Cái này à?” Trần Trạh liếc mắt nhìn quyển sách, cười nói: “Giết thời gian thôi, một bệnh nhân trước đây tặng. Đúng rồi, cậu uống gì?”

“Mocha đi.” La Thiếu Hằng đáp.

Trần Trạh gọi nhân viên tới order đồ cho La Thiếu Hằng còn gọi thêm một chút điểm tâm.

“Gần đây thế nào? Đường như cậu ngủ không ngon thì phải.” Trần Trạh đánh giá khí sắc La Thiếu Hằng.

“Có sao?” La Thiếu Hằng nói giỡn: “Mùa đông là mùa cao điểm du lịch Vân Sơn, bận kiếm tiền thôi.”

Trần Trạh cười cười cũng không vạch trần anh, tình hình La Thiếu Hằng thế nào hai người đều tự biết trong lòng, ít nhất hiện tại trạng thái của La Thiếu Hằng đã tốt hơn mấy năm trước nhiều lắm, không thể yêu cầu quá cao.

Nhân viên phục vụ bưng cà phê và điểm tâm tới, hai người hàn huyên một số việc vặt, Trần Trạh hỏi La Thiếu Hằng lần này định đi đâu, sau khi biết được anh sẽ tới Thụy Sĩ liền nói: “Không phải vừa nói mùa đông là mùa du lịch cao điểm sao? Sao lại đi xa vậy? Lúc nào bay?”

“Ngày kia bay, dù sao làng du lịch cũng đã có Tiểu Tuyên trông coi, em chỉ cần làm một ông chủ phẩy tay thôi.” La Thiếu Hằng đáp, vừa lúc anh cũng cần ra ngoài giải sầu.

“Đi một mình? Hay là cậu cố đợi thêm vài ngày nữa, anh xong việc rồi đi cùng cậu, vừa lúc anh cũng muốn

trở lại thăm trường.” Trần Trạh đề nghị, trước kia anh đã đi du học tại Thụy Sĩ.

“Thôi, lần này em đi một mình.” La Thiếu Hằng lắc đầu.

“Là một trong số các lời hẹn?” Trần Trạh suy đoán.

“Đúng vậy.” La Thiếu Hằng cười nói, đây là lời hẹn trước kia của anh và Thẩm Mạc Thành, đến mùa đông sang Thụy Sĩ ngắm tuyết, cho dù hiện tại Thẩm Mạc Thành đã không còn tại thế nhưng lời ước hẹn này anh vẫn muốn hoàn thành.

“Chú ý an toàn.” Đã từng là bác sỹ chính chữa trị cho La Thiếu Hằng, Trần Trạh biết rõ sự kiên trì của cậu ta, nên cũng không nói thêm gì nữa.

“Đừng lo lắng.” La Thiếu Hằng gật đầu, mấy năm qua anh đã chạy tới vô số địa phương, sớm đã tạo thành thói quen một mình lưu lạc.

Từ trong quán cà phê đi ra, gió lạnh ngoài trời thổi quét qua, La Thiếu Hằng kéo chặt áo bành tô, lại nghe Trần Trạh hỏi: “Cậu có lái xe tới không? Có cần anh đưa cậu về không?”

“Khỏi cần, em đỗ xe bên kia.” La Thiếu Hằng chỉ bãi đỗ xe, vừa lúc Trần Trạh cũng đỗ xe bên đó, hai người vừa đi vừa tán gẫu chuyện năm mới, tháng sau là tết năm mới, Trần Trạh hỏi tết năm nay La Thiếu Hằng định trải qua thế nào.

“Chắc ở trong làng du lịch thôi, anh rảnh thì tới chơi.” La Thiếu Hằng nói.

“Chắc lúc đó có rất đông người tới làng du lịch đón năm mới, còn có chỗ cho anh không?” Trần Trạh trêu ghẹo.

“Bác sỹ Trần là khách VIP vĩnh viễn, lúc nào cũng có phòng.” La Thiếu Hằng cũng đùa giỡn đáp lại.

“Vậy được.” ánh mắt Trần Trạh liếc qua sắc mặt có chút tiêu tụy của La Thiếu Hằng, lại bỏ thêm một câu: “Chú ý giờ giấc nghỉ ngơi làm việc hằng ngày, có vấn đề gì thì tùy thời tới tìm anh.”

“Vâng, sao trước kia không thấy anh dong dài thế này, nhiều năm qua em...” La Thiếu Hằng đang nói bỗng im bặt, tựa như nhìn thấy chuyện gì không thể tin, hai mắt mở to hết cỡ.

“Sao vậy...” Trần Trạh còn chưa nói xong, La Thiếu Hằng đột nhiên vọt tới chiếc xe của mình, nhanh chóng mở khóa xe ngồi vào trong, sau đó khởi động, chiếc xe lao ngang qua người Trần Trạh phóng vút đi.

Động tác của La Thiếu Hằng liền mạch vô cùng nhanh chóng, nhanh đến nỗi Trần Trạh thậm chí còn chưa

kip phản ứng là có chuyện gì, chờ hần hoàn hồn thì xe La Thiếu Hằng đã lái đi một khoảng khá xa, hần vội vàng lái xe đuổi theo.

La Thiếu Hằng lái xe rất nhanh, anh mím môi, hai tay nắm chặt vô lăng, lực đạp mạnh tới nỗi ngón tay cũng trở nên trắng bệch, chân ga càng lúc càng nhấn sâu xuống, dần vượt quá tốc độ hạn chế khi chạy trong nội thành, rất nhanh lách qua rất nhiều chiếc xe khác đang chạy trên đường, bỏ chúng lại phía sau.

Việc lái xe mù quáng khiến không ít xe bóp còi inh ỏi, nhưng anh hoàn toàn không nghe thấy gì, trong đầu chỉ còn thân ảnh thoáng nhìn thấy trong vài giây ngắn ngủi vừa rồi. Gương mặt quen thuộc khiến đại não anh trống rỗng, phản ứng của thân thể so với lý trí càng nhanh hơn một bước, không chút suy nghĩ liền lái xe đuổi theo.

Phía sau truyền tới tiếng còi xe u óát cảnh sát, La Thiếu Hằng gia tốc vượt qua đèn vàng chớp nháy, chiếc xe xông lên cầu vượt, tới gần chiếc xe hơi màu đen kia, song song cao thấp ép đuổi nhau trên đường, cuối cùng La Thiếu Hằng không quan tâm mà siêu tốc vượt lên chặn đường phía trước bức đối phương phải dừng lại.

Xe dừng lại, La Thiếu Hằng bật người đẩy cửa xe bước xuống, chạy nhanh tới chỗ chiếc xe kia, vừa vặn đối phương cũng bước xuống, hai người đứng đối diện nhau, cước bộ La Thiếu Hằng dừng lại.

Không phải anh ấy.

Không phải Thẩm Mặc Thành.

“Yah, anh đuổi theo xe tôi làm gì?” đối phương là một thanh niên trẻ tuổi khoảng hai mươi mấy, bị La Thiếu Hằng ép xe mấy lần cũng không tức giận, chỉ kỳ quái hỏi.

La Thiếu Hằng không trả lời cậu ta, mà đi tới cạnh chiếc xe nhìn nhìn vào trong, ngoại trừ thanh niên này, bên trong chiếc xe chỉ còn một lái xe, quả thật không có người anh muốn tìm.

Vừa rồi rõ ràng mình nhìn thấy Thẩm Mặc Thành ngồi trong chiếc xe này, sao giờ lại không thấy nữa? mình đã đuổi theo nhầm xe sao?

La Thiếu Hằng nhớ lại một chút, chính mình vừa rồi luôn nhìn chăm chăm vào chiếc xe kia, sao lại có thể biến thành một chiếc khác được?

— *Không phải anh bị mất trí nhớ à? Sao lại có bản lĩnh cắt đuôi vậy chứ? Không biết trước kia anh làm gì nhỉ?*

— *Không biết, em muốn học không?*

— Có.

Đoạn đối thoại kia bỗng nhiên hiện lên trong đầu, La Thiếu Hằng hoàn toàn tỉnh ngộ, rốt cuộc đã biết vì sao mình lại đuổi theo nhầm xe, cái này mình đã học nhưng vẫn là học nghệ không tinh.

Những gì mình học đều là do anh ấy dạy, nếu thật sự là anh ấy, làm sao mình có thể đuổi theo anh ấy được chứ.

Tất cả cảm xúc nẩy lên trong lòng, ngón tay run rẩy nhẹ nhẹ, La Thiếu Hằng tận lực duy trì trấn định nói với đối phương: “...Xin lỗi.”

La Thiếu Hằng không biết được rằng, ngay phía dưới chân cầu vượt có một chiếc xe khác giống hệt đang bon bon chạy, Thẩm Vân dần giảm tốc độ xe, nói với Thẩm Mạc Thành ngồi phía sau: “Boss, đã cắt đuôi.”

“Ừ.” Thẩm Mạc Thành cúi đầu đọc văn kiện, cũng không thèm ngẩng đầu lên.

“Có cần đi thăm dò lai lịch đối phương không ạ? Bên Tứ gia...” Thẩm Vân khẽ hỏi.

“Không cần.” Thẩm Mạc Thành không để chuyện này trong lòng: “Cho dù là người của Tứ thúc cũng không gây nên sóng gió gì, kỹ thuật quá kém.”

Thẩm Vân nhớ lại cách lái xe đâm trái đâm phải vừa rồi của người nọ, cảm thấy Boss nói rất đúng, không lên tiếng nữa, chuyên tâm lái xe.

Hết Chương 5

6. Chương 6

La Thiếu Hằng lái xe qua cầu vượt rồi dừng lại, đằng sau có xe cảnh sát cùng xe Trần Trạh chạy theo.

Trần Trạh hỗ trợ xử lý chuyện vi phạm giao thông, vừa quay đầu liền thấy La Thiếu Hằng ủ rũ cúi đầu đứng cạnh xe không biết đang nghĩ gì, hấn vội vàng chạy qua hỏi đã có chuyện gì.

“Em nhìn thấy anh ấy.” La Thiếu Hằng nói.

“Ai cơ?”

“Thẩm Mặc Thành.” La Thiếu Hằng có chút nóng vội đáp, nói xong lại sợ Trần Trạh không tin, lại bổ sung thêm một câu: “Em nhìn thấy anh ấy lên xe, vừa lúc này, nhưng em không đuổi kịp.”

“Cậu đang đùa giỡn cái gì vậy?” Trần Trạh nhú mày.

“Em không nói đùa, em thật sự nhìn thấy anh ấy.” La Thiếu Hằng biểu tình nghiêm túc lặp lại.

“Vậy anh ta đâu?” Trần Trạh hỏi.

“Em đuổi không kịp.” lúc nói lời này biểu tình La Thiếu Hằng phi thường thất vọng, tựa như đang tự trách chính mình.

Trần Trạh cẩn thận quan sát vẻ mặt La Thiếu Hằng, trong lòng có chút suy đoán, không tiếp tục cùng anh tranh luận mà ngược lại nói: “Không sao, lần sau còn có cơ hội.”

“Thật chứ?” La Thiếu Hằng nghe vậy hai mắt sáng lên, biểu tình mắt mát nháy mắt biến thành rạng rỡ.

“Thật.” Trần Trạh trấn an.

“Anh ấy rất lợi hại, rõ ràng em một đường đuổi theo ngay đằng sau mà vẫn bị anh ấy cắt đuôi.”

Trần Trạh đã sớm quen với bộ dạng ‘nam nhân của em là đệ nhất thiên hạ’ của La Thiếu Hằng, lúc trước khi tình hình của La Thiếu Hằng chuyển biến tốt hơn một chút đã cùng hắn tán gẫu không ít về chuyện của Thẩm Mặc Thành, nên hắn không chút nghi ngờ rằng trong lòng La Thiếu Hằng, Thẩm Mặc Thành chính là người tốt nhất.

Nhưng lúc này chuyện hắn để ý không phải điều đó mà là tình trạng của La Thiếu Hằng, một người đã chết mười năm, còn có thể xuất hiện được nữa sao?

.....

Thẩm Mặc Thành trở lại B thị, cấp dưới đã chờ sẵn trong nhà, hắn vừa vào nhà lập tức lên thư phòng lầu hai, Thẩm Vân ra hiệu cho những người khác đi theo hắn lên lầu.

Trong thư phòng, cấp dưới báo cáo lại toàn bộ tình hình chi tiết công ty gần đây. Thẩm Mặc Thành gật đầu, nhìn về phía một người: “Tình hình bên phía chú Tư thế nào rồi?”

“Tuần trước Tư gia đã gặp mặt quản lý của Hoành Vận, hai bên đã kí thỏa thuận về một hạng mục nào đó có liên quan tới việc vận chuyển lô hàng bên Thụy Sĩ, nội dung cụ thể tạm thời còn chưa điều tra được.” Cấp dưới trả lời.

“Thả tin cho lão ta.” Thẩm Mạc Thành nói.

“Boss...” Người nọ sững sốt, đang định nói gì đó, sau khi nhận được ánh mắt sắc bén của Thẩm Mạc Thành liền vội vàng ngậm miệng, chuyển sang báo cáo một chuyện khác: “Hôm qua, Thẩm Vinh Xương vì một nữ minh tinh mới nổi mà xảy ra xung đột với Ngô tiểu thiếu gia, gã đã sai người đánh gãy chân người ta, nghe nói kiểm tra ngay lúc ấy phát hiện gã đang phê thuốc.”

Bậc cha chú của Thẩm Mạc Thành có 4 anh em, Thẩm Vinh Xương là con trai chú Tư Thẩm Khâu Hùng. Thẩm Khâu Hùng bề ngoài luôn tỏ ra ôn hòa vô hại nhưng thật ra vẫn luôn muốn đoạt quyền lực trong tay Thẩm Mạc Thành, vì thế đã lén lút chọc gậy bánh xe không ít lần, không ngờ ông ta lại sinh ra một thằng con ăn hại, cả ngày chỉ biết chơi bời đàn đúm, rượu chè be bét.

Chuyện con cháu phú gia nát rượu nghiện hút, đánh nhau tranh giành tình nhân là rất bình thường, Thẩm Mạc Thành nghe vậy ngay cả mí mắt cũng không thèm nhích lên dù chỉ một chút, thản nhiên nói: “Ngày mai gửi thiệp mời tới cho Ngô gia, đồng thời dẫn người tới nhà bọn họ, muốn xử lý thế nào tùy bọn họ quyết định.”

“Vâng.” Thẩm Vân gật đầu, vừa lúc cậu cũng muốn thu thập thắng vô dụng kia một phen.

“Còn chuyện gì không?” Thẩm Mạc Thành hỏi.

“Hôm trước Hà tiểu thư đã tới đây, nói là có chuyện tìm ngài, nể mặt Giang lão gia tử, bọn tôi không có ngăn cản.” Cấp dưới đáp.

Hà Thư Ngữ là người do ông ngoại Thẩm Mạc Thành an bài, hữu ý muốn hấn kết hôn với cô ta. Hà gia là một trong các đại thế gia giàu có bậc nhất B thị, tuy rằng không khổng lồ bằng Thẩm gia nhưng nắm trong tay một nửa thị trường vận tải hàng hóa của B thị. Hai bến tàu lớn Thành Đông và Tây Giang cơ hồ đều bị gia tộc bọn họ nắm giữ.

Thẩm Vân biết Thẩm Mạc Thành không thích loại quan hệ hôn nhân vì lợi ích này, thấy sắp mình không nói lời nào liền thay mặt hỏi: “Cô ta muốn làm gì?”

“Cô ta nói muốn tới xem phòng Boss.” Cấp dưới bất chấp nói.

Thẩm Mạc Thành dừng tay lại, ngẩng đầu quét mắt nhìn người vừa nói: “Cậu để cô ta lên?”

Chỉ một cái liếc mắt băng quơ đã khiến mấy người cấp dưới toát mồ hôi lạnh, ai mà không biết phòng của Thẩm Mạc Thành không được sự cho phép của hấn bất cứ ai cũng không được đi vào, lập tức vội vàng làm sáng tỏ: “Boss yên tâm! Tuyệt đối không có!”

Thẩm Mạc Thành thu hồi ánh mắt, tiếp tục lật xem văn kiện trong tay, vừa nói: “Cấm chỉ tuyệt đối, ngoại trừ phòng khách không được cho cô ta bước chân vào bất cứ nơi nào khác trong nhà, dám bước lên lầu hai

lập tức đá ra ngoài.”

Cấp dưới thẳng người liên tục đáp ứng, Thẩm Vân tưởng tượng cảnh Hà đại tiểu thư bị đá ra ngoài cửa, phát hiện mình rất mong chờ cảnh đó diễn ra.

Sau khi cấp dưới rời đi, trong thư phòng chỉ còn lại Thẩm Mặc Thành và Thẩm Vân, Thẩm Vân đi tới bên cạnh hắn, thấp giọng hỏi: “Boss, có cần tôi sai người theo dõi sát sao bên Tứ gia không?”

“Ừ, cậu xem rồi làm đi.” Thẩm Mặc Thành nói.

“Vâng.”

Thẩm Mặc Thành khép tài liệu trong tay đưa cho Thẩm Vân: “Nhớ sắp xếp cho chu toàn, còn nữa đặt vé máy bay ngày mai tới Thụy Sĩ, cậu đi cùng tôi.”

“Vâng.” Thẩm Vân lên tiếng trả lời. Phân bộ bên Thụy Sĩ vẫn luôn do anh trai cậu, Thẩm Du phụ trách, ngoại trừ việc khó không thể tự giải quyết được thì Boss không thường sang bên đó, xem ra việc xử lý lô hàng lần này tương đối phiền phức, đặc biệt là khi Thẩm Khâu Hùng còn đang mon men đánh chủ ý lên phân bộ bên đó.

.....

Một ngày trước khi bay sang Thụy Sĩ, La Thiếu Hằng lại tới nghĩa trang một chuyến, ngày đó vừa vặn ở A thị vừa rơi một trận tuyết đầu tiên, trên bia mộ phủ một tầng tuyết trắng mỏng manh, bốn phía trông càng dị thường xác xơ tiêu điều.

Hai tay La Thiếu Hằng rút trong túi áo, nhìn bức ảnh Thẩm Mặc Thành trên bia mộ: “Ba năm nay A thị chưa từng có tuyết rơi, không ngờ năm nay em quyết định sang Thụy Sĩ ngắm tuyết, trời lại đột nhiên đổ tuyết, điều này làm em nghĩ rằng anh không muốn em đi, có phải không?” Nói xong, anh rút tay từ trong túi ra, gạt đi đông tuyết trắng bám trên bia mộ, xúc cảm lạnh như băng hòa tan nơi đầu ngón tay khiến anh rùng mình một cái.

Sau khi gạt hết lớp tuyết xuống, anh thẳng tắp đứng trước bia mộ, không nói một lời chỉ đứng im ở đó rất rất lâu, lâu đến độ bảo vệ nghĩa trang còn tưởng anh đã bị đông cứng, đặc biệt tới gần xem thử, biết La Thiếu Hằng không sao mới yên tâm rời đi, nhưng vẫn không quên khuyên nhủ anh mau trở về.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, nơi La Thiếu Hằng vừa gạt tuyết xuống rất nhanh lại tích một tầng tuyết khác, anh vươn tay tháo khăn quàng cổ của mình xuống, gấp khăn thành ba lớp đặt lên đỉnh bia mộ nhằm ngăn cản tuyết đọng lại.

“Em đi không lâu đâu, khi nào về sẽ lại tới thăm anh.” Anh lưu lại những lời này xong liền xoay người rời đi, chiếc áo bành tô màu xám khiến bóng dáng anh trông càng mảnh khảnh gầy gò, mỗi bước chân lưu lại

từng dấu chân mờ trên con đường nhỏ rất nhanh lại bị tuyết trắng bao trùm, ngoại trừ chiếc khăn quàng cổ nằm trên bia mộ ra, không còn bất cứ dấu vết nào chứng tỏ từng có người tới.

La Thiếu Hằng tới Thụy Sĩ không chỉ đơn giản là đi ngắm tuyết mà anh còn muốn tới một nơi rất đẹp để trượt tuyết — Zermatt.

Thị trấn Zermatt nằm trên dãy núi Alps là một danh thắng nổi tiếng hoàn toàn không nhiễm khói bụi xe ô tô đồng thời cũng là địa điểm trượt tuyết cao nhất thế giới. La Thiếu Hằng từ rất lâu trước kia đã muốn tới thăm quan trấn nhỏ với danh xưng ‘thành phố băng’ này, chỉ là trước kia vẫn không có cơ hội.

Ngày đầu tiên tới đây, anh không vội lên núi ngay mà lựa chọn ở lại thị trấn mấy ngày để cảm nhận chút phong tục tập quán khí hậu thổ nhưỡng nơi đây. Mãi tới ngày thứ ba, anh mới theo dòng người đi lên khu trượt tuyết.

Lúc từ trên đỉnh khu trượt tuyết lao xuống, tốc độ xé gió rất nhanh, nhanh đến mức ngay chính bạn đồng hành của La Thiếu Hằng trượt ở phía sau cũng cảm thấy sợ hãi, lo sợ anh không cẩn thận sẽ trượt té.

Nhưng lo lắng của bọn họ hiển nhiên là dư thừa, kỹ thuật trượt tuyết của La Thiếu Hằng phi thường tốt, vô luận là bay hay lượn lách, mọi động tác của anh đều phi thường thuần thực lưu loát, khiến ánh mắt mọi người xung quanh bất giác mà bị thu hút theo anh.

Ván trượt của La Thiếu Hằng lướt qua tạo thành hai vệt dài song song trên nền tuyết trắng. Cách đó không xa, một người vươn tay tháo kính bảo hộ xuống, khẽ nhìn theo bóng dáng đã lao đi khá xa của anh.

“Anh họ, anh đang nhìn gì đấy?” một thanh niên tóc vàng bên cạnh hắn lên tiếng hỏi.

“Không có gì.” Thẩm Mạc Thành bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt.

“Lần này anh định ở lại bao lâu? Mọi chuyện của công ty đã xử lý xong chưa?” Thanh niên tóc vàng lại hỏi, cậu ta là em họ của Thẩm Mạc Thành, Thẩm Gia Thụ, vẫn luôn sinh sống ở Thụy Sĩ, năm nay vừa mới lên đại học, nhỏ hơn Thẩm Mạc Thành mười mấy tuổi.

“Nhóc con, đừng tò mò nhiều như vậy.” Thẩm Mạc Thành đeo kính bảo hộ lên, thay đổi phương hướng trượt đi, Thẩm Gia Thụ và Thẩm Văn cũng vội vàng đuổi theo.

La Thiếu Hằng chỉ lo lao về phía trước, lợi dụng tốc độ kinh hoàng để giảm bớt phần nào áp lực trong nội tâm, lại xem nhẹ cơ hội gặp mặt vừa rồi mình đã trót bỏ lỡ.

Ở Zermatt khoảng một tuần, La Thiếu Hằng lại tới Zurich. Zurich là thành phố lớn nhất của Thụy Sĩ, cũng là thành phố giàu có nhất châu Âu. Là trung tâm tài chính lớn nhất Thụy Sĩ, độ phồn hoa của nó không cần phải bàn cãi.

La Thiếu Hằng đã đi tham quan hồ Zurich, nhà thờ lớn Zurich, bảo tàng quốc gia... bây giờ anh đang đứng ở giữa đường cái Bahnhofstrasse. Anh luôn mang theo máy chụp hình, chụp lại tất cả khung cảnh mà anh đã nhìn thấy, từ phong cảnh hai bên đường, tới những tòa kiến trúc cao lớn nguy nga, đến những lá cây đơn độc cuối cùng trên cành.

Mấy năm qua, anh đã đi rất nhiều nơi, cơ hồ đã tới tất cả những nơi mà anh và Thẩm Mạc Thành đã hẹn nhau cùng đi, mỗi nơi đến anh đều sẽ chụp lại ảnh lưu niệm.

Mỗi khi anh nhờ người qua đường chụp ảnh hộ mình, bên cạnh anh sẽ luôn lưu lại một khoảng trống dành cho một người vĩnh viễn không bao giờ trở về.

Đường Bahnhofstrasse là một con phố mua sắm đắt đỏ nhất thế giới, được xưng là ‘Phố Wall của Thụy Sĩ’, ‘hầm vàng’ lớn nhất thế giới cũng nằm ở đây (chỉ các ngân hàng).

La Thiếu Hằng không biết nhiều về Thụy Sĩ, chỉ vì muốn đi du lịch tới đây nên mới bỏ công tìm hiểu một chút, mà anh cũng không có nhiều dự vọng trong việc mua sắm, chỉ là một khi đã đặt chân tới Zurich thì nhất định phải đi qua con đường nổi tiếng này.

Đi ở dưới hàng cây thẳng tắp bên đường, La Thiếu Hằng thỉnh thoảng lại dùng máy ảnh chụp lại những cảnh vật mình cảm thấy thú vị, có đôi khi chỉ là một chiếc ghế, cũng có thể là một chiếc đồng hồ giả cổ, cũng có thể là một chiếc cột mốc hình dạng kì lạ, có thể là...

La Thiếu Hằng tay bấm máy bỗng dừng lại, tay trái chạm rai room gần vào, người ở giữa khung ảnh được phóng lớn lên, ống kính tập trung trên mặt đối phương, cộng thêm ống kính xịn chất lượng cao, khiến anh có thể nhìn thấy được cả vết sẹo mờ trên lông mày người kia.

— *Thẩm Mạc Thành, anh có định xóa vết sẹo này không?*

— *Cứ kệ nó.*

— *Ừm, thật ra nhìn cũng đẹp trai lắm, rất MAN!*

— *Em thích?*

— *Mọi thứ trên người anh, em đều thích.*

Hết lần này tới lần khác bị hụt hẫng, khiến La Thiếu Hằng lúc này không dám chờ mong quá nhiều, nội tâm càng thêm hoang hốt, thế cho nên lần nữa gặp lại, anh thậm chí còn quên cả phản ứng, cứ ngơ ngác ngác cầm máy ảnh đứng đó, tựa như xuyên qua màn hình có thể bắt giữ được người nọ lẫn trong đám đông.

Tất cả mọi người qua đường giống như biến thành trong suốt, ở trong mắt anh, chỉ còn lại nam nhân mặc áo bành tô đen đứng ở bên kia đường, anh không dám tới gần, sợ hãi chỉ cần mình bước lên một bước, đối phương sẽ lập tức biến mất, tựa như những ảo giác mấy năm trước đây anh gặp phải, chúng lập tức tan biến ngay cả khi anh còn chưa chạm tới.

La Thiếu Hằng cứ đứng ngơ ngác như vậy giữa đường phố, thẳng tới khi đối phương chào từ biệt người quen, người bên cạnh giúp hắn mở cửa xe, chuẩn bị xoay người ngồi vào trong...

— Dừng đi!

Trong lòng La Thiếu Hằng mãnh liệt bật ra những lời này, cả người quỳnh quáng vội hướng về phía người nọ hét ầm lên: “Thẩm Mặc Thành!”

Người đứng đối diện bên kia đường dừng động tác, ngẩng đầu nhìn về phía anh...

Hết chương 6

Jeremy: gặp rồi, gặp rồi, chắc chắn gặp rồi....thót hết cả tim...

7. Chương 7

Bốn mắt nhìn nhau không chớp mắt, La Thiếu Hằng cảm giác tim mình đập thành thịch, toàn thân máu dồn lên não, ngón tay vô pháp ngăn cản mà run rẩy, thiếu chút nữa ngay cả máy ảnh cũng không cầm nổi.

Anh đã tưởng tượng vô số lần cảnh nếu như có thể gặp lại Thẩm Mặc Thành một lần nữa sẽ như thế nào, nhưng trên thực tế anh chỉ có thể gặp đối phương trong mơ.

Hai lần trước vô tình nhìn thấy, anh cũng từng cho rằng đó chỉ là ảo giác của bản thân, cũng biết rõ một người đã mất mười năm lại bất ngờ xuất hiện ngoài đời thực cũng chỉ là chuyện nghìn lẻ một đêm*, nhưng thủy chung anh vẫn luôn sót lại một tia vọng tưởng, cảm thấy nếu có thể vô tình nhìn thấy hai lần, như vậy về sau có lẽ sẽ còn có thể nhìn thấy lần thứ ba, lần thứ tư, rồi mình có thể bắt được anh ấy. (*ý chỉ chuyện hoang đường, khóác lác)

Nhưng hôm nay, cảnh trong mơ thật sự biến thành sự thật, La Thiếu Hằng không biết nên làm thế nào cho phải, ngay cả việc bước thêm một bước cũng không làm nổi, thậm chí đến việc hít thở cũng sợ sẽ quấy nhiễu tới đối phương.

Thẩm Mặc Thành nghe được tiếng có người gọi mình, lập tức nhìn về hướng có tiếng gọi, sau giây lát lại xoay người ngồi vào trong xe, thấy thế, La Thiếu Hằng giật mình tỉnh lại, vội vàng vàng vàng chạy tới chỗ chiếc xe.

Khoảng cách không quá xa, chỉ trong vài giây ngắn ngủi anh đã vọt tới bên cạnh chiếc xe, nhưng còn chưa tới gần đã bị mấy người vệ sĩ tiến lên chặn lại, ánh mắt La Thiếu Hằng chỉ tập trung nhìn về phía Thẩm Mạc Thành, nói với vệ sĩ: “Xin lỗi, làm ơn nhường đường.”

Các vệ sĩ đứng im không động đậy, vẫn như trước ngăn cản ở trước mặt La Thiếu Hằng, không cho đi.

Mắt thấy xe sắp khởi động, La Thiếu Hằng dưới tình thế cấp bách vươn tay định đẩy vệ sĩ ra muốn chạy qua nhưng giây tiếp theo đã bị vệ sĩ đè chặt vai lại, lòng nóng như lửa đốt cộng thêm không có kiên nhẫn dây dưa với đối phương, rất nhanh anh túm lấy cổ tay đối phương uốn éo né tránh, muốn đẩy đối phương tránh ra, nào ngờ đối phương khê động thân phản kích.

Vệ sĩ thân thủ chuyên nghiệp, La Thiếu Hằng trước đây cũng chỉ học lỏm được một ít chiêu thức vật lộn quyết liệt từ Thẩm Mạc Thành nên chỉ một chút đã lại bị vệ sĩ khống chế giữ chặt tay ra đằng sau, bả vai bị đè chặt đau đớn, đầu gối khuyu xuống đất.

Cùng lúc đó, chiếc xe vốn đã lăn bánh rời đi đột nhiên ngừng lại.

Thẩm Mạc Thành sau khi lên xe, chẳng hiểu sao trong đầu vẫn luôn tồn tại hình ảnh người vừa mới gọi hắn, trong lòng nảy lên một cổ cảm giác quý dị, vô ý quay đầu lại liếc nhìn, vừa lúc thấy bộ dạng La Thiếu Hằng bị vệ sĩ đè ép, tình cảnh đó khiến hắn bất giác bật thốt theo bản năng: “Dừng xe.”

Chiếc xe ngay lập tức dừng lại, hắn đẩy cửa xe bước xuống, vệ sĩ thấy hắn quay lại, vội vàng tránh ra, chỉ riêng người đang giữ chặt La Thiếu Hằng lo lắng nhờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên vẫn giữ chặt bả vai La Thiếu Hằng như trước, chỉ gọi một tiếng: “Boss.”

Ánh mắt Thẩm Mạc Thành đảo qua đảo lại trên cánh tay anh ta, thanh âm lạnh lùng: “Buông ra.”

Vệ sĩ lập tức buông tay ra, lùi sang một bên.

Sau khi được tự do, La Thiếu Hằng không để ý cánh tay đau đớn, mãnh liệt đứng bật dậy, lực đạo bất ngờ khiến cả người anh khê choáng váng, nhưng La Thiếu Hằng không chút để ý, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm người trước mắt, gương mặt quen thuộc khiến anh có chút thất thần ngắn ngủi.

— là anh ấy.

Không quan tâm có phải vọng tưởng hay không, rất nhiều lần La Thiếu Hằng từng nghĩ, nếu như có thể gặp lại Thẩm Mạc Thành mình sẽ nói gì với anh ấy, những gì muốn nói trong suốt mười năm qua, hiện giờ chỉ có thể kinh ngạc nhìn chăm chăm hắn, thiên ngôn vạn ngữ đều không thể mở miệng nói ra được.

Bởi vì quá mức kích động, hầu kết La Thiếu Hằng giật giật vài cái, trải qua cố gắng cuối cùng cũng gọi ra được cái tên luôn quấn quanh trong cổ họng: “.... Thẩm Mạc Thành.”

La Thiếu Hằng gần như cuồng si nhìn Thẩm Mạc Thành, nội tâm mừng rỡ như điên quả thực đang bao trùm con người anh, thế cho nên đã vô tình xem nhẹ sự xa lạ nơi đáy mắt Thẩm Mạc Thành, thẳng tới khi Thẩm Mạc Thành lên tiếng kéo anh trở về hiện thực.

Thẩm Mạc Thành cảm thấy ánh mắt người đối diện nóng rực cơ hồ sắp thiêu cháy hấn đến nơi, nhưng cảm xúc trong mắt đối phương vô cùng phức tạp khiến hấn vô pháp lý giải, không khỏi khẽ nhíu mày, hỏi: “Cậu là ai?”

— *Cậu là ai?*

Năm đó khi Thẩm Mạc Thành tỉnh lại, câu nói đầu tiên cũng chính là câu này, cùng một câu hỏi, La Thiếu Hằng vô cùng hi vọng mình có thể tươi cười đáp lại rằng tôi là La Thiếu Hằng như khi đó.

Trong những năm bị bệnh nặng, anh luôn ảo tưởng rằng thật ra Thẩm Mạc Thành vẫn chưa chết, anh ấy chỉ đang mất tích, có lẽ do anh ấy tạm thời mất trí nhớ nên vẫn chưa quay về tìm mình. La Thiếu Hằng cảm thấy mất trí nhớ cũng không thành vấn đề, cứ làm quen lại lần nữa là được, chỉ cần đối phương còn sống là đủ rồi.

Thẳng tới hiện tại, La Thiếu Hằng phát hiện bản thân mình không hề mạnh mẽ như đã tưởng, chỉ ba chữ kia đã khiến đáy lòng anh vốn đang vô cùng kinh hãi, trong nháy mắt lập tức tan rã, chỉ còn lại toàn thân lạnh lẽo rã rời.

Anh ấy chỉ dùng ánh mắt hoàn toàn xa lạ đã khiến mình không chịu nổi.

— Có lẽ người này không phải anh ấy, anh ấy không thể nào không biết mình được! La Thiếu Hằng, mày mau tỉnh lại đi!

— Nhưng bọn họ trông giống nhau như đúc, ngay cả vết sẹo trên trán cũng y hệt.

Nội tâm vang lên hai luồng tranh luận trái chiều khiến trái tim La Thiếu Hằng càng thêm hỗn loạn, anh dốc hết sức mới có thể miễn cưỡng không trở nên thất thố trước mặt đối phương, liếm liếm đôi môi khô khốc, giọng nói có chút dè dặt chờ mong hỏi: “Anh tên Thẩm Mạc Thành?”

Thẩm Mạc Thành không rõ vì sao người này lại nhìn mình như vậy, đôi mắt đen láy sạch sẽ trong veo nhưng hấn lại cảm thấy nếu mình lên tiếng phủ nhận, người trước mắt sẽ lập tức khóc âm lên.

“Anh là Thẩm Mạc Thành.” Thấy hấn không trả lời, La Thiếu Hằng lặp lại, ngữ khí khẳng định.

Lần này Thẩm Mạc Thành khẽ gật đầu: “Phải.”

— Là anh ấy.

— Nhưng anh ấy không biết mình.

Nội tâm vui sướng chưa tới một giây, giây tiếp theo đã bị mất mát triệt để tiêu diệt. La Thiếu Hằng giật giật đôi môi, nhẹ giọng nói: “Thẩm Mạc Thành... em là La Thiếu Hằng.”

Lúc nói câu này, ánh mắt La Thiếu Hằng nhìn chằm chằm khuôn mặt Thẩm Mạc Thành, không muốn buông tha bất cứ biểu tình nhỏ nào của hắn, chờ mong hắn sẽ có chút phản ứng nào đó đối với tên mình, nhưng cuối cùng vẫn không được như ý nguyện, Thẩm Mạc Thành vẫn như trước mặt không đổi sắc, tên của anh không đủ để kích thích hắn có phản ứng gì.

— Thử thêm một lần nữa xem, anh ta giống người yêu của mình như vậy...

La Thiếu Hằng khẽ nói thầm trong lòng, định bước tới gần Thẩm Mạc Thành, anh vừa động, vệ sĩ bên cạnh đã vươn tay ngăn lại, La Thiếu Hằng không thể không dừng lại, yên lặng nhìn Thẩm Mạc Thành nói: “Có thể cho em xem tay phải của anh không?”

Thẩm Mạc Thành không đáp, vẫn đứng im không nhúc nhích, La Thiếu Hằng cũng không lên tiếng, chỉ kiên định nhìn hắn, trong mắt vẫn là sự quật cường như năm đó.

Ước chừng qua khoảng 10 giây, cũng có thể ngắn hơn, nhưng ở trong lòng La Thiếu Hằng tựa như đã trôi qua cả một thế kỷ, lâu đến mức anh sắp chống đỡ không nổi mới nhìn thấy Thẩm Mạc Thành phát tay ra hiệu ý bảo vệ sĩ tránh ra rồi vươn tay phải về phía mình.

Trong nháy mắt bắt được tay Thẩm Mạc Thành, La Thiếu Hằng cảm thấy bản thân như người chết đuối vớ được phao cứu sinh. Anh cơ hồ run rẩy khẽ kéo tay áo Thẩm Mạc Thành lên, lộ ra vết sẹo đỏ sạm hằn trên cổ tay.

Nếu như vừa rồi còn có chút hoài nghi thì lúc này, La Thiếu Hằng có thể khẳng định, người trước mắt đúng là Thẩm Mạc Thành, là Thẩm Mạc Thành của anh.

Năm đó sau khi La Thiếu Hằng dọn ra ngoài sống, vấn đề ăn cơm đều giải quyết trong căn tin trường, cuối tuần thì tùy tiện gọi đồ ăn sẵn, đại đa số thời gian cậu đều rúc trong phòng vẽ tranh, đối với chuyện ăn uống của bản thân cũng không quá để ý, có đôi khi vẽ quá mức nhập tâm còn quên cả việc ăn cơm cũng là chuyện bình thường.

Sau khi Thẩm Mạc Thành phát hiện thói quen xấu này của cậu đã chủ động nhận nhiệm vụ nấu cơm, nói thật, đối với tay nghề của Thẩm Mạc Thành, La Thiếu Hằng vô cùng bài xích, ngày đầu tiên thì quá mặn, ngày thứ hai thì quên không bỏ muối, sau khi ăn được vài ngày, La Thiếu Hằng rốt cuộc nhận không nổi.

“Thẩm Mạc Thành, hay là anh đừng nấu ăn nữa, chúng ta ra ngoài ăn có được không?” La Thiếu Hằng giữ chặt Thẩm Mạc Thành đang định đi rửa bát lại.

“Bên ngoài không vệ sinh.” Thẩm Mạc Thành dứt khoát từ chối.

“... Nhưng mà đồ ăn anh nấu cũng lạnh lùng vô tình như mặt anh vậy đó.” La Thiếu Hằng vẻ mặt đau khổ nhìn hấn.

“...” Thẩm Mạc Thành nhìn cậu một cái, không nói một lời tiếp tục đi vào rửa bát.

Nam nhân cao lớn lạnh lùng đứng ở trong phòng bếp chỉ rộng mấy mét vuông, vẻ mặt không vui rửa bát trong bồn, La Thiếu Hằng nhìn hấn, đột nhiên cảm thấy mình đã nói rất quá đáng, chột dạ lại gần, chột chột cánh tay hấn: “Anh xích ra, tôi giúp anh rửa.”

Thẩm Mạc Thành vẫn không nhúc nhích, ngay cả nhìn cũng không nhìn cậu một cái: “Không cần.”

“Anh giận à? tôi sai rồi, tôi không nên ghét bỏ đồ ăn anh nấu.” La Thiếu Hằng nói xong định nhúng tay vào bồn rửa hỗ trợ, không ngờ còn chưa đụng tới nước đã bị Thẩm Mạc Thành cầm tay ngăn lại.

“Tay cậu không dùng để làm mấy cái này.” Thẩm Mạc Thành nói xong liền buông tay ra, tiếp tục rửa bát.

Thời gian hấn cầm tay cậu không quá vài giây, bọt xà phòng dính một chút lên mu bàn tay cậu, nhận ra ý hấn muốn nói, La Thiếu Hằng đầu tiên là sửng sốt, sau đó bên tai chậm rãi đỏ bừng lên, có chút bối rối rời khỏi phòng bếp, quay trở về phòng vẽ làm tiếp chuyện nên làm.

La Thiếu Hằng vốn cho rằng lời nói của mình đã đã kích Thẩm Mạc Thành, bởi vì mấy hôm sau đó bọn họ quả thật đều gọi đồ ăn ngoài, cậu có chút áy náy về chuyện này, vẫn luôn muốn tìm cơ hội để bồi thường cho Thẩm Mạc Thành, dù sao anh ấy vì cậu nên mới xuống bếp. Nhưng cậu còn chưa kịp nghĩ ra phương thức bồi thường thì Thẩm Mạc Thành đã lại xuống bếp.

... Hóa ra lời nói của mình không hề đã kích hấn, mà hình như càng ngăn càng mạnh? Lần này nhất định phải cố vũ anh ấy nhiệt tình mới được.

Ôm quyết tâm đó, La Thiếu Hằng gấp đồ ăn trước mắt cho vào miệng, hương vị sau đó khiến cậu hoàn toàn chấn kinh! Nó ngon vô cùng!

Hỏi ra mới biết, hóa ra Thẩm Mạc Thành đã cất công đi học nấu ăn, từ đó về sau đồ ăn của cả hai vô cùng phong phú mỹ vị, La Thiếu Hằng chưa tới một tháng đã béo lên mấy cân.

Sau đó khi hai người đã chính thức yêu nhau, La Thiếu Hằng chột tâm huyết dâng trào muốn lăn vào bếp. Thẩm Mạc Thành vốn không đồng ý, nhưng bị người yêu dây dưa nài ép mãi cuối cùng chỉ có thể đồng ý với điều kiện chính mình ở bên cạnh hỗ trợ, vết sẹo trên tay phải hấn chính là từ lần đó mà ra.

Lần đầu tiên La Thiếu Hằng xuống bếp, chân tay luống cuống, lúc bỏ nguyên liệu vào nồi không cẩn thận

hất đổ nồi súp hầm đang sôi sùng sục trên bếp, lúc ấy Thẩm Mạc Thành phản ứng nhanh hơn cậu rất nhiều, không chút nghĩ ngợi dùng tay hất chắn nước sôi, một tay khác kéo La Thiếu Hằng ra sau lưng.

Nồi súp hầm rơi xuống đất phát ra tiếng ‘loảng xoảng’ âm ỉ, khiến La Thiếu Hằng hoảng sợ, Thẩm Mạc Thành giữ vai cậu, vội vàng hỏi: “Em có bị phỏng ở đâu không?”

“Em...” La Thiếu Hằng đang định mở miệng, chợt nhìn thấy cánh tay bị thương của hắn, hai mắt mãnh liệt mở trừng trừng thật lớn.

Tay Thẩm Mạc Thành bị phỏng nghiêm trọng, trên người cũng bị nước nóng hắt vào phỏng rộp. La Thiếu Hằng vô cùng hận bản thân quá lỗ mãng, lúc ở trong bệnh viện bôi thuốc, cậu không dám chạm tới Thẩm Mạc Thành dù chỉ một chút, chỉ sợ sẽ khiến hắn bị đau, cậu chỉ dám đứng một bên, hai mắt trông mong nhìn hắn.

“Em khóc cái gì?” Thẩm Mạc Thành dùng cánh tay không bị thương còn lại xoa xoa đầu người yêu, ôn nhu trấn an: “Ngoan, anh không sao.”

.....

“Cậu khóc cái gì?”

Đỉnh đầu truyền tới tiếng nói kéo La Thiếu Hằng trở về hiện thực, đến lúc đó anh mới phát hiện không biết từ khi nào, nhìn thấy vết sẹo trên tay Thẩm Mạc Thành, bất giác anh đã rơi lệ.

8. Chương 8

Thẩm Mạc Thành không biết mình đang có cảm giác gì, chỉ cảm thấy vùng da nơi nước mắt La Thiếu Hằng rơi xuống, nóng bỏng tới tận tâm can. Không kìm lòng nổi đã lên tiếng hỏi người đối diện: “Cậu khóc cái gì?” Khi nói chuyện còn theo bản năng tiến lên một bước, vươn tay lau đi nước mắt vẫn còn vương trên mặt người đó.

La Thiếu Hằng bị động tác của hắn làm cho sững sốt, Thẩm Vân đứng đằng sau cũng sợ ngây người, cậu chưa từng thấy Thẩm Mạc Thành có động tác ôn nhu như vậy với ai.

“Em không sao, chỉ là... chỉ là rất cao hứng thôi.” La Thiếu Hằng khoe miệng tươi cười, anh thực sự rất cao hứng, muốn bản thân bình tĩnh một chút nhưng giọng nói lại không khống chế được mà khẽ run lên.

Anh vươn tay định cầm tay Thẩm Mạc Thành đang đặt trên mặt mình, nhưng đối phương lại nhanh hơn một bước thu trở về, kể cả bàn tay phải đang bị anh nắm chặt.

Cái rút tay về tựa như đã hút hết nội tâm anh theo, La Thiếu Hằng nắm chặt tay, lại không nín kéo được chút hơi ấm còn vương lại.

“Tôi...” chú ý tới sự mất mát của người trước mặt, Thẩm Mạc Thành muốn nói cái gì đó, thì Thẩm Vân ở đằng sau khẽ lên tiếng nhắc nhở: “Boss, sắp tới giờ hẹn.”

Thẩm Mạc Thành ngừng câu chuyện, gật đầu với La Thiếu Hằng xem như chào hỏi sau đó xoay người rời đi, vừa mới bước được hai bước đã bị người từ đằng sau túm góc áo kéo lại, hắn quay đầu thấy đôi mắt La Thiếu Hằng đang trông mong nhìn mình, lắp bắp hỏi: “Anh phải đi rồi sao?”

Nếu là bình thường, Thẩm Mạc Thành khẳng định sẽ không để ý, nhưng chẳng hiểu vì sao, thấy bộ dạng như muốn cầu xin được đi cùng của La Thiếu Hằng, hắn lại không nỡ nói nặng lời, chỉ có thể gật đầu: “Ừ.”

“Em có thể đi theo anh không?” La Thiếu Hằng vội hỏi.

“Đi theo tôi?” Thẩm Mạc Thành nhìn anh, La Thiếu Hằng gật đầu như gà mổ thóc.

Thẩm Mạc Thành nhìn động tác có chút trẻ con này, khẽ giật mình, thế nhưng lại cảm thấy một đại nam nhân làm ra động tác này không hề phản cảm chút nào, nhưng lý trí vẫn chiếm thượng phong: “Không thể.”

La Thiếu Hằng nhớ lần đầu tiên Thẩm Mạc Thành phải đi công tác, cậu cũng túm góc áo hắn hỏi có thể đưa mình đi theo không, cuối cùng cũng nhận được đáp án đồng dạng là không thể. Lúc ấy cậu giả vờ xấu hổ ôm chặt thắt lưng Thẩm Mạc Thành không cho anh ấy đi, cuối cùng ngay cả chân cũng dùng tới, trực tiếp quặp chặt hai chân hắn. Thẩm Mạc Thành dùng mọi cách dỗ dành cũng không chống lại được cậu lì lợm chơi xấu, chỉ có thể đáp ứng nhanh chóng quay về, mỗi ngày thường xuyên gọi điện về báo bình an.

Hiện giờ vật đổi sao dời, anh không thể làm như vậy được nữa, chỉ có thể ngượng ngùng buông góc áo Thẩm Mạc Thành ra.

Thấy anh buông tay ra, Thẩm Mạc Thành cũng không tiếp tục đứng lại, nâng chân bước đi, thấy La Thiếu Hằng muốn đuổi theo, khẽ thấp giọng quát: “Đứng lại.”

La Thiếu Hằng bước chân lên tiếng mà dừng lại, bị tiếng quát có chút tức giận của hắn khiến cho không biết phải làm sao, dường như không lường trước được hắn sẽ bài xích mình như vậy, biểu tình tựa như đứa nhỏ mắc lỗi, theo bản năng mà nói: “...Thực xin lỗi.”

Thẩm Mạc Thành nghe tiếng xin lỗi của anh, mày nhíu chặt lại, áp chế cảm giác khác thường nơi đáy lòng, không nhìn La Thiếu Hằng nữa mà bước tới cạnh chiếc xe, trước khi ngồi vào trong ma xui quỷ khiến thế nào lại quay đầu nhìn, quả nhiên thấy La Thiếu Hằng vẫn còn đứng yên tại chỗ, hai mắt nhìn chăm chăm về phía mình.

Hắn hơi suy nghĩ một chút, thấp giọng nói với Thẩm Vân một câu rồi lên xe, chiếc xe chậm rãi chuyển bánh.

La Thiếu Hằng cảm thấy tâm can mình tựa như đã bị chiếc xe kia mang đi mất, chờ tới khi chiếc xe sắp rẽ vào ngã tư anh mới kịp phản ứng lại, mình lại có thể để Thẩm Mạc Thành đi mất, vội vội vàng vàng chạy bộ đuổi theo, vừa chạy được một bước đã bị người từ đằng sau kéo lại.

“Khoan đã!” Thẩm Vân tay mắt lạnh lẽo giữ anh lại.

Mất thấy chiếc xe đã biến mất nơi góc rẽ ngã tư, La Thiếu Hằng quay đầu muốn đẩy người đang cản mình ra, vội vàng nói: “Buông ra...” Anh nói được một nửa mới phát hiện người đang giữ mình là người vừa rồi đi cùng Thẩm Mạc Thành, khẽ sửng sốt nói: “Sao cậu vẫn còn ở đây?”

“.....” Thẩm Vân lau mồ hôi, mắt anh chỉ dính chặt lên người Boss nào còn chú ý tôi có ở lại hay không?

“Boss sai tôi đưa anh về.” Thẩm Vân đáp.

“Đưa tôi về? Anh ấy nói vậy?” La Thiếu Hằng có chút không dám tin, Thẩm Mạc Thành rõ ràng đã không còn biết mình là ai mà.

“Đúng vậy.” Thẩm Vân xoay người nhặt chiếc máy ảnh bị rơi vỡ trên mặt đất lên, kiểm tra lại rồi đưa trả anh, tiếp đó làm một cái thủ thế mời lên xe.

“Cám ơn.” La Thiếu Hằng tiếp nhận máy ảnh, hai mắt vẫn nhìn theo phương hướng chiếc xe đã rời đi, chưa từ bỏ ý định nói: “Vậy cậu có thể đưa tôi tới chỗ anh ấy không?”

“Không thể.” Thẩm Vân không chút nghĩ ngợi mà trả lời, cậu cũng chưa muốn chết.

La Thiếu Hằng tuy rằng thất vọng nhưng cũng cảm thấy điều đó không có khả năng, lại nhìn theo hướng góc rẽ ngã tư, đi theo Thẩm Vân bước lên xe.

“Xin hỏi ngài trọ ở đâu?” Thẩm Vân dò hỏi.

La Thiếu Hằng nói tên khách sạn của mình, cảm thấy có chút ngại khi được Thẩm Vân đưa về, nhưng bởi vì đối phương được Thẩm Mạc Thành an bài lại luyện tiệc từ chối, đành nói: “Làm phiền cậu, tôi tên La Thiếu Hằng, cậu xưng hô thế nào?”

“Ngài đừng khách khí, cứ gọi tôi Thẩm Vân là được.” Thẩm Vân cười cười.

“Thẩm Mạc Thành, anh ấy...”

“Boss có chuyện cần phải xử lý, ngài có gì phân phó cứ nói với tôi là được.” Thẩm Vân cắt ngang lời anh nói, tuy rằng vẫn cảm thấy nghi hoặc đối với sự sắp xếp này của Boss nhưng cậu sẽ không hỏi nhiều, cũng không tiết lộ chuyện có liên quan tới Boss.

La Thiều Hằng biết người này sẽ không nói gì thêm với mình, cũng không lên tiếng nữa, đành an tĩnh ngồi ở ghế sau.

Nội tâm anh kỳ thật vẫn chưa bình tĩnh trở lại, thâm tâm bị niềm vui sướng khi biết được Thẩm Mạc Thành vẫn còn sống hoàn toàn chiếm cứ. Nói cho cùng, Thẩm Mạc Thành vẫn còn sống so với bất cứ cái gì vẫn trọng yếu hơn, anh ấy có còn nhớ mình nữa hay không không quan trọng, anh ấy còn sống mới là quan trọng nhất.

Nhưng, năm đó rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Từ báo cáo khám nghiệm tử thi cho biết cái xác năm đó thật sự là anh ấy không sai, tro cốt cũng do chính tay mình đặt xuống mộ huyết, nếu Thẩm Mạc Thành vẫn còn sống, vậy người nằm xuống năm đó là ai? Rốt cuộc trong chuyện này đã có vấn đề gì?

La Thiều Hằng nghĩ tới đây, sự kích động và vui sướng trong lòng rốt cuộc chậm rãi bình phục lại, khoe môi khẽ nhếch lên, lại lâm vào trầm tư.

Trong lúc La Thiều Hằng đang mãi suy nghĩ, Thẩm Vân ngồi ghế lái xuyên qua gương chiếu hậu len lén quan sát anh, tuy rằng bốn phận là cấp dưới không được thắc mắc về những chỉ thị của Boss nhưng nội tâm Thẩm Vân thực sự phi thường tò mò!

Nam nhân chặn đường đón xe còn sờ soạng tay Boss là ai? Từ đối thoại vừa rồi của bọn họ, rõ ràng cho thấy Boss hoàn toàn không biết người này, nhưng càng kỳ quái hơn là Boss không hề phát hỏa đối với những hành động liều lĩnh tự tiện của anh ta, còn chủ động lau nước mắt cho anh ta, bây giờ còn sai phụ tá đặc lực nhất là mình đưa anh ta trở về, quả thực quá đáng sợ.

Nhưng nam nhân tên La Thiều Hằng này thật sự rất đẹp, bộ dạng xuất chúng, khí chất ôn hòa, so với những mỹ nhân yêu diễm lăng lợ luôn ve vãn Boss thật sự không đồng dạng!

Thẩm Vân từ nhỏ đã đi theo bên cạnh Thẩm Mạc Thành, cùng với anh trai mình là Thẩm Du là hai phụ tá đặc lực nhất cho hắn, nhiều năm qua, cậu chưa từng thấy Thẩm Mạc Thành đối xử đặc biệt với ai như vậy, gương mặt nhất quán lạnh như băng, đối với trưởng bối hay cấp dưới cũng đều không thay đổi, ngay cả với Hà Thư Ngữ ông ngoại sắp xếp cho hắn cũng đối xử bình đẳng, không nhân nhượng bất cứ ai.

Cảnh tượng hôm nay thực sự khiến cậu không thể không suy nghĩ nhiều — cảm thấy Boss nhà mình có thể là gay.

Nghĩ tới đây, cậu lại nhớ tới Hà Thư Ngữ, cảm thấy vở kịch này càng lúc càng thú vị.

“Thẩm Vân.” La Thiều Hằng gọi cậu một tiếng.

“Ngài cứ nói.” Thẩm Vân thu hồi suy nghĩ đã bay chín tầng mây của mình trở về, vẻ mặt đứng đắn.

“Khi nào Thẩm Mạc Thành xong việc? Có thể giúp tôi liên lạc với anh ấy được không?” La Thiếu Hằng hỏi, anh không có biện pháp trực tiếp tìm người, chỉ có thể thông qua Thẩm Vân nhờ hỗ trợ.

“Tôi sẽ thay ngài truyền đạt lại.” Thẩm Vân nói.

“Các cậu còn ở Thụy Sĩ bao lâu?” La Thiếu Hằng lại hỏi.

“Chuyện này tôi không thể nói cho ngài biết, lần sau ngài có thể tự mình hỏi Boss.” Thẩm Vân ở trong lòng trộm bỏ thêm một câu, nếu anh còn có cơ hội nhìn thấy Boss hãy nói.

“Tôi không có ý gì khác.” La Thiếu Hằng thử giải thích: “Tôi chỉ muốn biết tin tức của anh ấy thôi, sẽ không làm chuyện gì khác, cậu yên tâm.”

Thẩm Vân lịch sự mỉm cười đáp lại, nhưng không tiếp lời, La Thiếu Hằng cũng không còn cách nào tiếp tục hỏi nữa, trong xe lâm vào một mảnh trầm mặc, thẳng tới khi chiếc xe dừng trước cửa khách sạn, hai người cũng không tiếp tục giao lưu.

Thẩm Vân vốn định đưa người tới nơi rồi sẽ rời đi luôn, không ngờ tới nơi rồi mà La Thiếu Hằng vẫn bình tĩnh ngồi yên ở ghế sau, không hề có ý định xuống xe, cậu chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở anh: “La tiên sinh, tới khách sạn rồi.”

La Thiếu Hằng tựa như giờ mới kịp phản ứng, ngẩng đầu đáp: “A, cảm ơn.” Sau đó lại cúi đầu nghịch đi động, giả bộ như cái gì cũng không hiểu.

Thẩm Vân thấy thế lại nhắc lại một lần, La Thiếu Hằng chỉ ừ một tiếng rồi lại như cũ ngồi yên trên xe.

“.....” Thẩm Vân thật sự không ngờ người này thoát nhìn nhả nhả nhận nhận, bộ dạng xinh đẹp như vậy mà tính cách lại quá vô lại đi?! Vậy mà vừa rồi mình còn khen anh ta nữa!

Kỳ thật chính La Thiếu Hằng cũng biết mình làm vậy quả thực mất mặt, thực xấu hổ nhưng anh không còn cách nào khác, nếu anh không bám trụ Thẩm Vân, lại không có cách nào liên lạc được với Thẩm Mạc Thành, ai biết được để Thẩm Vân đi rồi, mình và Thẩm Mạc Thành có còn cơ hội được gặp nhau nữa hay không? Từng cho rằng sinh tử cách nhau 10 năm, hiện giờ lại lần nữa gặp gỡ, dù nói gì anh cũng sẽ không để vuột mất cơ hội này, chỉ cần có thể đi theo Thẩm Mạc Thành, đừng nói làm chuyện mất mặt, ngay cả mất mạng anh cũng không từ.

Nếu người chơi trò lì lợm kiểu này là Hà đại tiểu thư ‘dám lên lầu hai lập tức đá ra ngoài cửa’ thì Thẩm Vân nhất định cải lương không bằng bạo lực đá ngay xuống xe, nhưng cậu lại không rõ quan hệ giữa La Thiếu Hằng và Boss nhà mình là thế nào, vừa rồi Boss lại có biểu hiện khác thường trước mặt người này, thật sự cậu không dám tùy tiện xử lý.

“La tiên sinh, xin ngài đừng làm khó tôi.” Cậu thử nói lý lẽ với La Thiếu Hằng.

“Xin lỗi.” La Thiếu Hằng biết cậu ta khó xử, nhưng cũng chỉ có thể nói xin lỗi: “Tôi chỉ muốn biết chuyện của Thẩm Mạc Thành thôi, nếu có gì mạo phạm, cậu hãy bỏ qua cho.”

“Chuyện của Boss, cấp dưới bọn tôi không tiện đàm luận, ngài có thể gặp mặt hỏi Boss.” Thẩm Vân bất vi sở động, lập trường kiên định.

“Vậy cậu có thể đưa tôi đi tìm anh ấy được không?” La Thiếu Hằng khẩn nài.

“Thứ lỗi.” Thẩm Vân vẫn chỉ đáp lại bằng hai chữ này.

Đến đây đoạn đối thoại của hai người lại quay về điểm xuất phát, La Thiếu Hằng lui một bước nói: “Hoặc là cậu cho tôi số điện thoại của anh ấy cũng được, anh ấy là người ở đâu? Định cư ở Thụy Sĩ hay chỉ tới đây làm việc? sau khi xong việc các cậu sẽ đi đâu?”

Ặc, vừa rồi bộ dạng anh trông như gặp lại người yêu cũ mà giờ lại còn hỏi tôi Boss là người ở đâu??!! Nội tâm Thẩm Vân chấn kinh rồi, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như nước, đánh thái cực chặn lại đề tài này, trải qua một hồi tán gẫu, La Thiếu Hằng không hỏi ra được cái gì, chỉ có thể từ bỏ.

Cửa khách sạn không tiện dừng xe lâu, Thẩm Vân biết nhất thời cũng không thể giải quyết được nhân vật chây ì này, bên Boss còn có anh trai cậu nên cũng không cần vội trở về, dứt khoát lái xe tìm chỗ đỗ, rồi nhắn tin cho Thẩm Du nói qua về tình hình bên này.

Thẩm Du nhận được tin nhắn có chút ngạc nhiên, liếc mắt nhìn Thẩm Mạc Thành vẫn đang cùng đối tác bàn chuyện, rất nhanh nhắn lại một tin rồi cất di động đi, chờ đàm phán xong, ra khỏi phòng nghị sự mới nói lại chuyện này cho Thẩm Mạc Thành.

Cước bộ Thẩm Mạc Thành dừng lại, trong đầu hiện lên đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm mình của La Thiếu Hằng, hỏi: “Hiện giờ bọn họ đang ở đâu?”

Thẩm Du nói lại địa chỉ một lần, vừa lúc chỗ đó nằm trên đường trở về.

“Tới đó.” Thẩm Mạc Thành nói xong mở cửa xe bước vào trong.

Thẩm Du ngồi vào ghế lái phụ, nói địa chỉ cho lái xe, sau đó gọi điện báo cho Thẩm Vân.

Khi nhận được điện thoại, Thẩm Vân cơ hồ vui muốn khóc, cậu đã ngồi trên xe giảng co cùng La Thiếu Hằng hơn một tiếng đồng hồ!! sau khi cúp điện thoại, vội nói lại với La Thiếu Hằng: “Boss lập tức tới ngay.”

“Thật sao?” La Thiếu Hằng cũng vui vẻ.

“Thật, chúng ta tới...”

“Tôi ở đây chờ anh ấy.” La Thiếu Hằng nói xong vươn tay hạ cửa kính xe xuống, tầm mắt ngó quanh quất ra bên ngoài.

“....”

Thẩm Vân đem nửa câu sau “Chúng ta đến đại sảnh chờ Boss” khẽ nuốt trở về, thầm nghĩ anh vui là được.

9. Chương 9

Thẩm Mặc Thành ngồi trong xe, nhìn như đang nhắm mắt dưỡng thần nhưng kỳ thật là hắn đang tập trung suy nghĩ. Lúc này, hắn hiếm khi có một chút mê man, đối với người tên La Thiếu Hằng, hắn tin tưởng mình chưa bao giờ gặp người này, nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy cùng nghe tên cậu ta, hắn lại có cảm giác quen thuộc như có như không, phảng phất có loại sức mạnh vô hình nào đó đẩy hắn tới gần đối phương.

Loại cảm giác lạ lẫm này thực sự rất nguy hiểm nhưng cũng khiến hắn cảm thấy thú vị.

Đã qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác như thế với một người, vừa nghĩ tới cặp mắt to hắc bạch phân minh kia, hắn lại có cảm giác không thể nói rõ, đặc biệt là khi La Thiếu Hằng khóc, lông mi khẽ run lên nhìn chằm chằm mình giống như đang trêu chọc khiến hắn không thể nào xem nhẹ.

Ngón tay đặt trên đầu gối không ngừng gõ nhẹ, Thẩm Mặc Thành mở mắt ra, phân phó: “Sai người đi điều tra La Thiếu Hằng.”

“Vâng.” Thẩm Du lên tiếng đáp lại, cậu đã sớm dự đoán trước.

Bên kia, La Thiếu Hằng nghe nói Thẩm Mặc Thành sắp tới gặp mình thì vui sướng cực kỳ, tính toán lát nữa nên tự giới thiệu thế nào để khiến Thẩm Mặc Thành có ấn tượng khắc sâu.

Niềm vui sướng lan tỏa khắp khuôn mặt, cách một lớp ghế ngồi mà Thẩm Vân cũng có thể cảm nhận được, thấy anh cứ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, liền lên tiếng nhắc nhở: “Bọn họ vừa mới xuất phát, cũng phải một lúc nữa mới tới, anh đừng sốt ruột.”

“Tôi không sốt ruột.” La Thiếu Hằng ngại ngùng cười với Thẩm Vân, lời nói ra ngay chính bản thân cũng cảm thấy thực trái lương tâm, đã đợi tròn mười năm, làm sao có thể không sốt ruột? anh thậm chí còn sốt

ruột tới mức muốn mở cửa xe chạy ngay tới đầu phố mà ngóng trông.

Đợi thêm khoảng nửa tiếng, rốt cục mới nhìn thấy xe của Thẩm Mạc Thành chậm rãi lái vào, La Thiếu Hằng không nói hai lời liền đẩy cửa xe lao xuống, bộ dạng vội vội vàng vàng kia nào có nửa điểm giống có chết cũng không đi như vừa nãy, Thẩm Vân đối với chuyện này vô lực phun tào.

Thẩm Mạc Thành thấy La Thiếu Hằng chạy tới, lên tiếng nói lái xe dừng lại, nhưng không bước xuống mà hạ cửa kính xe nhìn La Thiếu Hằng đứng một bên vẫy vẫy tay với mình.

Lúc cậu ta cười rộ lên trông đẹp hơn rất nhiều so với lúc khóc.

Thẩm Mạc Thành trong lòng thầm nghĩ thế, lẳng lặng nhìn La Thiếu Hằng trong vài giây, mới lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Lát nữa anh muốn đi đâu? Em có thể đi cùng anh không?” La Thiếu Hằng cũng không quanh co lòng vòng, nói luôn vào chuyện muốn nói.

“Lý do?” Thẩm Mạc Thành dù bận vẫn ung dung nhìn La Thiếu Hằng, ngụ ý bảo anh hãy nói ra một lý do có thể thuyết phục được hắn.

“Em muốn được ở cùng anh, để mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh.” La Thiếu Hằng không cần nghĩ ngợi đáp lại, tựa như năm đó anh đã dùng phương thức trực tiếp để thổ lộ với Thẩm Mạc Thành.

Lời này vừa nói ra, hai mắt Thẩm Du tròn to tỏ vẻ kinh ngạc, Thẩm Vân đứng sau lưng La Thiếu Hằng nghe thế cũng chỉ biết tán thưởng sự thẳng thắn quá mức của người này. Anh ta ngang nhiên đứng ngoài đường nhiệt tình thổ lộ, quả thực khiến quần chúng nhân dân phải đỏ mặt, không biết đương sự sẽ có cảm giác gì nhỉ?! May mà ở đây là nước ngoài! Nếu mà là ở trong nước, các người như vậy nhất định sẽ bị xoi mói chỉ trở không còn chỗ mà rúc đầu!

Kỳ thật không riêng gì hai anh em bọn họ sửng sốt mà ngay cả đương sự Thẩm Mạc Thành tâm tình cũng thật vi diệu, ngại thân phận hắn quả thật chưa từng có người nào dám đứng đối mặt trực tiếp thổ lộ với hắn như vậy, cho dù là Hà Thụ Ngữ cũng chỉ quanh co ám chỉ mà thôi, hiện giờ cái người chỉ vừa mới gặp mặt được một lần lại có thể dùng ánh mắt nhiệt liệt, ngôn từ trắng trợn nói muốn sống cùng một chỗ với hắn?

Hắn nhìn ánh mắt mong chờ của La Thiếu Hằng, đôi mắt đen láy trong suốt không chút che dấu tình yêu nồng cháy của bản thân, nồng cháy tới độ dường như sắp đem hắn hòa tan, tựa như động vật nhỏ dùng móng vuốt mềm mại cào cào nội tâm hắn vậy.

Nhưng ngay cả như vậy, ngoài mặt hắn vẫn bất động thanh sắc, chỉ phun ra một âm tiết nghi vấn đơn giản: “À?”

Năm đó, khi La Thiếu Hằng ở cùng một chỗ với Thẩm Mạc Thành cũng luôn thẳng thắn trắng trợn như vậy, chắc đây là đặc tính của những người làm nghệ thuật đi, cậu không hề che giấu tình yêu của mình đối với Thẩm Mạc Thành, mỗi ngày khi hai người thức giấc, việc đầu tiên cậu làm là cho Thẩm Mạc Thành một nụ hôn chào buổi sáng, khi Thẩm Mạc Thành đi công tác trở về sẽ chuẩn bị cho hắn một cái kính hỉ, lợi dụng bút vẽ trong tay sẽ sáng tạo ra cảnh sắc đẹp đẽ nhất dành riêng cho Thẩm Mạc Thành... Cậu làm hết thấy những việc mà cậu muốn làm đối với người mình yêu, cậu nguyện ý dành hết thấy mọi thứ cho Thẩm Mạc Thành.

Đối với tình yêu, Thẩm Mạc Thành cũng đáp lại như thế với cậu, cũng sẽ đáp lại một lần hôn môi cậu, thấp giọng thì thầm bên tai cậu rằng anh yêu em, sẽ bởi vì cậu bị cảm mà dù đang ở thành thị xa xôi cũng sẽ gấp gáp trở về, sẽ vì một câu nói của cậu mà công cậu từ đầu đường từng bước đi về nhà.

Nhưng lại chưa từng có người mang theo ngữ khí nghiền ngẫm cùng tò mò như vậy hỏi hắn, khiến hắn nhất thời sửng sốt tốt độ: “Anh thật sự không nhớ em sao?”

Ngữ khí La Thiếu Hằng bao hàm cả sự thất vọng, ánh mắt vốn tràn ngập linh động bỗng bao trùm bị thương vô hạn, Thẩm Mạc Thành bị ánh mắt như thế xoáy sâu vào nội tâm nhưng vẫn không nói một lời chỉ nhìn La Thiếu Hằng, ý tứ lộ ra sự nghi ngờ.

La Thiếu Hằng nhìn ra ý hắn, sắc mặt trắng bệch, bàn tay đang bám lên cửa xe khẽ buông lỏng, trái tim trầm hẳn xuống.

— Anh ấy thật sự đã quên mình.

Cho dù vừa rồi trong lúc chờ đợi đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng La Thiếu Hằng vẫn cảm thấy khó chịu, những kí ức tình yêu nồng cháy tích tụ khi còn ở chung, hiện giờ chỉ còn lại mình anh nhớ rõ.

Thẩm Vân thấy sắc mặt anh trắng bệch, lại nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Boss mình, đột nhiên cảm thấy đây đúng là cảnh tượng bất ngờ gặp lại người yêu mà đối phương lại hoàn toàn không nhớ mình thường thấy trên phim, không khỏi vì La Thiếu Hằng đau lòng một giây, ngay khi cậu cho rằng La Thiếu Hằng sẽ giống như trong phim truyền hình nói một câu “Anh thật ác” sau đó xoay người bỏ chạy thì La Thiếu Hằng lại khiến cậu được mở rộng tầm mắt.

La Thiếu Hằng bỗng nhiên chạy sang phía bên kia định mở cửa xe, phát hiện cửa xe đã bị khóa liền gõ cửa kính xe, nói Thẩm Mạc Thành kêu lái xe mở cửa xong liền trực tiếp ngồi vào bên trong.

Thẩm Vân: “...”

Thẩm Du: “...”

Thẩm Mạc Thành nghiêng đầu nhìn La Thiếu Hằng ngồi xuống bên cạnh mình, đối với hành động của anh có chút kinh ngạc, dường như lá gan cũng khá lớn đi?

“Quên em cũng không sao, chúng ta làm quen lại lần nữa.” La Thiếu Hằng nói xong khẽ dừng lại một chút, vươn tay về phía La Thiếu Hằng: “Chào anh, em là La Thiếu Hằng.”

Thẩm Mặc Thành nhướn mày, ánh mắt rơi xuống bàn tay đang đưa tới trước mặt mình, tay La Thiếu Hằng phi thường xinh đẹp, không mảnh mai cũng không thô ráp, hình dáng tuyệt đẹp, xương ngón tay thon dài, là bàn tay khiến người khác nhìn vào mà không thể rời mắt được.

Tầm mắt Thẩm Mặc Thành dừng trên tay anh mấy giây, rồi mới chậm rì rì vươn tay ra bắt tay với La Thiếu Hằng, khi vừa chạm tới, tay La Thiếu Hằng bỗng cử động, 5 ngón tay đan vào tay Thẩm Mặc Thành, hình thành tư thế mười ngón tay đen xen sít chặt.

Thời gian nắm tay chỉ khoảng 1 giây, có lẽ ngắn hơn chút, Thẩm Mặc Thành chợt dè tay La Thiếu Hằng lại, một tay khác với tốc độ sét đánh không kịp tránh chế trụ cổ anh, dè ép anh lên thành ghế xe.

Trên cổ truyền tới áp lực đè nén khiến La Thiếu Hằng khó thở, yết hầu truyền tới từng trận đau nhức, anh mãnh liệt trừng mắt nhìn Thẩm Mặc Thành ngay gần trước mắt.

Bởi vì khi còn bé từng phát sinh chuyện bị bắt cóc, La Thiếu Hằng sau khi được cứu về đã được gia đình bảo bọc chặt chẽ, tiểu học, trung học đều học ở trường tư, tuy mọi người đều biết La gia có một người con học mỹ thuật tạo hình nhưng rất ít người biết mặt anh, người bên ngoài cũng chỉ biết mặt cha mẹ, anh cả La Tông Thành và chị hai La Quỳnh Như.

Trước kia anh được La gia bảo hộ kín kẽ, sau đó lại được Thẩm Mặc Thành bảo bọc như vật trân quý, đã từng có người vu hãm hoặc đạo tặc phẩm của anh, cuối cùng đều bị Thẩm Mặc Thành giáo huấn tới độ mỗi khi nhìn thấy anh đều cúi gằm mặt đi đường vòng.

Hiện giờ lại bởi vì một cái nắm tay đơn giản mà rơi vào tình thế nguy hiểm bị Thẩm Mặc Thành bóp cổ.

Người trước mắt chính là người mình yêu mười mấy năm trước, là người thấy mình vì gọt bút chì không cẩn thận bị cắt phải tay chảy máu mà đau lòng muốn chết, là người khi mình bị đuổi ra khỏi nhà đã ôm chặt mình nói còn có anh, là người không chút do dự đứng chắn trước người mình khi nổi súp hằm sôi sùng sục vắng tối.

Nhưng vì sao anh ấy lại trông xa lạ tới vậy? Ngoại trừ khuôn mặt, cơ hồ không còn nhìn thấy bóng dáng ôn nhu năm đó?

Trên cổ truyền tới lực đạo càng mạnh, hô hấp bị ép chặt không thở nổi, nhưng đối với La Thiếu Hằng những điều đó còn kém xa ánh mắt lạnh lẽo xa lạ của Thẩm Mặc Thành lúc này.

— Anh ấy thật sự không nhớ mình.

La Thiếu Hằng từng cho rằng khoảng thời gian thống khổ nhất đời, mình cũng trải qua được, còn cái gì mà

có thể đánh ngã được mình nữa, hiện giờ anh rất cục minh bạch — là hiện thực.

Thẩm Mạc Thành không thật sự sẽ bóp chết La Thiếu Hằng, hắn chỉ là cảm thấy hoài nghi đối với sự xuất hiện của người này, cộng thêm phản xạ có điều kiện nên mới bóp cổ cậu ta.

Trong lúc hai người nhìn nhau, trong cặp mắt hắc bạch phân minh, phần tình cảm tha thiết cơ hồ thi nhau tràn lên, khóe mắt phấp phồng ngưng tụ một tầng hơi nước thần nhiên, khiến ánh mắt La Thiếu Hằng càng trở nên mê người. Lực tay Thẩm Mạc Thành có chút thả lỏng, ngón tay cái khẽ vuốt ve chỗ động mạch cổ anh, nhẹ giọng hỏi: “Nói xem, cậu đem tôi thành người nào?”

Tình cảm trong mắt La Thiếu Hằng quá mức sâu nặng, nếu không phải hắn không hề có ấn tượng gì về La Thiếu Hằng thì cơ hồ hắn đã cho rằng tình cảm La Thiếu Hằng muốn biểu đạt hết thấy đều dành cho mình.

Điều này khiến hắn cảm thấy La Thiếu Hằng như đang thông qua hắn mà nhìn một người khác, vừa nghĩ tới khả năng này, hắn thấy phi thường không vui.

Sau khi Thẩm Mạc Thành thả lỏng tay, hô hấp La Thiếu Hằng mới được thông thuận, nhưng không anh không hề nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế bị áp chế nhìn thẳng hắn, cười nói: “Nếu... em nói em không đem anh thành ai khác, em biết rất rõ anh là Thẩm Mạc Thành, anh có tin không?”

Lúc La Thiếu Hằng nói chuyện có chút ngắt quãng, hắn là do vừa rồi bị bóp cổ sặc tới, nhưng biểu tình không có một tia phản kháng nào, không biết là do cảm thấy phản kháng vô dụng hay là cảm thấy cho dù Thẩm Mạc Thành đã quên hết cũng sẽ không thương tổn tới mình.

Có tin không?

Thẩm Mạc Thành tự nhiên không tin, nhưng hắn cũng không tiếp tục khó xử La Thiếu Hằng, thu hồi cánh tay, ngồi trở lại vị trí cũ.

La Thiếu Hằng che yết hầu khẽ ho khan vài tiếng, từ trong yết hầu truyền tới cảm giác ngọt ngọt cùng đau đớn khiến anh vô cùng khó chịu.

Thẩm Mạc Thành phát hiện La Thiếu Hằng bởi vì ho khan mà trên mặt nhiễm một tầng ửng đỏ, hắn chỉ liếc qua rồi dời đi: “Tôi không muốn truy cứu ý đồ tiếp cận của cậu, giờ cậu rời đi vẫn còn kịp.”

Rời đi? La Thiếu Hằng nghe vậy khẽ cười ra tiếng, mình đã đợi mười năm, ngay lúc mình cơ hồ đã muốn buông tha hết thấy thì rốt cục chờ được điều kỳ diệu không có khả năng xảy ra nhất, cuối cùng chờ đợi đã có kết quả, sao có thể cứ thế mà bỏ đi?

“Không.” La Thiếu Hằng ngẩng đầu, nhìn Thẩm Mạc Thành không chớp mắt, từng câu từng chữ nhấn mạnh: “Thẩm Mạc Thành, em sẽ không rời đi, cho em một cơ hội để em chứng minh những điều mình vừa nói.”

Ánh mắt kiên định đong đầy nhu tình, tựa như đang đối mặt với người mình yêu nhất đời, lên tiếng nói ra lời cảm động, chỉ vì muốn đổi lấy một cơ hội được đi theo bên cạnh người mình yêu.

Trong não Thẩm Mạc Thành hiện lên câu nói ‘Em muốn được ở cùng anh để mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh’, biết rõ là hoang đường nhưng hiện tại hẳn lại không hề có ý cự tuyệt.

Trong lúc Thẩm Mạc Thành trầm mặc, nội tâm La Thiếu Hằng cũng không bình tĩnh tự tin như bề ngoài thể hiện, trái tim anh đập thành thịch trong lồng ngực, nếu Thẩm Mạc Thành vẫn còn đè ép anh ở khoảng cách gần như vừa rồi thì nhất định sẽ nghe được tiếng tim đập mạnh không quy luật cơ hồ như muốn nổ tung của anh.

— Xin anh đó, làm ơn đừng từ chối, cho em một cơ hội khiến anh yêu em thêm lần nữa đi.

La Thiếu Hằng yên lặng khấn cầu trong lòng.

“Lấy đồ xuống đây.” trầm mặc một hồi, Thẩm Mạc Thành đột nhiên lên tiếng.

“Hả?” La Thiếu Hằng sửng sốt.

“Không phải muốn đi theo tôi sao?” Thẩm Mạc Thành nói xong, ra hiệu cho Thẩm Du phía trước nói: “Lên lấy đồ cùng cậu ta.”

“Vâng.” Thẩm Du lên tiếng trả lời.

“Anh đồng ý?” La Thiếu Hằng lúc này mới kịp phản ứng mình đã thành công, kích động mãnh liệt nhảy chồm lên, không ngờ lại va đầu trực tiếp lên trần xe, phát ra một tiếng động thật lớn khiến mấy người đang ngồi trong xe đều giật nảy mình, còn anh thì ôm đầu đau nhói nức nở một tiếng.

“Sao rồi?” Thẩm Mạc Thành nhíu mày kéo anh qua, vươn tay xoa xoa đỉnh đầu La Thiếu Hằng, vừa mới đụng vào lại nghe thấy một tiếng hít sâu một hơi nín nhịn, sau đó đụng tới một cục u thật lớn gồ lên, nhướn mày hỏi: “Sao lại lớn như vậy?”

“Sss...anh nhẹ chút, đầu em sắp nứt ra rồi, anh không thấy đau lòng hả?” La Thiếu Hằng theo phản xạ bắt lấy tay Thẩm Mạc Thành, ngữ khí oán giận nói, lời này vừa nói ra khiến cả hai đều sửng sốt.

Ngữ khí La Thiếu Hằng thành thạo tự nhiên, tựa như đã quen thuộc từ lâu, nếu đối tượng là Thẩm Mạc Thành trước đây thì không có gì bất ổn, đối phương nhất định sẽ ôm anh dỗ dành cả buổi.

Mà lúc này Thẩm Mạc Thành đã không còn nhớ chút gì về quá khứ của bọn họ, nên những lời này bật ra không khỏi có vẻ tự mình đa tình quá mức, ngay chính bản thân anh cũng cảm thấy xấu hổ.

May mắn Thẩm Mạc Thành không nói thêm gì, chỉ buông tay ra nói một câu: “Cẩn thận một chút.”

Sợ Thẩm Mạc Thành sẽ đột nhiên đổi ý, La Thiếu Hằng không tiếp tục chần chờ nữa, đẩy cửa xe xuống vào khách sạn thu dọn đồ đạc, Thẩm Du cũng đi theo anh. Thẩm Vân ở bên ngoài không biết tình huống cụ thể ở trong xe, chờ tới khi nhìn thấy Thẩm Du giúp La Thiếu Hằng xách vali xuống dưới, đã sợ tới ngáy người.

Thu phục được rồi?!

Cậu nhìn La Thiếu Hằng ngồi vào trong xe, cửa kính xe chỗ Thẩm Mạc Thành chậm rãi được kéo lên, không khỏi hét to trong lòng: Phát triển tới mức này quả thật quá đáng sợ! Hóa ra Boss mình là người như vậy?!

Hết chương 9

10. Chương 10

Bây giờ là chạng vạng, Thẩm Du liên hệ sắp xếp phòng cho La Thiếu Hằng ở khách sạn bọn họ trọ xong, rồi kêu lái xe lái tới nơi bọn họ thường ăn cơm.

Bọn họ tới một nhà hàng chuyên kinh doanh đồ Trung Quốc, là một tòa nhà ba tầng màu đỏ thắm, bên trong thuần túy phục vụ các món ăn truyền thống Trung Hoa.

Giờ này trong nhà hàng chật kín người, đại sảnh lầu 1 rộng như vậy, liếc mắt một cái cũng không tìm thấy một chỗ trống nào, 2/3 khách tới ăn đều là người ngoại quốc, xem ra đồ ăn trong nhà hàng này rất được yêu thích.

Tuy rằng đại sảnh không còn chỗ ngồi nhưng bọn Thẩm Du hoàn toàn không cần lo lắng, vừa mới tiến vào đã có người ra đón tiếp.

La Thiếu Hằng đánh giá cách bài trí bên trong nhà hàng, phát hiện nội thất được trang hoàng theo phong cách Trung Quốc, từ bình phong, quây lễ tân, bàn ghế gỗ, tranh chữ... mọi thứ được bài trí tinh tế mười phần, lễ tân tiếp khách là một cô gái người Trung Quốc mặc sườn xám, trên mặt trang điểm xinh đẹp, ngôn từ cử chỉ hữu lễ đưa bọn họ tới một phòng riêng.

Các phòng riêng có tên gọi lần lượt là ‘Xuân Hạ Thu Đông’, căn phòng của bọn họ là căn cuối cùng có tên ‘Đông Phương’, trên cánh cửa đỏ thắm có khắc một bông tranh hoa mai tinh xảo kiêu ngạo, phía trên bông hoa viết một chữ “Đông” ngạo nghễ.

Bài trí bên trong phòng cũng khá cổ điển, ngay cả chén trà cũng là bộ tách chén Thanh Hoa chất lượng cao

cấp.

Nhưng La Thiếu Hằng không để ý tới những thứ đó, phong cách bài trí nơi này khiến anh có một cảm giác quen thuộc không nói nên lời.

Mấy người bọn họ vừa đi vào, một trung niên nam nhân ăn mặc trang phục truyền thống Trung Hoa màu nâu tối tiến lên, từ cách xưng hô biết được ông ta là quản lý nhà hàng này, ông ta chủ động tiến lên tiếp nhận ấm trà từ tay nhân viên phục vụ đi tới rót trà cho Thẩm Mạc Thành.

Đối phương nhiệt tình như thế làm La Thiếu Hằng tưởng là do thân phận Thẩm Mạc Thành tôn quý hoặc giữa bọn họ là đối tác làm ăn, nhưng kế tiếp nghe đoạn đối thoại của bọn họ, anh mới biết nhà hàng theo phong cách cổ điển này là sản nghiệp đứng tên Thẩm Mạc Thành.

Ánh mắt anh không ngừng đảo qua đảo lại trên người Thẩm Mạc Thành đang uống trà, cuối cùng dừng lại trên bức tranh treo tường sau lưng hắn, cảm thấy có chút suy nghĩ.

Lúc gọi món, quản lý tự mình đưa menu cho bọn họ, Thẩm Mạc Thành nhượng người đưa menu cho La Thiếu Hằng, La Thiếu Hằng cũng không khách khí trực tiếp nhận lấy mở ra xem, trước đây những khi ra ngoài ăn cơm cùng Thẩm Mạc Thành, đa số đều là anh gọi món, trước kia tuy rằng anh không biết nấu cơm nhưng vẫn biết rõ ràng khẩu vị của Thẩm Mạc Thành.

Đương nhiên, loại chuyện này mấy người kia đều không biết, sau khi anh gọi liên tiếp mấy món Thẩm Mạc Thành thích ăn, tay cầm tách trà của Thẩm Mạc Thành khẽ dừng lại, dư quang khóe mắt dừng trên quyển menu La Thiếu Hằng đang cầm, lại bất động thanh sắc tiếp tục uống trà.

Thẩm Vân giỏi về sát ngôn quan sắc*, chủ động lên tiếng hỏi: “Mấy món đó được xem như món tủ của nhà hàng, La tiên sinh cũng thích ăn mấy món này sao?” (*đoán ý qua ngôn từ sắc mặt)

“Đúng vậy, thường hay ăn.” La Thiếu Hằng giả bộ nghe không hiểu ý cậu ta, cười đến thuần lương vô hại, lại gọi thêm một đĩa rau trộn, còn không quên dặn dò bỏ ít gừng tỏi thôi.

Quản lý nhất nhất đáp ứng, Thẩm Vân thấy thế nói tiếp: “La tiên sinh dường như rất sành ăn.”

“Cũng thường thôi, chỉ là tương đối kén chọn với những món mình thích.” La Thiếu Hằng đáp.

Kỳ thật tất cả là do thói quen trước đây, mọi đồ ăn thức uống của anh đều do Thẩm Mạc Thành chuẩn bị, anh chỉ cần phụ trách ăn hết là được, căn bản không cần quan tâm gì hết; Sau đó Thẩm Mạc Thành xảy ra chuyện, anh sống một mình quá gian nan nên cố gắng tìm chuyện gì đó để làm, không để cho bản thân được rảnh rỗi, vì thế từng chút từng chút học hết cách nấu những món Thẩm Mạc Thành thích ăn.

Vốn cho rằng sẽ không có cơ hội nấu cho anh ấy ăn, không ngờ rằng... Nghĩ tới đây, anh liếc nhìn Thẩm Mạc Thành, tâm tình vui vẻ đưa thực đơn cho Thẩm Vân: “Tôi gọi xong rồi, các cậu gọi đi.”

Thẩm Vân tiếp nhận thực đơn, âm thầm khen ngợi một câu ‘có chuẩn bị mà tới’, sau đó gọi thêm mấy món ăn, mới trả menu lại cho quản lý.

Đối phương tiếp nhận menu đứng ở một bên, thấp giọng hỏi ý kiến: “Món tráng miệng làm thử lần trước đã được lên thực đơn, ngài có muốn thử không ạ?”

Thẩm Vân nhìn Thẩm Mạc Thành, thấy hắn không phản đối liền hỏi La Thiếu Hằng: “La tiên sinh thích ăn đồ ngọt không? Nhà hàng mới làm ra một món mới, anh có thể nếm thử.”

“Món gì?” La Thiếu Hằng cảm thấy hứng thú hỏi lại.

Quản lý lấy thực đơn đồ ngọt tới, lật tới một trang đưa tới trước mặt La Thiếu Hằng giới thiệu: “Bánh rượu sữa dừa.”

— Bánh rượu sữa dừa.

La Thiếu Hằng nhìn thấy hình đĩa bánh ngọt trong nháy mắt liền hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã hoàn hồn, trả thực đơn lại cho đối phương, cười nói: “Trông rất ngon, vậy lấy cho tôi một phần, cảm ơn.”

Có thể ngồi chung bàn với Thẩm Mạc Thành khẳng định không phải người tầm thường, quản lý đối với thái độ khách khí của anh có chút kinh ngạc, tiếp nhận thực đơn nói liên tục nói ‘không có gì, không có gì’ rồi cùng nhân viên phục vụ đi ra ngoài, Thẩm Mạc Thành vẫn luôn không thích có người đứng cạnh hầu hạ.

Sau khi những người khác đã đi rồi, Thẩm Vân phụ trách khuấy động không khí, sau khi nhận được ám chỉ của anh hai nhà mình, đã chủ động lên tiếng hỏi chuyện La Thiếu Hằng.

Từ khách sạn La Thiếu Hằng trọ và chiếc máy ảnh đắt tiền của anh, Thẩm Vân đoán anh tới đây du lịch, nghe câu trả lời thì quả là thế, lại hỏi thêm: “La tiên sinh là người ở đâu?”

“Tôi là người A thị, hiện tại đang ở trong khu du lịch Vân Sơn ở A thị.” La Thiếu Hằng cũng không giấu diếm.

“Phong cảnh ở Vân Sơn rất đẹp, anh làm việc ở đó sao?” Thẩm Vân lại hỏi.

“Xem như vậy, tôi mở một làng du lịch ở đó.” Lúc nói mấy lời này La Thiếu Hằng âm thầm quan sát phản ứng của Thẩm Mạc Thành, phát hiện hắn vẫn phong đạm khinh vân dựa lưng vào thành ghế như cũ, bộ dạng không hề hứng thú với đoạn đối thoại của bọn họ.

— Xem ra anh ấy thật sự không còn nhớ lời hẹn trước kia.

Đối với chuyện này La Thiếu Hằng cảm thấy có chút ảm đạm, nhưng rất nhanh lại vực dậy tinh thần, nói với Thẩm Vân: “Phong cảnh Vân Sơn quả thật rất đẹp, khi nào các cậu có cơ hội hãy tới chơi, tôi sẽ sắp xếp lịch trình cho các cậu, vừa lúc hiện tại là mùa đông có thể tắm suối nước nóng thiên nhiên.”

“Được, có cơ hội sẽ tới.” Thẩm Vân miệng đáp, nhưng mọi người đều biết chuyện có tới đó hay không đều do Thẩm Mạc Thành định đoạt.

Kế tiếp La Thiếu Hằng hỏi một chút về chuyện bọn họ, không đề cập tới cơ mật công ty, dưới tình huống Thẩm Mạc Thành không ý kiến gì, Thẩm Vân ít hoặc nhiều cũng lộ ra chút tin tức, chính vì vậy, La Thiếu Hằng mới biết hóa ra Thẩm Mạc Thành là người B thị. A thị và B thị cách nhau không quá xa cũng chẳng quá gần, khó trách mấy năm qua bọn họ không gặp được nhau.

Phần lớn thời gian đều là La Thiếu Hằng và Thẩm Vân nói chuyện với nhau, Thẩm Du ngẫu nhiên cũng tham gia vài ba câu, còn Thẩm Mạc Thành cả quá trình chỉ ngồi im uống trà, khi La Thiếu Hằng chủ động hỏi, hắn mới đáp lại bằng vài chữ đơn lẻ.

Nói chuyện coi như hài hòa, thẳng tới khi nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên, mọi người mới ăn ý tạm dừng, ăn cơm.

Cuối cùng, mấy đĩa đồ ngọt được bưng lên, bỏ nắp đẩy ra, ở chính giữa chiếc đĩa có in hoa văn ven rìa, lộ ra một khối bánh ngọt màu trắng trong, hình tứ giác nhỏ xinh, bên trái chiếc bánh điểm xuyết một bông hoa nhỏ tinh xảo, ánh đèn phòng chiếu lên chiếc đĩa sứ trắng tinh khiết xạ một vầng sáng thản nhiên hắt lên khối bánh trong suốt phi thường tinh xảo mê người.

La Thiếu Hằng cầm chiếc thìa bên cạnh cắt một miếng nhỏ cho vào miệng.

Điểm tâm mềm mềm mang theo mùi rượu thản nhiên, hòa quyện cùng mùi sữa dừa thơm mát, tạo thành một hương vị khó lòng phân biệt, miếng bánh có chút đàn hồi, lại có chút trơn mềm, phi thường kích thích vị giác.

Rõ ràng chiếc bánh có vị thơm ngọt nhưng trong lòng La Thiếu Hằng lại nếm ra vị chua xót.

— Bánh rượu sữa dừa...

Những người ngồi đây hẳn không ai biết, thật ra nó tên là bánh rượu sữa dừa đông mới đúng. Đây là món ăn La Thiếu Hằng tự nghĩ ra, đem rượu trộn lẫn với sữa dừa, vừa gia tăng mùi rượu vừa giảm bớt vị ngọt của nó.

Mặc dù La Thiếu Hằng không có thiên phú trong việc bếp núc nhưng trong phương diện chế biến đồ ngọt lại rất thông minh, sau khi Thẩm Mạc Thành nhận thầu nhiệm vụ nấu cơm cho cả hai, cậu cũng chủ động học hỏi đầu bếp nhà mình cách làm các món bánh ngọt.

Bởi vì Thẩm Mạc Thành không thích ăn quá ngọt, cậu liền nghiên cứu làm ra các loại bánh có vị thanh đậm, vừa ăn ngon lại không quá ngọt. Sữa đông tuy rằng rất dễ làm nhưng nếu trộn lẫn với rượu thì phải khống chế mức lượng sữa dừa thế nào để không quá ngọt cũng không lẫn át mùi rượu, nếu không sẽ hỏng hết, cậu và đầu bếp nhà mình mất hai ngày mới nghiên cứu ra lượng điều chỉnh hương vị hợp lý phù hợp với khẩu vị bản thân.

Mẻ bánh đầu tiên thành công, bánh rượu sữa dừa khẩu vị hợp lòng người hoàn thành, cậu không thể đợi được thêm ngay lập tức mang nó về nhà, bổ nhào lên người Thẩm Mạc Thành đang ngồi trước máy vi tính, ôm cổ anh hỏi: “Đoán xem em mang cái gì về cho anh?”

Thẩm Mạc Thành ngừng tay đánh máy lại, nghiêng đầu hôn hôn cậu, phối hợp hỏi: “Hôm nay lại là đồ ngọt gì?”

La Thiếu Hằng đã học làm bánh được một thời gian, luôn luôn mang sản phẩm về cho hắn thử, lúc đầu anh vốn không thích ăn, nhưng dần dần cũng cảm thấy hương vị không tệ lắm, đặc biệt là những thứ do La Thiếu Hằng tự tay làm.

La Thiếu Hằng đặt hộp bánh để lên bàn, thừa nước đục thả câu nói: “Anh mở ra xem xem.”

Thẩm Mạc Thành thấy bộ dạng hưng trí của người yêu, vươn tay mở hộp bánh ra.

Bên trong là một phần bánh rượu sữa dừa đông, bởi vì trên đường trở về có chút nóng nên nhan sắc chiếc bánh đã không còn trong suốt được như trước, phía dưới còn có một ít nước chảy ra.

“Đây là món gì?” Thẩm Mạc Thành vươn tay lấy chiếc bánh ra.

“Bánh rượu sữa dừa đông, em và đầu bếp Trương cùng nghiên cứu ra đó.” La Thiếu Hằng kéo ghế lại ngồi xuống cạnh anh, nhìn màu sắc chiếc bánh lúc này có chút buồn tẻ, không khỏi thất vọng: “Lúc vừa đông nhìn rất đẹp, trong suốt sáng bóng.”

“Thế này cũng rất đẹp.” Thẩm Mạc Thành xoa đầu cậu an ủi: “Chỉ làm một cái?”

“Làm mấy cái lận, nhưng mấy cái kia hỏng hết rồi, anh mau ăn thử đi.” La Thiếu Hằng thúc giục.

“Huh? Mình anh ăn thôi à?” Thẩm Mạc Thành gọi lên khoe miệng, đáy mắt tràn ngập ý cười.

“Ừ.” La Thiếu Hằng gật đầu, một tay chống vai hắn sấn lại hôn môi anh, vuốt phẩy vài cái nói: “Anh ăn nó, em có thể ăn anh.”

Thẩm Mạc Thành khẽ cười vài tiếng, vươn tay kéo cậu vào lòng, cúi đầu hôn sâu: “Rất sẵn lòng.”

.....

“La tiên sinh, anh làm sao vậy?” Thẩm Vân phát hiện La Thiếu Hằng ăn được một miếng liền ngẩng người, khẽ lên tiếng hỏi.

“Không có gì, chỉ là nhớ tới một ít chuyện.” La Thiếu Hằng ngẩng đầu cười cười với cậu ta: “Món này ngon lắm.”

“Thật không? Món này là ý tưởng của Boss đó.” Thẩm Vân cao hứng đáp, cậu cũng cảm thấy nó ăn rất ngon, chỉ là hơi ít ngọt.

“Thật sao?” La Thiếu Hằng nhìn về phía Thẩm Mạc Thành, mang theo kinh ngạc.

Thẩm Mạc Thành buông cái thìa trong tay xuống, liếc Thẩm Vân một cái, âm thầm cho cậu ta một cái cảnh cáo, lúc này mới nhìn về phía La Thiếu Hằng hỏi: “Ăn quen không?”

“Quen!” La Thiếu Hằng lập tức lộ ra một nụ cười sáng ngời, khi anh cười lên ánh mắt cong cong hình bán nguyệt vô cùng xinh đẹp, nụ cười này xóa tan mọi bi thương cùng tuyệt vọng trước đây trở thành hư không, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt.

Thẩm Mạc Thành gật đầu, không nói thêm gì nữa, thái độ vẫn không nóng không lạnh như trước, nhưng La Thiếu Hằng lại không chút để ý, đáy lòng ngược lại vô cùng kích động.

Món điểm tâm này Thẩm Mạc Thành vẫn còn nhớ? Vậy có phải là anh ấy vẫn còn có chút ấn tượng đối với những chuyện trước đây? Nghĩ như vậy nội tâm anh không còn thấy áp lực mà trở nên thanh thoát nhẹ nhàng.

Đối với tình trạng hiện tại, cho dù Thẩm Mạc Thành chỉ còn nhớ một ít sự tình liên quan nhưng với anh mà nói đó đã là trời cao ban ân rồi, đáng giá kinh hỉ.

Đương nhiên, chuyện Thẩm Mạc Thành vẫn còn sống chính là sự ban ân lớn nhất đối với anh.

Còn về những chuyện khác, sau này anh có thể chậm rãi tìm hiểu cho rõ ràng.

11. Chương 11

Sau khi ăn xong, quản lý nhà hàng lại tới một chuyến, đợi sau khi ông ta nói chuyện với bọn Thẩm Mạc Thành xong, La Thiếu Hằng mới gọi riêng ông ta lại.

“La tiên sinh có gì phân phó?” ông quản lý hỏi.

“Bánh rượu sữa dừa đông vừa rồi còn thiếu một chút rượu, đường fructose và một chút mật ong.” La Thiếu Hằng nhắc nhở. (đường fructose hay còn gọi là đường hoa quả, đường trái cây có nhiều trong thực vật thường dùng cho những người ăn kiêng)

“Chuyện này...” ông quản lý theo bản năng nhìn về phía Thẩm Mạc Thành.

“Dựa theo lời cậu ta nói làm thử xem.” Thẩm Mạc Thành lên tiếng.

“Vâng, cảm ơn La tiên sinh nhắc nhở.” Ông quản lý đáp.

“Không có gì, chỉ là tôi đã từng ăn món này.” La Thiếu Hằng cười nói.

Món bánh này là do Thẩm Mạc Thành nói ra, Thẩm Vân nghe anh nói như vậy, có chút bất ngờ: “La tiên sinh từng ăn món này?”

“Nhà hàng các cậu là nơi bán đầu tiên, tôi chỉ ngẫu nhiên ăn được, đối phương cũng không đem bán.” La Thiếu Hằng nửa thật nửa giả giải thích.

“Thì ra là thế.” Thẩm Vân gật đầu.

Bữa cơm này bọn họ ăn mất gần 2 tiếng, sau khi rời khỏi nhà hàng liền trở về khách sạn luôn.

Khi tới đại sảnh khách sạn, Thẩm Vân nhân cơ hội kéo Thẩm Du đi chậm lại hai bước, dùng cảm hất về phía Thẩm Mạc Thành và La Thiếu Hằng đi đằng trước, dùng ánh mắt ý hỏi về tình hình vừa rồi trên xe, vì sao lại đột nhiên đưa người về cùng?

Thẩm Du nhìn em trai một cái, làm cái thủ thế khóa miệng, bước nhanh tới ấn mở cửa thang máy, Thẩm Vân không chiếm được câu trả lời đành ngoan ngoãn đuổi theo.

Thang máy chậm rãi đi lên, La Thiếu Hằng đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, tôi không quấy rầy mọi người chứ?”

Thẩm Vân vừa nghe xong thiếu chút nữa sặc nước miếng, anh trai à, lúc này anh mới hỏi vấn đề này có phải đã quá muộn rồi không? Sắp đến phòng tới nơi rồi.

Thẩm Mạc Thành liếc mắt nhìn La Thiếu Hằng, thấy anh đồng dạng đang nhìn mình, biểu tình trên mặt viết rõ “Dù thế nào em cũng không đi đâu”, liền nói: “Không hẳn.”

“Vậy thì tốt rồi, sau này làm phiền mọi người.” La Thiếu Hằng đáp lại thực nhanh, tựa như chỉ chờ hần nói câu này vậy.

Ánh mắt Thẩm Vân đảo qua đảo lại trên người hai bọn họ, lại nhìn ông anh hai mình đã tiến vào trạng thái câm điếc, đành yên lặng lùi ra sau một bước.

Thang máy dừng ở tầng bọn họ, Thẩm Du dừng lại trước cửa một căn phòng, làm thủ thế với La Thiếu Hằng: “La tiên sinh, ngài ở trong phòng này.”

La Thiếu Hằng tiếp nhận thẻ phòng, gật đầu với cậu ta: “Cám ơn.” Lại quay sang Thẩm Mạc Thành hỏi: “Phòng của anh ở đâu?”

“Phía trước.” Thẩm Mạc Thành khẽ hất cằm, chỉ chỉ cánh cửa phòng hơi chệch đối diện.

Thẩm Vân thầm nghĩ: Ngay cả phòng cũng hỏi, anh trai này, không phải nửa đêm anh lại chạy sang gõ cửa đấy chứ?!

“Các anh sẽ không nửa đêm đột nhiên bỏ chạy lấy người đấy chứ?” La Thiếu Hằng nửa nghiêm túc nửa đùa giỡn hỏi.

“Sẽ không.” Thẩm Mạc Thành đáp: “Tôi đã nói gì sẽ không đổi ý.”

“Vậy thì tốt rồi, ngủ ngon.” La Thiếu Hằng yên lòng, lấy thẻ quẹt mở phòng mình, đẩy cửa ra một nửa lại dừng lại, do dự một chút, vẫn quay đầu hô một tiếng: “Chờ chút.”

Ba người dừng lại, quay đầu nhìn anh, La Thiếu Hằng nhìn Thẩm Mạc Thành: “Xin lỗi, có chuyện này, em muốn xác nhận một chút.”

“Cậu nói đi.” Thẩm Mạc Thành đáp.

“Anh có còn nhớ vào 12 năm trước, anh đã từng tới A thị không?” La Thiếu Hằng vẫn nhin không được lên tiếng hỏi, vấn đề này từ lúc ăn cơm vẫn luôn đè nặng trong lòng anh.

12 năm trước, không phải 12 ngày trước, nếu là những người khác thì không nhất định sẽ nhớ rõ nhưng Thẩm Mạc Thành lại nhớ rất rõ ràng. Vào một ngày 12 năm trước, thủ hạ có người phản bội, vốn chỉ là một lần đàm phán làm ăn bình thường cuối cùng lại biến thành Tu la tràng, trong sự cố lần đó, hần đã lâm vào hôn mê, sau đó hôn mê trên giường bệnh suốt 9 năm, thẳng tới 3 năm trước mới tỉnh lại.

Lúc trước hần tới A thị vì công việc, lúc ấy số người biết chuyện cũng không nhiều, những người biết chuyện đó cơ hồ cũng đã chết hết, hiện giờ La Thiếu Hằng hỏi như vậy, có phải cậu ta cũng có liên quan tới chuyện năm đó hay không?

Nghĩ như vậy, ánh mắt Thẩm Mạc Thành ngưng lại, không nhanh không chậm nói: “Nhớ rõ.”

La Thiếu Hằng trong lòng căng thẳng, khễ cất bước đi về phía hắn, ngữ khí dồn dập: “Vậy anh có còn nhớ...”

Một tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh gãy đoạn đối thoại của hai người, Thẩm Mạc Thành lấy di động từ trong túi áo bành tô ra, sau khi nhìn thấy tên người gọi, liếc mắt nhìn La Thiếu Hằng một cái, giơ thủ thế xin phép rồi xoay người rời đi, Thẩm Vân bước nhanh tới mở cửa giúp hắn, ba người cùng đi vào phòng.

“...Vậy anh có còn nhớ năm đó là ai đã cứu anh, ai là người anh đã đồng ý vĩnh viễn ở cùng không?” La Thiếu Hằng đứng bất động tại chỗ nói nốt câu còn chưa nói xong, nhìn cánh cửa kia lạnh lùng đóng lại ngay trước mắt, chút khí lực vừa nảy lên bỗng nhiên bị xói mòn toàn bộ, đứng một hồi mới xoay người đẩy cửa phòng mình ra bước vào.

Sau khi đóng cửa lại, La Thiếu Hằng dựa lưng vào cửa, dù hít thở sâu nhiều lần cũng không thể bình phục nội tâm khuấy động của mình, anh theo ván cửa trượt xuống mặt đất, dùng sức nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng biên độ rộng, hàm răng cắn chặt.

Lúc lâu sau, anh mới đặt tay lên vị trí trái tim, cảm thụ nơi đó đập kịch liệt cùng đau đớn, khóe miệng chậm rãi nhích lên một độ cong, thấp giọng thì thầm: “...May mắn, anh vẫn còn sống.”

Chỉ đơn giản 6 âm tiết, sau khi nói xong, trong căn phòng tối om vang lên tiếng khóc nức nở không quá rõ ràng.

*

Ban đêm, La Thiếu Hằng mơ thấy ngày mình thổ lộ với Thẩm Mạc Thành, có thể là do ban ngày không thể hỏi rõ Thẩm Mạc Thành mà tối hôm đó anh nhớ lại hồi 18 tuổi mình đã trộm hôn Thẩm Mạc Thành một cái trong phòng tranh.

La Thiếu Hằng không rõ khi đó vì sao mình lại động tâm với Thẩm Mạc Thành, chắc là do anh ấy đã công mình say rượu một đường đi về nhà, cũng có thể là do anh ấy đặc biệt vì mình mà đi học nấu ăn, cũng có thể là do lần đầu tiên anh ấy tươi cười trước mặt mình, hoặc cũng có thể là khi anh ấy xoa xoa đầu mình....

Quá trình ngày đêm ở chung, tình cảm xa lạ dần dần nảy sinh dưới đáy lòng, ngay từ đầu cậu không hề phát hiện, chỉ muốn theo đuổi những thứ mình cho là tốt đẹp, chờ tới khi cậu kịp phản ứng lại thì nét vẽ dưới tay cậu đã chậm rãi biến đổi, sản phẩm hoàn thành cũng tùy theo mà thay đổi không còn như trước, toàn bộ tranh vẽ trong phòng cơ hồ đều chỉ vẽ một người duy nhất.

Bút cậu chỉ thích vẽ một người duy nhất, mà cậu lại đã động tâm với Thẩm Mạc Thành trong hiện thực.

Nhìn Thẩm Mạc Thành bởi vì mệt mỏi mà tựa lên ghế ngủ say, cậu nhón chân bước tới, lẳng lặng đánh giá

dung mạo khi ngủ của anh.

Thẩm Mạc Thành thân thể cao lớn cơ rúc trong chiếc ghế sofa, hai chân gấp khúc, tùy ý gác lên tay vịn, chiếc quần bò màu tối bao bọc đôi chân thon dài, La Thiệu Hằng biết thân thể giấu dưới lớp vải kia tuyệt mỹ thế nào, mỗi một chỗ đều giống như được tỉ mỉ điêu khắc.

Mỗi đường cong trên cơ thể Thẩm Mạc Thành, cậu đều vô cùng quen thuộc, cậu đã vẽ người này vô số lần, quen thuộc tới mức cơ hồ nhắm mắt cũng có thể miêu tả rõ ràng từng vị trí.

Chắc là do tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, cậu luôn cảm thấy dù xương quai hàm hằn góc cạnh thần nhiên, ngay cả đi ngủ cũng nhúu mày mặt lạnh, nhưng khuôn mặt này so với tất cả các bức tranh cậu vẽ còn đẹp mắt hơn.

Đẹp tới nỗi cậu chỉ nhìn thôi cũng khiến trái tim đập bang bang như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đẹp tới nỗi cậu nhìn không được mà muốn vuốt ve, muốn hôn hẩn, dùng ngón tay thay thế bút vẽ miêu tả từng đường cong trên người hẩn, từ đầu tới chân, một chỗ cũng không buông tha.

Dục vọng nội tâm chiến thắng lí trí, La Thiệu Hằng thuận theo tâm ý, chậm rãi cúi người xuống hôn thật nhẹ lên gò má hẩn một cái, đôi môi dùng trên mặt hẩn vài giây mới lưu luyến rời đi, sau đó trở lại chỗ ngồi tiếp tục hoàn thiện bức họa chưa thành hình.

Sau khi cậu rời đi mười mấy phút sau, Thẩm Mạc Thành mới tỉnh lại, thấy cậu vẫn ngồi trước giá vẽ, anh từ ghế đứng dậy nói: “Anh đi nấu cơm, em muốn ăn gì?”

“Cái gì cũng được.” La Thiệu Hằng không ngẩng đầu lên đáp lại, bút lông trong tay không ngừng chuyển động.

Đồ ăn của hai người vẫn luôn do Thẩm Mạc Thành chuẩn bị, Thẩm Mạc Thành biết rõ khẩu vị của cậu, lập tức đi ra ngoài chuẩn bị, khi đi ngang qua giá vẽ lại bị La Thiệu Hằng lên tiếng gọi lại: “Chờ chút.”

“Huh?” Thẩm Mạc Thành quay đầu nhìn cậu thắc mắc.

“Anh còn chưa cho em câu trả lời.” La Thiệu Hằng nói xong hạ bút vẽ xuống, ngẩng đầu nhìn hẩn.

“Chuyện gì?” Thẩm Mạc Thành không hiểu.

La Thiệu Hằng dùng đuôi bút chỉ chỉ má mình, tươi cười nhìn hẩn: “Đã hiểu chưa?”

Thẩm Mạc Thành bị cậu vạch trần, trầm mặc vài giây mới nói: “Làm sao em biết?”

“Làm sao biết anh đã tỉnh phải không?” La Thiếu Hằng đặt bút vẽ xuống đi tới trước mặt Thẩm Mạc Thành, nhìn thẳng mặt hắn nói rõ ràng: “Chuyện này không quan trọng, quan trọng là em thích anh, Thẩm Mạc Thành, làm người yêu em nhé?”

Trong phòng vẽ nhỏ nhỏ, khắp nơi đều là tranh vẽ, thuốc màu, bút lông, tượng thạch cao, mấy giá vẽ chiều cao không đồng nhất để tùy ý, sàn nhà gỗ ngang giấy vụn vút đi cùng rác, có thể nói khung cảnh này một chút cũng không lãng mạn, nhưng đối với La Thiếu Hằng mà nói nơi này so với bất cứ nơi nào đều đẹp để hơn rất nhiều.

Đặc biệt là khi người trước mắt tới gần, chủ động dùng bàn tay to thô ráp của hắn cầm tay cậu, cúi đầu hôn môi cậu, lúc đó cậu đã cảm thấy mình đang được thần tình yêu ưu ái, nghe rõ nội tâm ngân vang một tiếng chuông khoan khoái.

— Mình thật hạnh phúc, người mình thích, vừa vặn cũng thích mình.

Mặc dù là cảnh trong mơ nhưng cũng không thể nào hoàn toàn tốt đẹp, mọi chuyện luôn có mặt trái ngược của nó.

Lần thứ hai tỉnh lại từ giấc mộng, ngày đông rét lạnh khiến cả người anh như vừa mới từ trong nước mò ra, từ trán xuống cổ chỗ nào cũng có mồ hôi, áo ngủ dính ướt dán lên lưng, khiến anh thập phần không thoải mái.

Vươn tay với lấy cái di động để một bên, màn hình hiển thị 4 rưỡi sáng, từ khi anh chớp mắt ngủ cho tới lúc bình tỉnh cũng chỉ mới được hơn một tiếng.

Thời gian ngắn ngủi 1 giờ, nhưng giấc mơ đã nhanh chóng chiếu lại tất cả những gì anh và Thẩm Mạc Thành đã từng trải qua với nhau, kể cả những chuyện sau khi Thẩm Mạc Thành xảy ra chuyện, cuối cùng là hình ảnh thê lương anh thấy được ở trong bệnh viện...

“....Không.” La Thiếu Hằng thấp giọng tự nói với mình: “Đều là mơ, anh ấy còn sống, vẫn còn sống.”

Vô luận đã nói đi nói lại lời này bao nhiêu lần, đều không thể áp chế được nội tâm khủng hoảng quá độ của anh, thời gian mười năm qua tựa như bóng ma đã khắc sâu ám ảnh tâm lý anh, hình ảnh khối thi thể bị đốt đến không còn nguyên vẹn, khuôn mặt biến dạng cháy đen không thể nhận ra khiến cả người anh sụp đổ, thể cho nên từng ấy năm cho tới nay anh vẫn vô pháp thoát khỏi, cố chấp đem bản thân phong bế trong khoảng thời gian trước khi Thẩm Mạc Thành xảy ra chuyện.

Vô luận bản thân có kiên cường cỡ nào trước mặt người ngoài, nhưng sau lưng vẫn không thể nào lừa gạt được chính mình, không có anh ấy, anh có miễn cưỡng vui cười thế nào, cũng không thể trọn vẹn.

Không một tia do dự, La Thiếu Hằng xốc chăn xuống giường, tùy tay cầm áo bành tô khoác lên người đi ra ngoài.

Thẩm Mạc Thành nói phòng anh ấy ở chếch đối diện phòng cậu, lúc này hành lang yên tĩnh, vắng vẻ, anh đi tới trước cửa phòng Thẩm Mạc Thành, đứng lại, chạm tay lên ván cửa, chậm rãi, những khung hoảng bất an trong lòng mới dần bình ổn trở lại.

Đây mới là hiện thực, anh ấy còn chưa chết, anh ấy còn sống và đang ở bên trong căn phòng này.

Không có thi thể, không có phòng xác, không có nghĩa trang, không có phim chụp trắng đen.

Anh ấy thật sự vẫn còn sống, ngay trước mặt mình.

La Thiếu Hằng thầm tự nhủ với bản thân, gục đầu tựa trán lên ván cửa, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nếu Thẩm Mạc Thành vẫn còn là anh ấy trước kia, La Thiếu Hằng sẽ không chút do dự gõ mở cửa phòng, dùng khí lực lớn nhất của bản thân mà ôm chặt lấy hắn, nhưng bây giờ mình không thể, chuyện này rốt cuộc là thế nào còn chưa rõ ràng, từ biểu hiện của Thẩm Mạc Thành xem ra anh ấy rõ ràng vẫn luôn hoài nghi chính mình, nếu tiếp tục tùy tiện chỉ khiến anh ấy càng phòng bị mình hơn thôi.

Chờ thêm một thời gian nữa đi, cũng đã đợi nhiều năm như vậy, đợi thêm một chút cũng đâu có sao?!

Đêm đó, La Thiếu Hằng đứng ngoài cửa phòng Thẩm Mạc Thành gần 2 tiếng đồng hồ, thẳng tới khi trời sáng lên mới giật giật thân thể cứng ngắc, gian nan trở về phòng mình.

Hết chương 11

12. Chương 12

Bên trong gian phòng...

Thẩm Mạc Thành nhanh chóng xem xong mail vừa nhận được, vừa xem vừa nói: “Phái người theo dõi Hoành Vận, đặc biệt là kẻ đã liên hệ với bên Hà gia.”

“Không thành vấn đề.” Thẩm Vân gật đầu xác nhận, lại báo cáo một việc khác: “Hôm trước sau khi người của ta giao Thẩm Vinh Xương cho Ngô gia, xế chiều hôm đó Ngô gia đã đuổi người ra khỏi cửa.”

“Ừ, thế nào rồi?” Thẩm Mạc Thành không thèm ngẩng đầu lên, tuyệt không quan tâm tới đứa em họ vô dụng này của mình.

“Bị chặt đứt một chân, vị trí giống hệt chỗ Ngô tiểu thiếu gia bị thương.” Thẩm Vân đáp.

Thẩm Mạc Thành không hề cảm thấy kinh ngạc đối với kết quả này: “Chú Tư có phản ứng gì?”

“Nghe chú Triệu nói Tứ gia đau lòng muốn chết, ngay cả chuyện làm ăn cũng không màng, bỏ hết mọi việc lo lắng chạy tới bệnh viện, khi nghe nói chân của Thẩm Vinh Xương không có khả năng hồi phục lại như cũ, đêm đó Tứ gia tức giận đập phá hết đồ đạc trong phòng.” Thẩm Vân đáp, ngữ khí có chút vui sướng khi người gặp họa, lại càng thích chí hơn khi thấy kết cục của Thẩm Vinh Xương.

“Không ngờ ông ta lại có thể nhẫn nhịn được như thế.” Thẩm Du lên tiếng.

Kết cục của Thẩm Vinh Xương nằm trong dự đoán của Thẩm Mạc Thành, nhưng hắn không ngờ rằng sự việc đã trôi qua hai ngày mà Thẩm Khâu Hùng vẫn chưa liên lạc với hắn, Thẩm Vinh Xương là đứa con trai Thẩm Khâu Hùng có được khi đã cao tuổi, cưng chiều như mệnh căn của mình, hắn cho rằng dù Thẩm Khâu Hùng sẽ không vì việc này mà trở mặt ngay với hắn nhưng dựa theo tính cách ông ta hắn sẽ gọi điện tới tránh cứ vài câu, có thể chịu đựng tới mức này quả thật là thần kỳ.

“Em cảm thấy, ông ta cùng lắm là lên trút giận sau lưng chúng ta chứ chưa dám xé rách mặt nhau đâu.” Thẩm Vân nói.

“Như thế, ít nhất ông ta cũng coi như biết rõ ai đang là Thẩm đương gia.” Thẩm Du gật đầu, lại hỏi Thẩm Mạc Thành: “Boss, vậy kế tiếp chúng ta có nên gây sức ép lên cổ phiếu Hoàn Hỷ...”

“Không cần để ý tới.” Thẩm Mạc Thành đánh gãy chủ ý của cậu ta, gấp laptop trước mặt lại, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường.

Thẩm Du theo ánh mắt hắn nhìn lại, mới chợt nhận ra bây giờ đã hơn 10h sáng. Sáng sớm nay, vừa nhận được văn kiện khẩn cấp cậu liền lập tức cùng Thẩm Vân tới tìm Boss báo cáo. Không ngờ bọn họ đã đàm luận suốt 3 tiếng đồng hồ, ba người còn chưa ai ăn sáng.

“Là sơ suất của tôi, để tôi gọi người lập tức mang đồ lên.” Thẩm Du nói xong liền đứng dậy.

“Trực tiếp xuống ăn là được.” Thẩm Mạc Thành ngăn cậu ta lại, để laptop sang một bên, đứng dậy chuẩn bị đi thay quần áo, vừa mới đi được hai bước đã dừng lại, quay đầu hỏi: “Cậu ta đâu?”

“...Ai ạ?” Thẩm Vân không rõ hỏi lại.

Thẩm Mạc Thành nhíu mày, Thẩm Du bật người phản ứng lại: “La tiên sinh vẫn còn ở trong phòng, để tôi qua gọi anh ấy cùng đi.”

Dựa theo hành vi dính người không rời ngày hôm qua của La Thiếu Hằng, Thẩm Mạc Thành còn cho rằng sáng sớm nay cậu ta sẽ lập tức tới tìm mình, không ngờ lâu như vậy vẫn chưa thấy xuất hiện.

Nghĩ tới đây, hắn nói với Thẩm Du: “Qua đó thử xem.”

Thẩm Du lên tiếng trả lời đi ra ngoài, Thẩm Vân vẫn đứng tại chỗ ngẫm nghĩ về mối quan hệ giữa Boss nhà mình và vị La tiên sinh kỳ lạ kia, cảm thấy càng ngày càng kỳ quái.

“Cậu còn đứng đây làm gì?” Thẩm Mạc Thành thấy cậu ta đứng bất động lên tiếng hỏi.

Thẩm Vân vội hoàn hồn chạy theo anh hai ra ngoài.

Thẩm Du đi tới trước cửa phòng La Thiếu Hằng, vươn tay gõ cửa: “La tiên sinh, ngài có đó không?” trong phòng không ai trả lời, cậu lại gõ cửa thêm lần nữa, vẫn như trước không có động tĩnh gì.

Thẩm Vân lại gần, thấy không ai trả lời liền nói: “Hay còn chưa dậy? Chắc đêm qua kích động quá đấy mà.”

“Đừng nói nhảm” Thẩm Du thấp giọng trách cứ một câu, định đưa tay gõ cửa thêm lần nữa thì Thẩm Mạc Thành đã thay quần áo xong đi ra, hai người thấy vậy vội vàng tránh sang một bên.

“Có chuyện gì?” Thẩm Mạc Thành nhìn cánh cửa vẫn đóng chặt hỏi.

“Bên trong không có động tĩnh gì.” Thẩm Du đáp.

Thẩm Mạc Thành nghe vậy đưa tay gõ cửa, đồng dạng vẫn không có ai đáp lại, hắn trầm ngâm hai giây liền nói: “Gọi người tới mở cửa.”

“Vâng.” Thẩm Vân gật đầu rời đi.

Thẩm Vân gọi quản lý khách sạn lên mở cửa phòng, khi bọn họ đi vào phát hiện La Thiếu Hằng quả thật vẫn còn đang ngủ, trên giường gồ lên một đống, chăn che kín đầu, người trên giường hoàn toàn không chút phản ứng khi có người lạ vào phòng.

Thẩm Mạc Thành cảm thấy không ổn, bước lại gần, xốc chăn lên, phát hiện La Thiếu Hằng đang co rúm người trong chăn, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt ửng hồng, không biết có phải do chăn che nóng nực hay không mà trên mặt La Thiếu Hằng toàn mồ hôi, ngay cả tóc mai cũng ướt đẫm. Bây giờ là mùa đông lạnh, chỉ dựa vào một cái chăn này mà toát một thân mồ hôi là chuyện không có khả năng.

Quả nhiên, Thẩm Mạc Thành vươn tay đặt lên trán La Thiếu Hằng kiểm tra, phát hiện phi thường nóng, lập tức nói với người bên cạnh: “Gọi bác sỹ tới.”

“Vâng.” Thẩm Du cũng phát hiện La Thiếu Hằng khác thường, không nói hai lời lập tức đi ra ngoài gọi bác

sỹ.

Thẩm Mạc Thành chú ý tay mình chỉ mới chạm vào trán La Thiếu Hằng đã dính ướt mồ hôi, nghiêng đầu nói với Thẩm Vân: “Khăn tay.”

Thẩm Vân cầm hộp khăn giấy tới nói: “Boss, để tôi làm cho.”

Thẩm Mạc Thành không tiếp lời, trực tiếp cầm hộp khăn giấy trong tay Thẩm Vân, rút mấy tờ lau mồ hôi trên mặt cho La Thiếu Hằng, bởi vì khẽ đụng chạm mà La Thiếu Hằng khẽ hừ một tiếng, co rụt thân thể, mặt cơ hồ sắp chôn trong ngực.

Đây là tư thế vô thức bảo hộ bản thân phi thường mạnh, chỉ những người không có cảm giác an toàn mới như vậy.

Thẩm Mạc Thành vươn tay giữ vai La Thiếu Hằng lật người anh lại, phát hiện đệm giường nơi anh nằm cũng đã ướt đẫm, không biết đã sốt bao lâu.

Rõ ràng tối hôm qua vẫn còn khỏe mạnh, sao đột nhiên là sốt cao tới vậy? Thẩm Mạc Thành cau mày ném đồng khăn giấy đã dính ướt qua một bên, lập tức lại rút thêm mấy tờ khác giúp La Thiếu Hằng lau sạch mồ hôi trên mặt cùng cổ. Dưới động tác của hắn, La Thiếu Hằng không thoải mái thấp giọng rên rỉ mấy tiếng, thanh âm mơ hồ không rõ, không đợi Thẩm Mạc Thành lau hết mồ hôi đã lại cuộn tròn người lại.

Thấy miệng La Thiếu Hằng khẽ động đây, Thẩm Mạc Thành dừng tay lại, cúi người xuống gần chút.

“...” La Thiếu Hằng vô thức nỉ non, Thẩm Mạc Thành lại ghé sát xuống hơn một chút, vẫn như trước không nghe được anh đang lẩm bẩm cái gì.

“Boss.” Thẩm Vân hô một tiếng, có chút do dự nói: “Anh ta... hình như đang gọi tên Boss.”

Thẩm Mạc Thành giương mắt nhìn cậu ta một cái, ngồi thẳng dậy nhìn chằm chằm La Thiếu Hằng, phát hiện anh lại vô thức lẩm bẩm, sau khi tập trung nghe kỹ, đúng như lời Thẩm Vân đã nói, La Thiếu Hằng đang rên rỉ — Thẩm Mạc Thành.

Vì sao La Thiếu Hằng lại vô thức gọi tên mình? Thẩm Mạc Thành tay đang lau mồ hôi khẽ dừng lại, như có điều suy nghĩ nhìn người đang nằm trên giường.

Bởi vì sốt cao, trên mặt La Thiếu Hằng đỏ bừng, sắc môi cũng đỏ hơn trước vài phần, bản thân anh vô cùng ưa nhìn, bộ dạng hiện giờ so với ban ngày càng thêm vài phần yếu ớt mỹ cảm, dị thường liêu nhân.

La Thiếu Hằng ngủ rất không an ổn, mày luôn nhíu chặt, thoát nhìn phi thường khó chịu. Thẩm Mạc Thành trầm mặc nhìn một hồi, vươn tay gạt lọn tóc ướt mềm của anh sang một bên, lộ ra cái trán trơn

bóng, sau đó giống như muốn trấn an mà dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve trán La Thiếu Hằng.

Bởi vì đang sốt nên trán La Thiếu Hằng lại toát ra một tầng mồ hôi mỏng, nhưng Thẩm Mạc Thành hoàn toàn không để ý, dùng lực đạo mềm nhẹ trấn an anh, vừa nói với Thẩm Vân: “Lấy khăn ướt lại đây.”

Biểu tình trên mặt hắn lúc này tuy rằng vẫn lãnh khốc, nhưng Thẩm Vân lại chú ý trong mắt hắn chợt lóe vô vàn ôn nhu, vội vàng lên tiếng trả lời rồi chạy vào wc lấy khăn mặt cùng một chậu nước tới.

Thẩm Mạc Thành không sai khiến người khác mà từ đầu tới cuối toàn tự tay giúp La Thiếu Hằng lau mồ hôi, sau đó lại giặt sạch khăn, nhúng nước ấm rồi đặt lên trán La Thiếu Hằng giúp anh hạ sốt.

Lúc làm việc này, bất giác hắn lại có cảm giác vô cùng quen thuộc tựa như chuyện này đã từng phát sinh. Nghĩ nghĩ một chút, lại không thể nào nhớ ra nổi, liền từ bỏ, một tay vẫn luôn vuốt ve tóc La Thiếu Hằng trấn an.

Dường như làm như vậy thật sự có tác dụng trấn an, hoặc cũng có thể là do khăn mặt có tác dụng hạ sốt mà biểu tình La Thiếu Hằng đã không còn vẻ khó chịu lúc trước, mày luôn nhíu chặt dần giãn ra, lông mi khẽ rung động, hơi hơi mở mắt.

“Cậu tỉnh?” Thẩm Mạc Thành tay vuốt ve đầu La Thiếu Hằng dừng lại.

Sau khi nhìn thấy người bên giường mình, La Thiếu Hằng thực sự sửng sốt: “Thẩm Mạc Thành, anh đã về?”

Thẩm Mạc Thành nghe vậy, khẽ nhíu mày, không rõ lời này của anh là có ý gì.

“Vì sao anh không nói gì? Em lại nằm mơ nữa sao?” La Thiếu Hằng thấy Thẩm Mạc Thành không nói gì, chớp chớp đôi mắt phát hiện hắn không có biến mất như những lần trước, liền vươn tay nắm chặt cánh tay đang để trên đầu mình lại, lẩm bầm lẩm bầm nói: “Giấc mộng lần này quá chân thật, em còn có thể chạm được vào anh nữa này.”

Thẩm Mạc Thành có chút nghi hoặc đối với những gì La Thiếu Hằng đang nói, nhìn kỹ lại, phát hiện La Thiếu Hằng vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, ánh mắt một mảnh sương mù, tâm tư khẽ động, thuận theo hỏi lại: “Trước kia không chạm vào tôi được sao?”

Câu hỏi của hắn khiến La Thiếu Hằng hấp háy miệng, ngẩng đầu nhìn hắn, mang theo ý tứ cáo trạng nói: “Ừ, luôn không chạm tới được, em còn chưa kịp chạm tới thì anh đã biến mất, em đã tìm anh rất lâu, nhưng làm thế nào cũng không thể tìm thấy anh.”

La Thiếu Hằng nói đến câu sau còn mang theo chút ghen ngào nức nở, khóe mắt ửng đỏ, tựa như đứa nhỏ không tìm thấy đồ chơi yêu thích, càng nắm chặt tay Thẩm Mạc Thành hơn tựa như sợ hắn sẽ lại biến mất lần nữa, vội hỏi: “Lần này anh còn đi nữa không?”

Đáy mắt tràn ngập ủy khuất cùng bị thương khiến tim Thẩm Mạc Thành hung hăng đập mạnh một cái, sinh ra cảm giác đau đớn tựa như bị kim đâm, khiến hắn bất giác theo bản năng mà lên tiếng dõ dằn: “Không đi nữa, đừng lo lắng.”

“Thật chứ?” Bị cảnh trong mơ tra tấn nhiều lần, La Thiếu Hằng vẫn chưa thể tin ngay được: “Nếu anh còn đi nữa, có thể mang em theo được không? Đi đâu cũng được, em không sợ.”

Thẩm Mạc Thành không khỏi nhớ tới ngày hôm qua La Thiếu Hằng liên tục hỏi hắn muốn đi đâu, hắn có thể mang mình theo không... người này, ngay cả khi bị bệnh, ý thức không rõ ràng cũng muốn đi theo mình, rốt cuộc là vì cái gì?

13. Chương 13

Trong lúc Thẩm Mạc Thành đang mãi suy nghĩ xem có phải mình đã bỏ qua chuyện gì rồi không thì La Thiếu Hằng chưa có được câu trả lời vẫn kéo tay áo hắn không thôi, đáy mắt tràn đầy khát vọng.

La Thiếu Hằng rất muốn ở cùng một chỗ với Thẩm Mạc Thành, cho dù chỉ có một chút khả năng cũng không muốn buông tha. Sự kiên trì của La Thiếu Hằng khiến Thẩm Mạc Thành mềm lòng, tùy theo tâm ý anh nói: “Được.”

Nhận được đáp án như mong muốn, La Thiếu Hằng hai mắt sáng bừng lên, buông góc áo chuyển thành nắm chặt tay hắn, lộ ra tươi cười: “Hứa rồi nhé.”

— Hứa rồi thì không được đổi ý, lần sau đi công tác phải đưa em đi theo.

Trong đầu bỗng nhiên bật ra câu nói này, tựa như không có lửa làm sao có khói đột ngột vang lên, sau đó lại biến mất không thấy tăm hơi. Con người Thẩm Mạc Thành tối dần, tỉnh tã hồi tưởng, lại không nhớ ra đã nghe được ở đâu, sóng não từng trận đau đớn, hắn khẽ chau mày, vút ra sau đầu không nghĩ nữa.

Rất nhanh Thẩm Du dẫn theo bác sĩ đi vào, Thẩm Mạc Thành đứng dậy nhường chỗ cho bác sĩ, La Thiếu Hằng lại cố chấp níu kéo hắn không chịu buông ra, hắn đành phải nắm tay anh ngồi xuống đầu giường.

Dường như La Thiếu Hằng có chút kháng cự bác sĩ, biểu tình vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn ngoan ngoãn để bác sĩ kiểm tra một hồi, bác sĩ hỏi gì đáp nấy.

Bác sĩ kiểm tra rồi cho La Thiếu Hằng uống thuốc hạ sốt và truyền nước biển, sau khi thuốc có tác dụng, La Thiếu Hằng chống đỡ không nổi có chút buồn ngủ, nhưng vẫn cố chấp kiên trì níu kéo Thẩm Mạc Thành xác nhận thêm lần nữa: “Anh thật sự sẽ không đi nữa chứ?”

Nhiệt độ bàn tay đang níu kéo mình vẫn cao hơn hẳn người bình thường, vì để La Thiếu Hằng sớm nghỉ

ngôi hạ sốt, Thẩm Mạc Thành khẽ thấp giọng dỗ dành: “Không đi nữa, mau ngủ đi.”

La Thiếu Hằng nhìn hắn thêm khoảng nửa phút nữa, tựa như xác nhận hắn sẽ không lừa mình, sau đó lại kéo tay hắn nói: “Anh cúi xuống chút.”

Thẩm Mạc Thành cho rằng La Thiếu Hằng có lời muốn nói với mình liền cúi người ghé tai xuống sát người anh, ngay sau đó một nụ hôn ấm áp mềm mại dán lên má hắn, hắn theo phản xạ né tránh, kinh ngạc nhìn người đang nằm trên giường.

La Thiếu Hằng dùng đầu ngón tay che che môi mình, cười trộm y như con mèo tinh ranh, vươn ngón tay câu ngón út của Thẩm Mạc Thành kéo vào trong chăn.

“...Đi ngủ đi.” Đủ loại cảm xúc lướt qua trong lòng Thẩm Mạc Thành, nhưng thấy bộ dạng La Thiếu Hằng ỷ lại mình như vậy, hắn không nỡ nói nặng lời, mà cảm thấy mình vốn nên chiều người này như vậy.

Ý thức được suy nghĩ của bản thân, hắn cảm thấy có chút bất khả tư nghị, khẽ nhắm mắt, không nghĩ thêm gì nữa.

La Thiếu Hằng cố gắng mở mắt một hồi, rốt cuộc vẫn không chống lại được tác dụng của thuốc hạ sốt dần chìm vào giấc ngủ say, nhưng trước khi ngủ vẫn cầm chặt tay Thẩm Mạc Thành không buông.

Thẩm Mạc Thành im lặng không nói nhìn người trước mắt đã say ngủ, nơi bị cậu ta hôn tựa như có lửa đốt, nóng bỏng, một đường đốt tới tận tim khiến nội tâm anh vốn như mặt hồ tĩnh lặng lạnh băng bỗng bùng lên một ngọn lửa đỏ rực.

Loại cảm giác xa lạ này thực kỳ diệu, vừa không khiến hắn bài xích vừa khiến hắn cảm thấy phi thường đặc biệt, làm hắn nhịn không được muốn vươn tay chạm lên mặt La Thiếu Hằng, nhưng bàn tay mới vươn ra được một nửa khẽ dừng lại rồi thu trở về.

Thẩm Vân và Thẩm Du thấy cảnh này, rất tự giác lui về sau hai bước, giả bộ cái gì cũng không nhìn thấy.

Thẩm Mạc Thành tốn chút công phu mới rút được tay bị La Thiếu Hằng ôm chặt ra, chỉnh góc chăn cho anh rồi cùng bác sĩ đi ra phòng ngoài tìm hiểu rõ tình hình.

Ông ấy là bác sĩ riêng của Thẩm gia tại phân bộ Thụy Sĩ, mấy chục năm làm nghề, rất am hiểu trị liệu Trung và Tây y. Ông mở bệnh án, nói lại tình hình của La Thiếu Hằng cho Thẩm Mạc Thành nghe.

Lần này La Thiếu Hằng bệnh trở nặng, tuy nói là bị cảm lạnh nhưng kỳ thật căn nguyên là do tâm bệnh.

“Tâm bệnh? Là sao?” Thẩm Mạc Thành ngoài ý muốn hỏi, hắn cho rằng La Thiếu Hằng chỉ bị bệnh cảm thông thường mà thôi.

“Bệnh nhân tâm trạng u uất tích tụ, mạch tượng hỗn loạn, tựa như có khúc mắc đã lâu không giải, nếu tôi đoán không sai, cậu ta thường xuyên dùng thuốc an thần trong một thời gian dài, loại thuốc này có tác dụng phụ rất lớn.” Bác sĩ trầm ngâm một chút, nói lại tình hình bắt mạch xem bệnh vừa rồi: “Thuốc tuy có thể trị bệnh, nhưng không trị được tâm bệnh, nếu trường kỳ sử dụng e là...” Nói tới đây ông ta khẽ ngừng lại, chưa biết rõ mối quan hệ giữa Thẩm Mạc Thành và La Thiếu Hằng nên ông không dám nói tiếp.

“Sẽ thế nào?” Thẩm Mạc Thành hỏi.

“Đoản mệnh.” Bác sĩ vẻ mặt nghiêm túc, chuyện này không phải chuyện nhỏ.

Đoản mệnh?

Hai chữ này vừa nói ra, mọi người đứng đây đều ngơ ngẩn, La Thiếu Hằng thoát nhìn chỉ mới ba mươi tuổi, lại có khả năng chết sớm? tâm trạng u uất tích tụ, mạch tượng hỗn loạn là do đâu?

Hai chữ đoản mệnh nói ra thì dễ nhưng lại giống như ngàn vạn tấn đá tảng đè nặng trong tim Thẩm Mạc Thành, khiến hắn không chịu nổi, đau nhói, phản xạ quay đầu nhìn về phía giường ngủ, thấy La Thiếu Hằng vẫn đang mê man ngủ say.

Nhớ tới bộ dạng La Thiếu Hằng ôm chặt tay hắn mà khóc, còn cả hành động hôn trộm hắn nữa, Thẩm Mạc Thành không biết là vì nguyên nhân gì mà trong tiềm thức, hắn phi thường kháng cự khả năng bác sĩ vừa nói.

Giờ phút này, Thẩm Mạc Thành không biết được rằng sắc mặt mình kém thế nào, nhưng mấy người còn lại đều nhìn thấy rõ, sống lưng cứng ngắc, không ai dám thở mạnh dù chỉ một chút.

“Có cách chữa trị không?” Thẩm Mạc Thành trầm giọng hỏi.

“Tâm bệnh cần có tâm dược, chỉ cần biết rõ khúc mắc trong lòng cậu ta là có thể điều trị, đương nhiên, mấu chốt vẫn là sự tự nguyện của bệnh nhân. Hiện tại trước mắt vẫn nên ổn định bệnh tình của cậu ta đã.” Bác sĩ không biết rõ tình hình cụ thể nên cũng bất lực, chỉ có thể giải quyết vấn đề trước mắt.

Thẩm Mạc Thành hiểu ý bác sĩ, cũng không làm khó ông ấy nữa, gật gật đầu nhượng Thẩm Vân thay mình tiếp bác sĩ còn hắn trở về chỗ giường ngủ.

La Thiếu Hằng đang ngủ say trên giường, bởi vì đã uống thuốc hạ sốt cùng truyền dịch nên mặt cậu ta đã không còn đỏ bừng như lúc mới tỉnh lại, nhưng cả người vẫn còn khá suy yếu.

Thẩm Mạc Thành ngồi xuống bên giường, vươn tay kiểm tra nhiệt độ trán La Thiếu Hằng, độ nóng nơi đó vẫn không hạ đi bao nhiêu.

Ngẩng đầu nhìn chai truyền dịch vẫn đang nhỏ giọt tong tong, hần thu tay lại luồn vào trong chăn, vừa mới đụng vào tay La Thiếu Hằng đã bị anh nắm chặt, hần cho rằng La Thiếu Hằng đã tỉnh, nhưng nhìn lại phát hiện La Thiếu Hằng vẫn đang mê man, chỉ theo bản năng nắm chặt tay hần mà thôi.

.....

Bệnh tới như núi sập, những lời này quả không sai chút nào, lần này La Thiếu Hằng bệnh nặng nghiêm trọng, suốt hai ngày nhiệt độ lên lên xuống xuống không thấy khá hơn, đến ngày thứ ba mới bắt đầu dần ổn định.

Như lời bác sĩ đã nói, La Thiếu Hằng ngoại trừ bị cảm lạnh, phần nhiều là do tâm bệnh gây nên, vốn chuyện Thẩm Mạc Thành đã chết luôn là khúc mắc khó tiêu tan trong lòng anh, tâm trạng u uất tích tụ nhiều năm, hiện tại đột nhiên phát hiện đối phương vẫn còn sống, khó tránh khỏi quá mức kích động, cảm xúc thay đổi chóng mặt trong nhất thời vô pháp thừa nhận, cộng thêm lúc trước La Thiếu Hằng đứng trước cửa phòng Thẩm Mạc Thành một đêm bị cảm lạnh, hai vấn đề đồng thời phát sinh, khiến bệnh đã nặng càng thêm nặng.

Tư vị sinh bệnh không dễ chịu, nhưng anh lại cảm thấy hai ngày qua là những ngày vui sướng nhất trong vòng mười năm qua, bởi vì không có thi thể lạnh băng, không có bia mộ u ám lạnh lẽo, người yêu rời đi nhiều năm, lần nữa đã quay trở về bên cạnh...

La Thiếu Hằng mở hai mắt nặng trĩu, bởi vì đã ngủ quá nhiều nên trước mắt có chút mơ hồ, anh đưa tay đề lên ấn đường, day day vài cái đột nhiên dừng lại, tựa như mảnh liệt nhớ ra chuyện nào đó, đột ngột chống người bật dậy, động tác quá lớn khiến đầu anh vốn có chút nặng lại càng thêm choáng váng, nhưng La Thiếu Hằng không rảnh đề ý, anh xốc chân bước xuống giường, một giây cũng không trì hoãn lao ra ngoài.

Lúc này Thẩm Du vừa lúc từ bên ngoài bước vào, hai người khẽ tông phải nhau, La Thiếu Hằng nằm bẹp trên giường hai ngày, thân thể suy yếu, bị cú va chạm này khiến lão đảo thiếu chút nữa ngã ngã ra sau, Thẩm Du tay mất phanh lẹ đồ lấy anh.

“La tiên sinh cẩn thận!” Thẩm Du dìu anh đứng vững: “Ngài không sao chứ? Xin lỗi, tôi không thấy ngài đi ra.”

“Không sao, là tôi vô ý va phải cậu, xin lỗi.” La Thiếu Hằng cũng lên tiếng xin lỗi, anh vội vàng chạy ra ngoài không để ý có người tiến vào.

“Ngài đừng nói như vậy.” Thẩm Du vội đáp, lại thấy La Thiếu Hằng không đi giày mà chạy chân trần trên sàn nhà, vội nói: “Ngài chờ chút, tôi đi lấy giày cho ngài.”

“Không cần.” La Thiếu Hằng gọi Thẩm Du lại: “Chỉ có mình cậu ở đây sao? Những người khác đâu?”

Thẩm Du biết La Thiếu Hằng muốn hỏi ai, liền đáp: “Ngài cứ đi giày vào đã, thân thể ngài còn chưa khỏe

hắn, cẩn thận lại bị cảm nữa.”

Biết đối phương lo cho mình, La Thiếu Hằng cũng cùng cậu ta về phòng đi giày, vừa đi vừa hỏi: “Những người khác đi đâu rồi? Tôi đã ngủ bao lâu?”

“Ngài đã ngủ hai ngày.” Thẩm Du vừa nói vừa rót một cốc nước ấm đưa cho anh: “Ngài uống đi, lát nữa tôi kêu người mang cháo lên cho ngài.”

La Thiếu Hằng tuy rằng trong lòng sốt ruột không biết Thẩm Mạc Thành đang ở đâu nhưng cũng không nỡ cự tuyệt hảo ý của đối phương, chỉ có thể cảm tạ cậu ta, tiếp nhận cốc nước uống một chút rồi lại để lên bàn trà: “Thẩm Mạc Thành đâu rồi?”

“Boss có việc gấp về nước trước...”

“Cậu nói gì?” La Thiếu Hằng tựa như không nghe rõ, biểu tình trống rỗng vài giây.

“Boss đã về nước.” Thẩm Du đáp lại.

“Lúc nào?” La Thiếu Hằng vội hỏi.

“Sáng nay bay...” Thẩm Du còn chưa nói xong, La Thiếu Hằng đã xoay người chạy đi, Thẩm Du vội vàng xông lên ngăn anh lại: “La tiên sinh, hiện tại sức khỏe ngài còn chưa..”

“Tránh ra.” La Thiếu Hằng đánh gãy lời Thẩm Du, ngữ khí lạnh lùng, rõ ràng thân thể gầy yếu cũng không cao bằng Thẩm Du nhưng cả người đột nhiên toát ra khí thế không cho phép người khác kháng cự.

Từng thấy bộ dạng nhả nhặn hữu lễ của La Thiếu Hằng, cũng từng thấy bộ dạng anh suy yếu rơi lệ, nhưng Thẩm Du chưa từng thấy bộ dạng anh khí thế bức người như vậy, trong lúc sững sốt, La Thiếu Hằng đã vòng qua cậu ta đi ra khỏi phòng, Thẩm Du vội vàng đuổi theo, lần thứ hai chặn La Thiếu Hằng lại: “Hiện tại ngài có đi cũng không kịp, máy bay đã cất cánh 2 tiếng trước rồi.”

La Thiếu Hằng nghe vậy cả người cứng đờ, sắc mặt trắng bệch, hai tay rũ bên hông nắm chặt, mu bàn tay trắng nõn bởi vì dùng sức quá độ mà lộ ra cả mạch máu xanh.

... Rõ ràng đã hứa sẽ không bỏ đi nữa mà?

14. Chương 14

Ngán ngủ vài giây đồng hồ, tay La Thiếu Hằng hết nắm lại thả, thậm chí còn có chút co rút.

— không sao, anh ấy không nhớ mình, chuyện này thực bình thường.

Trong lòng anh cố tự thuyết phục bản thân, dùng sức nhắm chặt hai mắt, nói câu “Tôi biết rồi”, rồi xoay người đi về phòng, Thẩm Du thấy anh có chút không ổn, vội đi theo sau nói: “La tiên sinh, không phải Boss muốn bỏ ngài lại, bởi vì lâm thời xảy ra chuyện gấp Boss nhất định phải quay về xử lý nhưng ngài ấy có lời nhắn nhờ tôi chuyển lại cho ngài.”

La Thiếu Hằng dừng lại, bức thiết nhìn cậu ta: “Anh ấy nhắn gì?”

“Boss nói ngài hãy tập trung tinh dưỡng cho khỏe, boss sẽ mau chóng quay lại đón ngài.” Thẩm Du nói xong, cậu thật sự không ngờ La Thiếu Hằng lại có phản ứng dữ dội với chuyện Boss về nước như vậy, có chút sững sờ nên mới không kịp nói cho La Thiếu Hằng biết.

“Cậu nói gì?” La Thiếu Hằng có chút không dám tin: “Anh ấy thật sự nói vậy?”

“Vâng, cho nên ngài hãy an tâm tĩnh dưỡng thân thể.” Thẩm Du gật đầu.

Sau khi được Thẩm Du xác nhận lại, vui sướng từ trong tâm khuếch tán rộng ra, vừa rồi có bao nhiêu thất vọng hiện tại liền có bấy nhiêu kinh hỉ, La Thiếu Hằng cảm thấy tâm can mình bởi vì câu “trở về đón ngài” mà cơ hồ như sắp nổ tung, anh dùng lực mím môi dưỡng nhằm khống chế bản thân không được nhảy cẫng lên hoan hô, lộ ra nụ cười xuất phát từ thâm tâm với Thẩm Du nói: “Được, cảm ơn cậu.”

Vừa rồi rõ ràng bộ dạng như trời sắp sụp tới nơi, bây giờ chỉ vì một câu nói mà giống như được tái sinh lại từ tro tàn, Thẩm Du vô pháp lý giải sự chuyển biến này là vì lý do gì, nhưng vẫn bị nụ cười của La Thiếu Hằng mê hoặc, đi theo cười nói: “Ngài đừng khách khí, tôi đi gọi người chuẩn bị chút thức ăn cho ngài, ngài về phòng trước chờ một lát.”

“Được, làm phiền cậu.” La Thiếu Hằng gật đầu rồi xoay người đi về giường, bởi vì bất ngờ có kinh hỉ, anh cảm giác cước bộ toàn thân nhẹ nhàng thư thái, mệt mỏi trên người cũng giảm đi một nửa.

Trở lại phòng, La Thiếu Hằng vừa mới ngồi xuống hai phút đã lại đứng lên, đi qua đi lại trong phòng, tựa hồ như muốn bình ổn lại nội tâm vui sướng như sóng nước của mình, hết vòng này tới vòng khác liên tục lan tỏa mở rộng.

Đi được vài vòng, thẳng tới khi nội tâm bình tĩnh lại một chút mới dừng lại, khéo miệng nhin không được mà khẽ cong cong, vươn tay đề lên vị trí trái tim trên ngực trái, cảm thụ nhịp đập đều đều truyền tới đầu ngón tay, mang đến những tê dại rung động.

— Cho dù anh ấy có kí ức hay không, anh ấy vẫn là Thẩm Mạc Thành, mình tin tưởng anh ấy.

Sau khi ăn cháo xong, Thẩm Du lại nhờ người đi đón bác sĩ tới khám cho La Thiếu Hằng lần nữa, hai ngày qua tuy rằng La Thiếu Hằng mê man nhưng cũng biết đây là bác sĩ đã chữa trị cho mình hai ngày qua, liền lập tức nghiêm túc nói lời cảm tạ ông ấy.

“Không cần khách khí, sức khỏe là quan trọng nhất.” bác sĩ hòa ái mỉm cười, cẩn thận bắt mạch cho anh lần nữa, lại hỏi thêm một vài vấn đề: “Kế tiếp tốt nhất nên tĩnh dưỡng một thời gian, thân thể cậu bị suy nhược rất nhiều, chỉ cần một chút không để ý sẽ sinh bệnh, cũng dễ dàng để lại di chứng.”

Mấy vấn đề này, Trần Trạ cũng đã nói với La Thiếu Hằng, khi đối mặt với Trần Trạ, La Thiếu Hằng còn có thể giả bộ ngờ ngẩn để lừa gạt qua cửa, nhưng đối mặt với vị bác sĩ từ ái trước mặt, anh chỉ có thể nhất nhất ghi nhớ: “Cháu biết rồi ạ.”

“Còn nữa, tôi muốn hỏi cậu, lúc trước hoặc là bây giờ cậu có đang dùng thuốc an thần hay thuốc ngủ gì không?” bác sĩ hỏi.

La Thiếu Hằng không ngờ bác sĩ sẽ hỏi cái này, rõ ràng sưng sốt một chút, anh quả thật từng dùng, hơn nữa còn dùng trong một thời gian rất dài, chỉ là không ngờ bác sĩ có thể nhìn ra được.

“Thân thể cậu suy nhược tới mức độ này có liên quan rất lớn tới số thuốc cậu đã dùng, tôi là bác sĩ nên tôi phải nhắc nhở cậu trước.” bác sĩ thấy cậu không lên tiếng, sắc mặt phi thường nghiêm túc nói: “Chắc cậu cũng biết rõ thân thể mình, tâm bệnh cần có tâm dược, đời người không có giới hạn nào không vượt qua được, đừng lấy sinh mệnh của mình mà đánh cược.” Ông luôn cảm thấy tức giận đối với đám tiểu bối không biết yêu quý tính mạng mình.

Nhìn bác sĩ thái độ nghiêm túc cẩn trọng, La Thiếu Hằng tâm sinh cảm kích: “Cháu biết, cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ gật đầu cũng không nói thêm gì nữa, chỉ dặn dò một số yêu cầu cần chú ý điều dưỡng thân thể rồi rời đi, có một số việc nếu bản thân bệnh nhân đã hiểu, như vậy không cần ai phải nhắc nhở, nhưng nếu bản thân bệnh nhân không chú ý hoặc muốn buông tha, như vậy dù có nói nhiều hơn cũng vô dụng.

Bác sĩ đi rồi, La Thiếu Hằng nhớ tới lời dặn dò của ông, lại lâm vào trầm tư, năm đó cả người anh như sắp hỏng mất, cả ngày lâm vào tình trạng mê mê tỉnh tỉnh giữa hiện thực và ảo giác, không còn cách nào khác chỉ có thể nhờ tới thuốc an thần để khống chế, dần dà liên sinh ra sự ỷ lại vào số thuốc đó.

Thuốc có ba phần độc, tuy rằng lúc ấy hữu hiệu nhưng sau khi hồi tỉnh sẽ để lại di chứng sâu đậm.

Lúc này, di động để một bên bỗng vang lên, đánh gãy dòng suy nghĩ của anh. Người gọi tới là Trần Trạ, anh cầm lên nghe: “Alo?”

“Rốt cuộc cậu cũng nghe điện.” Trần Trạ ở đầu dây khế thở ra: “Vẫn còn ở Thụy Sĩ à? Sao hôm qua

không nghe điện thoại?”

“Hả? hôm qua em không để ý, làm sao vậy?” La Thiếu Hằng che giấu chuyện mình bị bệnh, miễn cho đối phương lại lo lắng.

“Không sao, sắp năm mới nên muốn hỏi khi nào thì cậu về nước?” Trần Trạ nói.

“Hai ngày nữa em về, đừng lo lắng.” La Thiếu Hằng đáp, lúc trước đã nói hôm nay sẽ bay về, nhưng bởi vì chuyện gặp được Thẩm Mạc Thành cộng thêm bị bệnh nên mới phải trì hoãn lại.

“Được, chú ý an toàn, anh còn có bệnh nhân, không nói chuyện nữa, lúc về gọi điện cho anh.” Trần Trạ nói.

“Dạ vâng.”

La Thiếu Hằng cúp điện thoại, mở nhật kí cuộc gọi phát hiện có hai cuộc gọi nhỡ của Trần Trạ, hôm qua cậu ngủ tới mê man không để ý. Di động trên màn hình hiển thị hôm nay là ngày 2 tháng 2, còn một tuần nữa là tới tết âm lịch, anh tính toán một chút, hai ngày nữa sẽ trở về.

Sau khi uống thuốc, La Thiếu Hằng tìm một quyển sách để đọc, tới chiều anh lại ra công viên gần khách sạn đi dạo, nằm liệt giường hai ngày cảm giác gân cốt bản thân đều rã rời nên muốn vận động nhẹ một chút, đi cùng anh vẫn là Thẩm Du.

“Cậu thật sự không cần phải đi theo tôi đâu, hiện tại tôi đã đỡ hơn nhiều, tùy tiện đi một chút sẽ trở về thôi, cậu hẳn là rất bận đi?” La Thiếu Hằng hỏi Thẩm Du, anh cảm thấy áy náy khi mình đã chiếm dụng thời gian của người ta.

“Boss kêu tôi phải chăm sóc ngài chu đáo, hiện tại tôi không bận gì cả.” Thẩm Du khó được khi nói đùa, nhìn La Thiếu Hằng bởi vì câu nói của mình mà tâm trạng rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều, đột nhiên cảm thấy dễ dàng người khác cũng khá thú vị.

“Thẩm Mạc Thành rất bận có phải không?” La Thiếu Hằng hỏi, từ mấy hôm trước gặp gỡ bọn họ, đối phương tựa hồ luôn không được nhàn rỗi.

“Đúng vậy, nhưng ngài không cần lo lắng, những gì Boss nói sẽ không nuốt lời.” Thẩm Du thay Boss nhà mình khẳng định lại.

La Thiếu Hằng biết cậu ta đang nói tới chuyện Thẩm Mạc Thành sẽ quay lại đón mình, không khỏi bật cười nói: “Tôi không nói cái này.” Nói xong lại cảm thấy lời nói của mình không khiến người ta tin phục, quyết định ngâm miệng không nói nữa.

Thẩm Du cười cười không nói, cùng La Thiếu Hằng đi dạo.

Lúc này công viên có không ít người tới tản bộ hoặc phơi nắng, các bà mẹ cũng dẫn con tới chơi đùa, các cụ già thì ngồi dưới tán cây trò chuyện, cũng không thiếu chim bồ câu đậu ở ven hồ, chung quanh truyền tới những tiếng cười trong trẻo, khiến tâm can anh cảm thấy sáng khoái.

La Thiếu Hằng đi được nửa vòng, cả người lên tinh thần không ít, nhìn cảnh sắc chung quanh, cước bộ anh khẽ dừng lại, cảm giác tay có chút ngứa ngáy, đột nhiên rất muốn cầm bút vẽ.

Thẩm Du tưởng anh mệt mỏi, liền nói: “Hay là chúng ta quay về đi? Cũng sắp tới giờ ăn tối rồi.”

“Huh? À được.” La Thiếu Hằng cũng không muốn khiến Thẩm Du lãng phí thêm thời gian nên cùng cậu ta quay về khách sạn.

Sau khi ăn xong bữa tối, La Thiếu Hằng liền quay về phòng, Thẩm Du thấy tinh thần anh không tệ lắm, yên lòng quay trở về phân bộ.

Bởi vì uống thuốc nên lúc La Thiếu Hằng đọc sách cảm thấy có chút buồn ngủ, rửa mặt một phen rồi trèo lên giường nghỉ ngơi.

Không qua bao lâu, anh bị chuông điện thoại của mình đánh thức, màn hình hiển thị một dãy số xa lạ, địa chỉ biểu hiện ở B thị, nửa tỉnh nửa mê ấn nghe điện thoại: “Alo?”

Đầu dây bên kia an tĩnh hai giây, lập tức vang lên một giọng nói phi thường quen thuộc: “Ngủ?”

Đầu óc La Thiếu Hằng dừng một chút, sau đó cả người hoàn toàn thanh tỉnh, cảm di động mãnh liệt ngồi bật dậy: “Thẩm Mặc Thành?!”

“Là tôi.” Chất giọng thản nhiên của Thẩm Mặc Thành truyền tới: “Đánh thức cậu?”

“Không có, em luôn chờ anh.” La Thiếu Hằng không chút nghĩ ngợi nói.

Thẩm Mặc Thành lại trầm mặc một chút, mới hỏi tiếp: “Đỡ hơn chút nào không?”

“Khỏe rồi!” La Thiếu Hằng mở mắt nói dối.

Trước khi gọi cho La Thiếu Hằng, Thẩm Mặc Thành đã gọi cho Thẩm Du hỏi han tình hình, biết anh đã đỡ hơn nhiều, liền nói: “Hảo hảo nghỉ ngơi.”

La Thiếu Hằng nghe lời này của hắn giống như định cúp điện thoại, vội hỏi: “Anh về nhà sao?”

“Ừ.” Đầu dây bên kia truyền tới tiếng đóng cửa xe.

“Vậy anh sớm về nhà nghỉ ngơi.” La Thiếu Hằng tuy rằng không muốn cúp điện thoại nhưng biết hiện tại bên Trung quốc đang là đêm khuya.

“Có chuyện gì thì cứ nói với Thẩm Du, chú ý sức khỏe bản thân.” Thẩm Mạc Thành dặn dò.

“Được.” La Thiếu Hằng nhẹ giọng đáp lại.

“Cúp đây.” Thẩm Mạc Thành nói xong liền cúp máy, La Thiếu Hằng trước khi hắn cúp còn kịp nói một câu: “KISS YOU.”

“...” Điện thoại bên kia dừng một chút, sau đó cắt đứt.

La Thiếu Hằng nhìn nhật kí cuộc gọi trên màn hình khẽ cười một chút, lưu lại số máy của Thẩm Mạc Thành, theo thói quen để một hình trái tim ở sau tên hắn, sau khi lưu lại, trong danh bạ có hai cái tên giống nhau như đúc, ngay cả kí hiệu trái tim cũng y hệt.

Số điện thoại còn lại chính là dãy số Thẩm Mạc Thành đã dùng năm đó, đã mười năm trôi qua, anh vẫn lưu số điện thoại đó của Thẩm Mạc Thành, mà còn luôn đóng phí duy trì sử dụng, không để nó bị xóa mất, tuy rằng biết rõ số điện thoại này không có khả năng được dùng nữa nhưng ít nhất cũng lưu lại cho mình một cái tưởng niệm.

Hiện giờ người đã trở lại, cũng đã có số điện thoại mới, nhưng dù vậy số điện thoại cũ anh cũng không định xóa đi, số điện thoại của hai người bọn họ cùng với số điện thoại căn nhà hai người đã sống, chỉ cần là những thứ có liên quan tới quá khứ, không quản là cái gì, La Thiếu Hằng cũng không muốn xóa bỏ.

“Hoan nghênh trở về.” La Thiếu Hằng nhìn dãy số, thấp giọng thì thầm, khóe miệng khẽ cong cong.

La Thiếu Hằng ở Thụy Sĩ thêm hai ngày, sức khỏe đã khôi phục ổn định liền đặt vé máy bay về nước, lần này trở về, anh không vội đi tìm Thẩm Mạc Thành ngay mà trở về A thị trước, nếu đã quyết định ở cùng một chỗ với Thẩm Mạc Thành, anh vẫn phải thu xếp ổn thỏa chuyện làng du lịch đã.

Thẩm Du biết anh sẽ về nước, sau khi báo cáo lại cho Thẩm Mạc Thành liền tự mình tiễn anh ra tận sân bay.

“Mấy ngày qua đã làm phiền cậu nhiều, có cơ hội tới làng du lịch chơi nhé.” La Thiếu Hằng nói với Thẩm Du.

“Vâng, ngài lên đường bình an.” Thẩm Du gật đầu, nhìn anh qua cửa an ninh rồi mới rời đi.

Máy bay chậm rãi cất cánh, La Thiếu Hằng nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, trong lòng một mảnh bình tĩnh, vươn tay chạm lên cửa kính, nhẹ giọng thì thầm một câu...

15. Chương 15

Hai ngày trước giao thừa, La Thiếu Hằng hẹn Trần Trạ đi ăn cơm, thời tiết giá lạnh, anh đề nghị đi ăn lẩu, Trần Trạ không có ý kiến gì, hai người hẹn rõ thời gian địa điểm gặp mặt.

Cùng ngày, Trần Trạ lâm thời có ca bệnh, La Thiếu Hằng nhàn rỗi vô sự liền tới chỗ hẹn trước, gọi trà chờ hân tới.

Mùa đông ở A thị rất lạnh, lúc Trần Trạ tiến vào cả người đều mang theo hàn khí, hân ngồi xuống đối diện La Thiếu Hằng, vừa cởi áo khoác vừa nói: “Xin lỗi, lâm thời có việc bị trì hoãn một lúc, cậu chờ lâu chưa?”

“Không sao, em cũng vừa mới tới.” La Thiếu Hằng rót cho hân một chén trà ấm.

“Cám ơn.” Trần Trạ cầm chén trà lên cho ấm tay, hỏi anh: “Về lúc nào?”

“Hai hôm trước.” La Thiếu Hằng đưa menu cho Trần Trạ hỏi: “Em đã gọi một ít đồ ăn rồi, anh xem còn muốn gọi thêm gì không?”

“Gọi đồ uống chưa? Uống gì?” Trần Trạ lật thực đơn tới trang có đồ uống nóng.

“Bia đi.” La Thiếu Hằng đáp.

“Bia?” Trần Trạ nghe vậy ngẩng đầu, thân thể La Thiếu Hằng vẫn còn nhiều di chứng từ căn bệnh mấy năm trước, hai năm qua mới đỡ hơn một chút, những lúc đi liên hoan cơ hồ rất ít khi động tới rượu bia.

La Thiếu Hằng trêu ghẹo: “Hay là anh thích uống rượu xái? Hay rượu vang?”

Trần Trạ nhìn anh một hồi, phát hiện khí sắc La Thiếu Hằng tuy có chút tiêu tụy nhưng khí tức cả người đã tươi sáng đầy sức sống hơn rất nhiều, liền hỏi: “Cậu...tâm tình dường như không tồi?”

La Thiếu Hằng sờ sờ mặt mình: “Nhìn rõ vậy sao?”

Trần Trạm gật đầu, gọi hai chai bia, trả menu cho nhân viên phục vụ, rồi nói với La Thiếu Hằng: “Vây uống một chút, sắc mặt cậu không tốt lắm.”

La Thiếu Hằng không có ý kiến, anh chỉ là đột nhiên muốn uống thôi.

Khi nhân viên phục vụ rời đi, Trần Trạm nhấp ngụm trà lên tiếng: “Nói xem cậu đã gặp chuyện vui gì? Ở Thụy Sĩ gặp mùa xuân thứ hai à?”

La Thiếu Hằng cười cười, mặt mày tựa như cảnh xuân sau tuyết tan: “Em đã gặp anh ấy.”

Nụ cười của La Thiếu Hằng quá mức minh mị ôn nhu khiến Trần Trạm có chút thất thần, quen biết gần mười năm, cho tới bây giờ Trần Trạm chưa từng thấy La Thiếu Hằng lộ ra nụ cười hạnh phúc đến vậy, tựa như tro tàn lại bắt đầu bùng cháy trở lại, không khỏi cảm thấy tò mò người trong miệng cậu ta là ai: “Cậu gặp ai?”

Hỏi xong lời này, đáy lòng hắn tự nhiên hiện ra một cái đáp án, ba chữ kia còn chưa kịp nói ra, đã nghe thấy La Thiếu Hằng đáp: “Thẩm Mạc Thành.”

— Phải rồi, trừ bỏ Thẩm Mạc Thành, không còn ai có thể cứu sống cậu ta.

Lần trước La Thiếu Hằng nói đã gặp được Thẩm Mạc Thành, Trần Trạm vẫn luôn không tin, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của cậu ta, hắn vẫn không dám nói câu “có phải cậu lại phát bệnh” ra khỏi miệng, sợ kích thích tới La Thiếu Hằng.

Lúc trước mất đúng 4 năm, La Thiếu Hằng mới có thể trở lại bộ dáng giống người bình thường, hiện giờ ai cũng không hi vọng cậu ta phải quay trở lại viện điều dưỡng.

Đặt cốc bia sang một bên, Trần Trạm nhìn La Thiếu Hằng hỏi: “Cậu nói Thẩm Mạc Thành? Gặp như thế nào?”

La Thiếu Hằng kể lại một lần chuyện gặp được Thẩm Mạc Thành ở đầu đường Bahnhofstrasse cho Trần Trạm nghe, Trần Trạm nghe xong lộ vẻ kinh ngạc: “Cậu nói cậu ta mất trí nhớ?”

La Thiếu Hằng gật đầu, Trần Trạm không thể xác định những điều La Thiếu Hằng nói là thật hay giả, suy tư một chút mới nói: “Cậu xác định là cậu ta? Không phải là người giống người đấy chứ?”

“Không phải giống mà chính là anh ấy, không những tên mà cả dung mạo, kể cả vết phỏng trên tay anh ấy đều giống hệt Thẩm Mạc Thành.” La Thiếu Hằng lắc đầu, dùng ngón tay chỉ chỉ vị trí trái tim mình: “Hơn nữa, em tin tưởng cảm giác của mình, nó nói cho em biết, em không nhận sai người.”

Trần Trạm chưa từng thấy người thật, không tiện bình luận, nhưng hắn vẫn không thể nào tin được một

người đã chết mười năm lại có thể đột nhiên xuất hiện ngoài đời thực: “Vậy hiện tại cậu ta ở đâu?”

“Ồ B thị.” La Thiếu Hằng đáp, địa chỉ cụ thể thì anh còn chưa biết.

Đối với tình huống như vậy, Trần Trạm lần đầu tiên thấy, hẳn không xác định La Thiếu Hằng đã nhìn thấy ảo giác hay đã thực sự gặp được Thắm Mạc Thành, liền hỏi: “Vậy cậu định làm gì?”

“Đi tìm anh ấy.” La Thiếu Hằng không chút do dự nói.

La Thiếu Hằng có tình cảm sâu đậm với Thắm Mạc Thành, chấp niệm bao năm qua, ngoại trừ bản thân cậu ta, người hiểu rõ nhất chính là Trần Trạm, La Thiếu Hằng ở trong viện điều dưỡng 4 năm, hẳn là người gần gũi với La Thiếu Hằng nhất, những thống khổ mà La Thiếu Hằng từng trải qua đều hiện rõ ràng ở ngay trước mắt hẳn, khiến người thương cảm.

Cho nên người La Thiếu Hằng nói có thực sự là Thắm Mạc Thành hay không hẳn cũng không ngăn cản, cũng không thể ngăn cản, có lẽ đây chính là con đường duy nhất có thể kéo cậu ta thoát khỏi quá khứ.

Nghĩ tới đây, Trần Trạm không còn rối rắm chuyện người kia là thật hay giả nữa, mà đưa ra một vấn đề đáng giá để tìm hiểu hơn: “Nếu như Thắm Mạc Thành vẫn còn sống vậy cái xác năm đó là ai? Báo cáo tử vong xác thực là Thắm Mạc Thành, trừ phi...”

Nói tới đây, hẳn ngừng lại, nhìn thẳng La Thiếu Hằng, trong lòng hai người đều có đáp án.

Thắm Mạc Thành còn sống, như vậy chuyện năm đó khẳng định có ẩn tình, vậy giấy giám định tử vong nhất định có vấn đề.

Hai người trầm mặc một hồi, có rất nhiều nghi hoặc đối với chuyện năm đó, La Thiếu Hằng nói: “Sau năm mới em sẽ tới bệnh viện một chuyến, xem có tìm được manh mối gì không.”

“Nhưng hiện tại đã trôi qua mười năm, không nhất định có thể tìm được.” Trần Trạm tiếp lời.

“Em biết nhưng không làm rõ em không yên tâm.” La Thiếu Hằng nói, đây là cái gai trong lòng anh đã đâm mười năm, không triệt để nhổ bỏ tận gốc, anh không thể nào an tâm được.

“Cần gì hỗ trợ cứ bảo anh.” Trần Trạm nhìn La Thiếu Hằng cũng không nói gì thêm.

“Đương nhiên, khẳng định sẽ không khách khí.” La Thiếu Hằng cười nói, anh đã làm bạn nhiều năm với Trần Trạm, cũng không cần thiết phải e ngại, hơn nữa mối quan hệ của Trần Trạm trong bệnh viện cũng sẽ giúp đỡ được nhiều.

Sau khi ăn xong, hai người rời khỏi quán lẩu, Trần Trạh hỏi: “Lát nữa cậu định đi đâu?”

“Lên núi.” La Thiệu Hằng quần khăn quàng cổ, lên núi mà anh nói chính là chỉ nghĩa trang.

“Không phải nói Thẩm Mạc Thành...” Trần Trạh dừng bước.

“Đúng vậy, anh ấy đã trở lại, nhưng em vẫn muốn tới thẩm.” La Thiệu Hằng nhìn về phía nghĩa trang, cười nói với Trần Trạh: “Lúc nào muốn tới làng du lịch thì gọi điện cho em.”

“Được.” Trần Trạh gật đầu: “Có cần anh đưa cậu về không?”

“Thôi khỏi, em có lái xe tới.” nói tới đây, La Thiệu Hằng cảm thấy đoạn đối thoại này có chút quen thuộc, nhớ tới lần trước ở ngoài cửa quán cà phê nhìn thấy Thẩm Mạc Thành, anh nhanh chóng đuổi theo hấn tới cầu vượt rồi mất dấu, thật sự có cảm giác tâm như tro tàn, may mắn lại được ông trời chiếu cố lần nữa.

“Nghĩ gì vậy?” Trần Trạh thấy La Thiệu Hằng xuất thần liền hỏi.

“Không có gì, em đi trước đây.” La Thiệu Hằng khoát tay, đi về một hướng.

Trần Trạh cũng phát phát tay, rồi đi theo hướng ngược lại.

Tuy rằng sắp tới năm mới nhưng khu nghĩa trang vẫn phi thường tịch liêu, quanh các thân cây không được treo ruy băng hoặc đèn lồng như các cây xanh trong nội đô, cành cây khẳng khiu trơ trọi vương chút tuyết trắng còn chưa tan hết, trông rất tiêu điều.

Nghĩa trang trước sau như một đều vô cùng an tĩnh, bảo vệ nghĩa trang nhìn thấy anh có chút ngạc nhiên, trong tay ôm cái túi sưởi đi ra hỏi: “Sao giờ anh còn tới đây?”

“Anh Trương.” La Thiệu Hằng mỉm cười với đối phương: “Các anh còn chưa được nghỉ sao?”

“Chưa.” Bảo vệ thấy bên tai La Thiệu Hằng có chút ửng đỏ, vội nói: “Lên núi mệt lắm hả? vào trong đi cho ấm.”

“Thôi khỏi, tôi tới một lúc rồi đi luôn.” La Thiệu Hằng uyển chuyển từ chối, cùng bảo vệ hàn huyên thêm hai câu liền đi vào nghĩa trang.

Trong nghĩa trang chỉ có một mình anh, tuyết đọng trên đường gần như đã tan hết, khiến mặt đường trơn trượt ẩm ướt, tựa như nước mắt người tới tể bái tích tụ trên mặt đất. Những người đã khuất không thể cảm thụ.

Cách lần trước đến cũng chỉ ngắn ngủi nửa tháng, nhưng lần này tâm tình La Thiếu Hằng hoàn toàn bất đồng, lúc này đây, chuyến du lịch tới Thụy Sĩ khiến anh như được sống lại một lần nữa.

Lần nữa đứng trước bia mộ của ‘Thẩm Mặc Thành’, tâm tình của anh thực phức tạp, bia mộ anh đã quét dọn mười năm, hiện giờ lại phát hiện người nằm dưới huyệt lại không phải người yêu mình.

Từng có một khoảng thời gian La Thiếu Hằng phi thường sợ lại gần chỗ này, bởi vì anh không tin Thẩm Mặc Thành đã chết, anh từng sống ở trong ảo giác của mình rất nhiều lần, cảm thấy mình có thể vĩnh viễn sống cùng người trong ảo tưởng; anh cũng từng hận không thể ở luôn chỗ này, bởi vì mỗi khi thanh tỉnh, anh chỉ muốn mình được ở gần Thẩm Mặc Thành nhất, xuyên qua bia mộ lạnh như băng, được dựa vào người anh ấy.

“Trước khi đi đã nói sẽ trở lại thăm anh, em không nuốt lời.” La Thiếu Hằng cầm chiếc khăn quàng cổ đã ướt sũng ở trên bia mộ, gạt hết lớp tuyết còn đọng lại trên khăn xuống, bên trên chiếc khăn có đặt một cục đá to phòng ngừa chiếc khăn bị gió thổi bay. Phủi sạch sẽ rồi đặt chiếc khăn trở về chỗ cũ, La Thiếu Hằng lùi ra sau hai bước, lẳng lặng nhìn bức ảnh chụp trên bia mộ, có loại xúc động muốn giật bức ảnh ra nhưng bức ảnh được nạm hẳn lên bia mộ, không thể giật ra được.

Cuối cùng La Thiếu Hằng vươn tay lau đi vệt nước trên ảnh chụp, nhìn bia mộ nói: “Tuy rằng không biết anh là ai nhưng em sẽ giúp anh lập lại một cái bia mộ khác, anh hãy ngủ yên.” Nói xong cũng không quay đầu lại, rồi đi, gió nhẹ thổi qua chiếc khăn quàng, tua rua nơi đầu khăn khẽ phấp phới tựa như đang cáo biệt với La Thiếu Hằng.

16. Chương 16

Trên đường từ nghĩa trang trở về, lúc đi ngang qua cửa hàng hoa, La Thiếu Hằng dừng lại một chút, tính mua mấy bó hoa về tặng các nữ nhân viên trong làng du lịch, bởi vì kỳ nghỉ dài mà lượng người tới làng du lịch nghỉ ngơi đón tết rất nhiều, cho nên thời điểm này cũng như các kỳ nghỉ lễ khác là lúc các nhân viên trong làng du lịch bận rộn nhất, ngoại trừ tặng cho mỗi người một bao lì xì, anh còn tặng thêm các món quà khác cho bọn họ, nữ nhân viên được tặng hoa và socola, nam nhân viên được tặng thuốc lá và rượu.

Mới vừa bước vào trong cửa hàng hoa, anh còn chưa kịp chọn hoa đã chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc, anh hướng về phía giọng nói nhìn lại, thấy chị gái La Quỳnh Thư đang nói chuyện với nhân viên cửa hàng, anh khẽ sửng sốt, vừa lúc nhìn thấy đối phương xoay người nhìn lại, phản xạ có điều kiện định xoay người bỏ đi, không ngờ vẫn chậm hơn chị anh một chút, vừa bước được vài bước, còn chưa kịp ra ngoài đã nghe thấy tiếng chị gái gọi lại: “Thiếu Hằng!”

Bước chân La Thiếu Hằng dừng lại hai giây, lại đẩy nhanh tốc độ tiếp tục đi về phía trước, giả bộ không nghe thấy tiếng gọi phía sau, đằng sau truyền tới tiếng bước chân dồn dập, nghe như tiếng giày cao gót đang chạy trên sàn nhà phát ra, La Quỳnh Thư lại hét lên: “La Thiếu Hằng... em đứng lại cho chị! Ngay cả chị cũng không muốn nhận nữa sao?”

Lời này khiến bước chân La Thiếu Hằng chậm lại rồi dừng hẳn, cuối cùng anh đứng ngay góc ngã tư đường,

cười khỏ một tiếng, nhưng vẫn không dám quay đầu lại nhìn chị gái mình.

La Quỳnh Thư đã tới trước mặt anh, bởi vì chạy bộ một đoạn ngắn mà hô hấp cô có chút gấp, ổn định khoảng vài giây, mới vươn tay túm lấy cánh tay La Thiếu Hằng: “Em định trốn đi đâu? Chị gọi em không nghe thấy sao? Hay là em không muốn gặp lại chị?”

La Thiếu Hằng nghe vậy ngón tay cứng ngắc, thấp giọng nói một câu: “...Xin lỗi.”

La Quỳnh Thư nghe câu xin lỗi của em trai, nhướn mày: “Bây giờ ngay một tiếng chị gái, em cũng không muốn gọi nữa sao? Hay là em không muốn nhận người chị gái này nữa?”

“Không phải vậy, em không hề nghĩ vậy.” La Thiếu Hằng lắc lắc đầu, anh chưa từng nghĩ vậy, chỉ là trong lòng áy náy, không biết phải đối mặt như thế nào mà thôi.

“Vậy em chạy cái gì?” La Quỳnh Thư hỏi.

La Thiếu Hằng không nói gì, nhưng vì nó là em ruột nên cô biết rõ trong lòng nó đang nghĩ gì, thấy mặt em trai có vẻ tái nhợt và tiêu tụy, lại bất đắc dĩ thở dài, nhẹ giọng lên tiếng: “Tìm một chỗ ngồi đi, đã lâu chị không gặp em rồi, rất muốn được trò chuyện cùng em.”

Ngữ khí cô tịch mịch khiến La Thiếu Hằng có chút xót xa trong lòng, từ sau khi rời khỏi viện điều dưỡng, anh liền đi du lịch khắp nơi, muốn đi tới những nơi từng ước hẹn sẽ đến cùng Thẩm Mặc Thành, hoàn thành ước định của cả hai.

Anh làm vậy vừa muốn đơn phương thực hiện lời hẹn của cả hai vừa không dám đối mặt với cha mẹ, sợ cha mẹ nhìn thấy mình sẽ lại thất vọng, loại hình thức sinh hoạt tự trực xuất này kéo dài mãi cho tới hai năm trước anh mở làng du lịch mới chấm dứt.

“Thiếu Hằng?” La Quỳnh Thư gọi anh một tiếng.

“Vâng.” Anh thấp giọng đáp.

Hai người tìm một quán cà phê gần đó đi vào, sau khi ngồi xuống, La Thiếu Hằng cởi áo khoác cùng khăn quàng ra, bên trong là một chiếc áo len màu xám nhạt, vì bệnh nặng mới khỏi nên cho dù anh đang mặc áo len trông vẫn có vẻ dị thường gầy yếu, chỉ là vừa rồi mặc áo khoác bên ngoài nên mới nhìn không ra mà thôi.

La Quỳnh Thư nhìn anh, mày khê nhíu chặt: “Sao lại gầy quá vậy?”

“Không có, không khác trước kia là mấy.” La Thiếu Hằng cười cười, gọi cà phê cho cả hai.

“Em vẫn còn nhớ chị thích uống gì sao?!” La Quỳnh Thư nói.

“Đương nhiên nhớ rõ.” La Thiếu Hằng gật đầu, anh nhớ hết từng sở thích của mỗi người trong nhà.

“Gần đây thế nào? Nghe Tiểu Ngoan nói em mở một làng du lịch, có bận lắm không?” La Quỳnh Thư hỏi.

“Cũng khá bận.”

Chắc là do đã lâu không ở chung, hai người rõ ràng là chị em ruột mà ngữ khí nói chuyện vừa có vẻ khách sáo lại vừa có chút xấu hổ.

Trầm mặc, La Quỳnh Thư lại nói: “Vốn định tới thăm em sớm hơn một chút, nhưng vì chuyện với anh rể em mà liên tục bị trì hoãn, tuần trước tới làng du lịch thì lại nghe nói em đã đi Thụy Sĩ.”

“Chị và anh rể...” La Thiếu Hằng muốn nói lại thôi.

“Ly hôn, hiện tại Tiểu Ngoan ở với chị.” Lúc La Quỳnh Thư nói lời này biểu tình trên mặt không chút biến hóa, thoát nhìn đã chấp nhận buông xuôi.

“Như vậy cũng tốt.” La Thiếu Hằng không biết nên nói gì cho phải, anh và La Quỳnh Thư năm đó đều cố chấp lựa chọn người mình yêu, cuối cùng cả hai đều không có được kết quả tốt.

Quán cà phê an tĩnh vắng vắng tiếng đàn piano du dương, âm nhạc thư thái, hoàn cảnh tốt đẹp rất thích hợp để nói chuyện với nhau, hai người dần thả lỏng hơn, cũng nhau hàn huyên rất nhiều chuyện trước kia.

“Cha mẹ vẫn khỏe chứ ạ?” La Thiếu Hằng hỏi, sau khi trở về từ Thụy Sĩ, mãi bận rộn chuyện của làng du lịch mà không để ý thời gian đã trôi qua thật nhanh.

“Vẫn tốt, chỉ là bọn họ đã cao tuổi nên có chút bệnh của người già thôi.” La Quỳnh Thư đáp: “Bọn họ đều rất nhớ em.”

La Thiếu Hằng mãnh liệt nhìn chị gái: “Em...”

“Mẹ luôn xem lại các bức ảnh trước đây của em, có đôi khi lại ngồi thẩn thờ cả ngày trong phòng em, tuy rằng mẹ không nói nhưng bọn chị đều nhìn ra mẹ rất nhớ em, lần trước Tiểu Hào cố ý đặt tờ catalogue quảng cáo của làng du lịch trên xích đu mẹ hay ngồi, bà đã lên cất giữ tờ catalogue đó.”

“...” La Thiếu Hằng cứng họng, anh vẫn luôn cho rằng mình là nỗi sỉ nhục của La gia.

“Cha mẹ đều đã già rồi, bọn họ chỉ muốn gia đình mình được đoàn tụ, họ đã không còn quan tâm chuyện trước kia em và Thẩm Mạc Thành ai đúng ai sai, đã qua thì để nó qua đi. Yêu càng nhiều kỳ vọng càng cao, chuyện đó xảy ra bọn họ cũng không dễ chịu hơn em là bao, nếu có thể lựa chọn lại, bọn họ sẽ chọn bao dung các em, chấp nhận các em.” La Quỳnh Thư nghiêm túc nói.

Nghe cô nói vậy, tay La Thiếu Hằng chậm rãi nắm chặt, trong lòng càng lúc càng trở nên chua xót.

La Thiếu Hằng vĩnh viễn không thể quên được chiều hôm gia đình biết chuyện giữa anh và Thẩm Mạc Thành, lúc ấy anh nhận được điện thoại của mẹ gọi về nhà một chuyến, anh vốn tưởng mẹ nhớ mình nên mới gọi về, lúc đi còn đặc biệt mang theo bánh ngọt mình tự tay làm về cho mẹ ném thử, nhưng chờ đợi anh lại chính là sấm sét giữa trời quang.

Không biết là ai đã gửi ảnh chụp của anh và Thẩm Mạc Thành về nhà, khi mẹ ném đồng ảnh chụp đó tới trước mặt, cơ hồ cả người anh đều ngây ngốc, đối với cơn giận dữ của mẹ không biết phải làm sao.

Khuôn mặt mẹ tức giận không kiềm chế được, những tiếng chửi rửa chất vấn vẫn còn rõ mồn một bên tai, một khắc anh cũng không thể quên, cũng không thể quên được khoảnh khắc anh từ chối chia tay với Thẩm Mạc Thành, đã bị mẹ cho một cái bạt tai lên mặt.

Lúc tiểu học, La Thiếu Hằng từng bị đối thủ của công ty gia đình bắt cóc, lúc ấy đối phương vì muốn chạy trốn mà đã quăng cậu từ trên núi xuống, trừ bỏ những chỗ bị trầy da bên ngoài, chân trái La Thiếu Hằng bị đập mạnh vào tảng đá khiến xương cốt vỡ vụn. Đó là vết thương nghiêm trọng nhất mà anh từng trải qua, nhưng vết thương đó không đau đớn bằng cái bạt tai này của mẹ, không phải đau từ thể xác mà đau từ tâm hồn, những áy náy với cha mẹ ngày qua ngày tích tụ, tất cả đều hóa thành lưỡi dao sắc bén, từng nhất từng nhất lăm trì anh.

La gia không cần đứa con trai đã bôi tro trát trấu vào thể diện gia tộc như anh, mẹ từng nói cả đời sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, vĩnh viễn không cho anh bước chân vào La gia một bước, cả đời này coi như không có đứa con bất hiếu này.

Nhiều năm qua, tuy rằng sau mỗi lần đi du lịch trở về, anh đều sẽ lên tới thăm cha mẹ, nhưng chưa bao giờ để cho bọn họ biết, bởi vì năm đó bản thân không đủ thành thực, khư khư cố chấp tạo thành thương tổn vĩnh viễn không thay đổi được trong lòng cha mẹ, anh rất sợ sẽ lại thương tổn bọn họ một lần nữa.

Anh tưởng rằng cả đời này sẽ không bao giờ được cha mẹ tha thứ, dù sao cũng là anh sai trước, hiện giờ La Quỳnh Thư lại nói cho anh biết hết thấy đều đã được hóa giải, cha mẹ thậm chí còn có thể chấp nhận chuyện tình cảm giữa anh và Thẩm Mạc Thành.

Nhưng dù vậy, người anh yêu đã không còn nhớ anh nữa rồi.

“Chị vẫn thiếu em một lời xin lỗi, sau khi chuyện năm đó xảy ra, chị đã không đứng về phía em, mà lại lựa chọn mang Tiểu Ngoan rời đi, đó là chuyện khiến chị luôn cảm thấy tự trách nhất trong đời.”

“Thiếu Hằng, năm nay về nhà đón năm mới đi, cha mẹ không còn chờ đợi được bao lâu nữa đâu.”

La Thiếu Hằng ngồi trong xe, vẻ mặt vẫn còn chút hoảng hốt, những lời nói của chị La Quỳnh Thư nói vẫn vang vọng bên tai, mấy năm qua anh luôn tự trực xuất chính mình, mà không biết cha mẹ lại luôn luôn chờ đợi mình quay trở về.

Ngồi một hồi, cảm giác ngón tay có chút đông cứng, mới kịp phản ứng mình đã quên bật hệ thống sưởi. Vươn tay mở hệ thống sưởi, nhiệt độ trong xe dần ấm lên, ngón tay cứng ngắc cũng dần trở lại bình thường.

Anh lấy di động từ trong túi áo ra, thuận thực ấn một dãy số vẫn luôn tồn tại trong trí nhớ, trước khi ấn gọi một giây, anh đột nhiên dừng lại, anh muốn gọi điện cho Thẩm Mạc Thành, lại theo thói quen mà ấn dãy số cũ.

Xóa dãy số đó đi, lại từ trong danh bạ ấn gọi dãy số mới.

Quá trình chờ đợi, trong lòng anh cảm thấy vô cùng khẩn trương, tựa như thiếu niên mới lớn gọi điện thoại cho mối tình đầu của mình, vừa có chút mong chờ vừa có chút khẩn trương.

Đầu dây hồi lâu mới nhận điện, giọng nói trầm thấp truyền tới: “Alo?”

La Thiếu Hằng há miệng, phát hiện cổ họng có chút khô khốc, nhẹn không được khê ho nhẹ một chút, tiếp đó chợt nghe thấy Thẩm Mạc Thành nói: “Vẫn chưa hết bệnh?”

“Không phải...” La Thiếu Hằng xoa xoa cổ họng, tiếng nói vẫn tắc nghẹn trong cổ.

“Sao vậy?”

“Em chỉ là...” La Thiếu Hằng dừng một chút: “Muốn nghe giọng anh.”

“...”

Hết chương 16

17. Chương 17

“Xoẹt ——“

Tiếng ngồi bút cắt ngang qua tờ giấy vang vọng trong phòng họp, tiếng động mặc dù nhỏ nhưng ở trong căn phòng yên tĩnh tựa như một ngọn sóng lần lần, quản lý các ngành đang ngồi trong phòng đều nơm nớp lo sợ cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, giả bộ cái gì mình cũng không nghe thấy, trong đó một giám đốc đang đứng báo cáo mồ hôi mồ kê đầm đìa, tưởng bài báo cáo vừa rồi của mình có gì sai lầm.

Thẩm Mạc Thành nhìn tờ tài liệu vừa bị mình rách rách, không chút để ý ngẩng đầu quét mắt nhìn đám người còn lại trong phòng, sau đó bình tĩnh thu hồi bút, gật đầu với người đang đứng báo cáo, đối phương thở phào một cái ngồi xuống, những người khác thần kinh càng căng thẳng hơn, rất sợ kế tiếp sẽ tới lượt mình lên chịu trận.

Nhưng bọn họ đã quá đa tâm rồi, lúc này tâm tư Thẩm Mạc Thành căn bản không để ở trên người bọn họ. Hắn hơi nghiêng người, tai nghe bluetooth khẽ vang lên giọng nói của La Thiếu Hằng: “Sao anh không nói gì? Bị em dọa sợ rồi hả? vậy em uyển chuyển hơn một chút, em muốn nói chuyện với anh.”

Cũng không thấy uyển chuyển hơn ở chỗ nào.

Thẩm Mạc Thành trầm nghĩ, nhưng tâm tình hắn vốn đang giận dữ lại bởi vì những lời nói của La Thiếu Hằng mà khẽ bình ổn một chút, hắn đưa văn kiện trong tay cho Thẩm Vân, giơ tay ra hiệu ý bảo tan họp, rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Nhìn theo bóng dáng đi ra ngoài của hắn, mọi người trong phòng đều nhẹ nhàng thở phào một cái, lòng tràn đầy cảm kích với người đã đứng lúc gọi điện thoại tới cứu bọn họ một mạng.

Thẩm Mạc Thành cầm di động quay trở về văn phòng mình, dọc đường đi không hề mở miệng nói gì, La Thiếu Hằng hỏi vài câu cũng không thấy hắn trả lời, do dự một chút, thăm dò hỏi: “Có phải anh đang bận không? Nếu anh bận, vậy em cúp máy trước...”

“Không bận.” Thẩm Mạc Thành lúc này mới chậm rì rì lên tiếng, dựa lưng vào thành ghế, đưa tay ra hiệu với Thẩm Vân luôn đi theo mình, Thẩm Vân gật đầu rời đi.

Nghe được câu trả lời của hắn, La Thiếu Hằng khẽ thở phào ra, tựa vào lưng ghế, tư thái thả lỏng: “Vừa rồi anh làm gì vậy?”

“Họp.” Thẩm Mạc Thành lời ít ý nhiều.

“Hả?” La Thiếu Hằng bật ngồi thẳng dậy: “Em đã quấy rầy anh sao? Xin lỗi...”

“Không cần xin lỗi.” Thẩm Mạc Thành ngắt lời cậu, hắn phát hiện mình phi thường không thích nghe La Thiếu Hằng nói hai tiếng này với mình, “Đã kết thúc.”

“Vậy sao? Vậy thì tốt rồi.” La Thiếu Hằng lần nữa ngồi thả lỏng, cùng hắn nói chuyện phiếm.

Đối thoại của hai người đa phần đều là La Thiếu Hằng nói, Thẩm Mạc Thành có đáp lại vài câu cũng thực ngắn gọn, có đôi khi chỉ là một tiếng “ừ” nhưng La Thiếu Hằng hoàn toàn không để ý, ngược lại càng cảm thấy quen thuộc, khi anh mới vừa nhận thức Thẩm Mạc Thành, đối phương cũng có thái độ như vậy, ôn hòa nhưng không bao giờ chủ động nói chuyện, nhưng chỉ cần anh mở lời gọi hần, hần đều sẽ trả lời.

La Thiếu Hằng cũng không biết mình đã nói gì, dường như nói rất nhiều, rồi lại cái gì cũng đều chưa nói, di động trong tay hơi nóng lên, nhưng anh luyến tiếc cúp điện thoại, dù nhìn không thấy người nhưng có thể nghe được giọng nói anh ấy cũng đã rất tốt rồi.

Thẳng tới khi điện thoại báo pin yếu, La Thiếu Hằng mới luyến tiếc từ bỏ.

“Thẩm Mạc Thành.” La Thiếu Hằng nhỏ giọng gọi hần một tiếng.

“Ừ.”

Giọng nói trầm thấp truyền ra từ di động, tựa như người nói đang ở ngay bên cạnh, La Thiếu Hằng thấp giọng hỏi: “Qua năm mới, em tới tìm anh có được không?”

Em tới tìm anh có được không, mỗi ngày trôi qua rất khổ sở, dường như em đã sắp không chịu nổi nữa rồi.

Đầu dây an tĩnh vài giây, như trước vẫn chỉ lên tiếng đáp lại bằng vài chữ đơn giản, nhưng chỉ trong nháy mắt lại có thể lấp đầy nội tâm trống rỗng suốt mười năm qua của La Thiếu Hằng, khiến anh như có đủ dưỡng khí để sống tiếp.

Thẩm Mạc Thành đáp: “Được.”

Sau khi cúp điện thoại, La Thiếu Hằng vươn tay che hai mắt mình lại, thật lâu không động đậy.

Đêm giao thừa, La Thiếu Hằng giao mọi chuyện ở làng du lịch lại cho Vương Tiểu Tuyên quản lý, quyết định trở về nhà một chuyến.

Trước khi ra khỏi nhà, La Thiếu Hằng đứng trước gương hồi lâu, trước kia cảm thấy mình không có gì thay đổi, nhưng hôm nay nhìn lại, thoát nhìn cảm giác chỗ nào cũng không ổn, bởi vì bị bệnh mà sắc mặt có chút tiêu tụy, trường kỳ mất ngủ khiến bọng mắt dưới có quầng thâm.

“Sao lại trở thành thế này?” La Thiếu Hằng kỳ quái sờ cảm mình, anh nhớ rõ trước kia mình trông rất ưa nhìn, sao mới qua vài năm mà cảm giác như đã già đi trông thấy.

“Thôi kệ, mẹ không chê con xấu.” Anh tự an ủi mình một câu, mặc áo khoác, cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Tuy rằng lúc trước cha mẹ không chấp nhận chuyện anh và Thắm Mạc Thành ở bên nhau nhưng La Thiếu Hằng vẫn luôn muốn ở gần cha mẹ một chút, cho dù không thể làm hết trọng trách của một người con nhưng tốt xấu gì cũng có thể biết được cha mẹ có khỏe không, cho nên lúc trước anh mới muốn cùng Thắm Mạc Thành mở một làng du lịch ở A thị.

Con đường dẫn tới nhà chính La gia, anh đã đi qua vô số lần, cho dù mấy năm qua thường xuyên chạy đi chạy lại du lịch khắp nơi nhưng mỗi khi trở về anh đều muốn tới đây thăm một chút, nhưng chưa từng tới gần quá như vậy.

Chiếc xe lái về càng lúc càng gần căn nhà, anh có chút khẩn trương nên thả dần tốc độ chậm lại.

Dừng xe ở bên đường đối diện căn nhà, La Thiếu Hằng không bước xuống luôn mà chỉ hạ cửa kính xe xuống nhìn sang bên đường.

Câu nói cận hương tình khiếp* quả thực không sai, cách nhiều năm như vậy, anh vẫn không biết nên đối mặt với cha mẹ mình như thế nào. (*thể hiện tâm tình phức tạp của người xa quê hương nhiều năm, không tin tức một khi quay trở về sẽ cảm thấy không bình tĩnh, chỉ sợ quê hương đã xảy ra chuyện bất hạnh..)

Gió lạnh thổi qua cửa sổ xe, rét lạnh khiến anh hắt hơi một cái, xoa xoa mũi mình vừa ngẩng đầu liền thấy cổng lớn mở ra, một phụ nữ dáng người u sầu xách theo một cái túi đen đi ra, bà đi thẳng về hướng La Thiếu Hằng, La Thiếu Hằng biết bà ấy đi ra vứt rác, bởi vì cách chỗ anh đỗ xe có một cái thùng rác lớn.

Khoảng cách càng ngày càng gần, cước bộ người phụ nữ chậm rãi ngừng lại, đối diện với La Thiếu Hằng, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ nhưng không dám tin, thẳng tới khi La Thiếu Hằng đẩy cửa xe bước xuống đi tới trước mặt bà ấy, mỉm cười gọi một tiếng: “Dì Ngô.”

Bà ấy là người giúp việc của La gia, bà nhìn La Thiếu Hằng, nước mắt chảy ra: “...Tiểu thiếu gia.”

“Con đây.” La Thiếu Hằng cười đáp lại: “Năm mới năm me, dì khóc cái gì chứ.”

“Tại tôi vui quá thôi mà.” Dì Ngô vươn tay lau nước mắt, xoay người muốn chạy ngay về nhà báo tin: “Tôi phải đi nói với phu nhân.”

“Khoan đã.” La Thiếu Hằng gọi bà lại, tiếp nhận túi rác trong tay bà, ném vào trong thùng ở phía trước, quay trở lại vẫn thấy bà ấy đứng lau nước mắt, không khỏi cảm thấy xót xa trong lòng: “Dì đừng khóc, ngoài trời lạnh lắm, mau vào nhà thôi.”

“Được được được.” Dì Ngô hai mắt đầm lệ cùng anh đi vào nhà.

Xa cách 12 năm, lần nữa bước chân vào sân nhà, nội tâm La Thiếu Hằng ngoại trừ một chút nặng trĩu thì càng nhiều là kích động, anh ở đây sinh sống 18 năm, cũng rời đi 12 năm, cảnh vật chung quanh vừa xa lạ vừa quen thuộc, từng hàng cây ngọn cỏ đều khiến anh cảm thấy như đã xa cách mấy đời.

Hai người vừa đặt chân tới cửa chính căn nhà, dì Ngô liền nhịn không được chạy chậm vào trong, kích động nói với những người ở bên trong: “Lão gia! Phu nhân! Tiểu thiếu gia về rồi!”

Lời nói của bà ấy khiến những người đang ngồi trong phòng khách đều chấn kinh, La phu nhân tay đang cầm tách trà khê run lên, tách trà va phải cạnh bàn rơi xuống thảm sàn, nhưng bà không chút để ý, chống tay vịn ghế đứng lên, đi mấy bước về phía trước, bỗng dừng lại: “...Thiếu Hằng?”

La lão gia bên cạnh bà cũng sững sờ, đỡ vợ mình nhìn về phía người đang đi tới trước mặt bọn họ.

Trong chớp mắt nhìn thấy cha mẹ mình, khước mắt La Thiếu Hằng đỏ ửng, bước nhanh hơn vài bước tới nắm chặt tay bọn họ, giọng nói khàn khàn gọi một tiếng: “Ba, mẹ.”

Tiếng gọi này của anh cũng khiến những người ở đây khước mắt đỏ ửng, La phu nhân run rẩy vươn tay sờ sờ tóc anh: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi.” Bà đã không còn là La phu nhân năm đó chỉ xem trọng danh dự của La gia nữa, năm tháng vô tình đã để lại trên khuôn mặt bà những vết thương không thể xóa nhòa, hiện giờ bà chỉ là một người mẹ mong mỏi nhiều năm rồi cuộc cũng chờ được con trai trở về.

Tối nay, sau đúng 12 năm, La gia mới xem như thực sự đoàn viên.

Hơn nửa đêm, La Thiếu Hằng vất vả lắm mới dỗ được mẹ mình đi ngủ, cầm một cốc sữa nóng đứng ở ban công, pháo hoa ngoài trời tỏa sáng giữa đêm đen thoát nhìn sáng rõ như ban ngày.

Lấy di động từ trong túi áo ra, anh chỉnh tiêu cự chụp mấy bức pháo hoa đang bung nổ rực rỡ giữa trời đêm, sau đó gửi hình ảnh cho Thẩm Mặc Thành.

*

Thẩm Vân thấy Thẩm Mặc Thành đi ra, vội xuống xe nghênh đón hân: “Boss.”

Thẩm Mặc Thành gật đầu, rồi cùng cậu ta đi về phía chiếc xe đang đỗ, Thẩm Vân tiến lên vài bước giúp hân mở cửa xe, chờ hân ngồi vào trong rồi mới chạy lên phía ghế lái.

“Về nhà.” Thẩm Mặc Thành nói một câu, rồi nhắm mắt dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi.

“Vâng.” Thẩm Vân khởi động xe rời đi.

Xe vững vàng lăn bánh trên đường, Thẩm Vân xuyên qua gương chiếu hậu nhìn sắc mặt Thẩm Mặc Thành có chút mệt mỏi, mày khê nhíu lại, lên tiếng hỏi: “Boss, có cần tôi mời bác sỹ tới đây một chuyến không?”

Thẩm Mặc Thành vươn tay đè ấn đường của mình lại, trong não truyền tới từng cơn đau nhức khiến hân

có chút khó chịu, hần vươn tay nới lỏng cà vạt, cởi mấy nút cúc áo mới nói: “Không cần.”

“Nhưng tình trạng ngài...”

“Không sao.” Thẩm Mạc Thành cắt đứt lời cậu ta nói.

Thẩm Vân đành ngậm miệng không nói nữa, trong lòng khẽ thở dài một hơi, khẽ tăng tốc xe mau chóng đưa Thẩm Mạc Thành trở về nhà sớm nghỉ ngơi một chút.

Về tới nhà, Thẩm Mạc Thành cởi áo khoác, cởi thắt lưng ném sang một bên chuẩn bị đi tắm, vừa rồi di động để trên mặt bàn có chút rung động.

“Rì —— “

Thẩm Mạc Thành tùy ý liếc nhìn, ánh mắt dừng lại, tầm mắt dừng ở cái tên xuất hiện trên màn hình — La Thiếu Hằng.

Hần cảm di động, La Thiếu Hằng gửi tới một bức ảnh pháo hoa, đủ mọi màu sắc tựa như một đóa hoa lớn nở rộ giữa không trung, phía dưới ảnh chụp kèm theo một câu tiếng anh — MISS YOU.

Điều này khiến hần nhớ tới cuộc gọi lần trước, La Thiếu Hằng cũng đã nói một câu “KISS YOU” với hần, thanh âm mềm nhẹ nhưng nồng đậm tình yêu say đắm.

Lúc ở Thụy Sĩ, hình ảnh La Thiếu Hằng hai mắt đỏ ửng cầm tay mình lần nữa xâm nhập đầu óc hần. Từ ngày đó trở về, hình ảnh hai mắt đối phương vừa thâm tình vừa mang theo tuyệt vọng luôn xuất hiện trong đầu óc hần không xóa đi được, mỗi lần nghĩ tới đều khiến hần cảm thấy khó chịu trong lòng.

— Cậu ta không nên có bộ dạng này, cậu ta hần nên...

Cậu ta nên trông thế nào, Thẩm Mạc Thành lại không thể nào nói rõ ra được, chỉ là bản năng cảm thấy người này không nên lộ ra biểu tình như thế.

“Rì ——“

Di động lần thứ hai rung lên một chút, La Thiếu Hằng lại nhắn thêm một tin tới.

— Năm mới vui vẻ, ngủ ngon.

Cầm di động đi tới ban công, gió lạnh bên ngoài khiến hần cảm thấy thanh tỉnh hơn rất nhiều, hần lướt

mở danh bạ, bấm số điện thoại của La Thiếu Hằng.

18. Chương 18

La Thiếu Hằng nhấn tin gửi đi, đợi một lúc cũng không thấy tin nhắn lại, ban công có chút lạnh, anh uống xong cốc sữa trong tay rồi xoay người trở về phòng, mới vừa đi được hai bước thì chuông điện thoại trong tay vang lên.

— Thẩm Mạc Thành.

Cái tên xuất hiện trên màn hình khiến anh dừng bước, trái tim đập ‘bùm bùm...’ trong lồng ngực. Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua anh lại nhìn thấy ba chữ Thẩm Mạc Thành gọi tới trên màn hình di động. Cuộc gọi trước ở Thụy Sĩ không tính, vì lúc ấy anh còn chưa có số điện thoại của Thẩm Mạc Thành.

Chỉ một chiếc điện thoại lại có ma lực lớn đến vậy, quả thực giống như pháo hoa ngoài trời cũng nổ rộ ở trong lòng.

Khóe miệng La Thiếu Hằng cong cong, nắm tay để trước miệng khẽ ho nhẹ một tiếng, ổn định tâm tình rồi mới ấn nghe điện thoại: “Alo.”

“Vẫn chưa ngủ?” Thẩm Mạc Thành hỏi.

“Chưa.” La Thiếu Hằng cười nói: “Em chờ điện thoại của anh.”

“Hà?” lông mày Thẩm Mạc Thành khẽ nhướn lên: “Cậu biết tôi sẽ gọi điện tới?”

“Không biết.” La Thiếu Hằng quay lại chỗ ban công, đứng dựa lưng vào lan can: “Nhưng em nguyện ý chờ, anh có gọi hay không cũng không sao, nhưng sự thật chứng minh em đã chờ được.”

Giọng nói anh mang theo chút tiểu ý, xuyên qua điện thoại truyền tới tai Thẩm Mạc Thành, Thẩm Mạc Thành tâm tình vốn nặng nề chậm rãi tốt dần lên, ngồi xuống chiếc xích đu để một bên: “Năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.” La Thiếu Hằng đáp: “Sao đã khuya rồi mà anh còn chưa ngủ? đang đón giao thừa sao?”

Ngón tay đang gõ nhẹ tay vịn khẽ dừng lại, Thẩm Mạc Thành nhớ tới đủ chuyện diễn ra ở nhà ông ngoại ngày hôm nay, tâm tình có chút phiền toái.

Đương gia Thẩm gia hiện tại là hắc, ông nội tuổi tác đã cao, từ sau khi bà nội qua đời tinh thần ông vẫn

không ổn định, mấy năm qua, ông tuổi già bị lẫn, kí ức cũng trở nên hỗn loạn. Có đôi khi ngay chính mình cũng không nhớ rõ, nhiều năm qua vẫn luôn được điều trị ở hậu viện, bên người trừ bỏ ông quản gia, ai cũng không cho tới gần, tính tình càng ngày càng giống trẻ con.

Đồng lứa cha mẹ Thẩm Mạc Thành có 4 anh chị em, cha mẹ hấn bởi vì sự cố ngoài ý muốn đã qua đời, cô hai đã gả ra nước ngoài, hiếm khi gặp mặt, gia đình chú ba vẫn luôn định cư bên Thụy Sĩ, nhà chính Thẩm gia ngoại trừ ông nội thì cũng chỉ còn hấn và gia đình chú Tư.

Ngày thường hấn đều ở nhà riêng của hấn, thi thoảng mới trở về nhà chính thăm ông nội. Hấn có sống ở đó hay không lại là một vấn đề khác, chú Tư Thẩm Khâu Hùng tựa như sài lang luôn trông ngóng cái vị trí gia chủ Thẩm gia của hấn. Mỗi khi cùng ngồi ăn cơm, trong bàn ăn ai cũng ôm tâm tư riêng của mình còn âm thầm phân cao thấp, chứ đừng nói tới tiệc đón giao thừa.

Mấy năm qua, sau khi cùng ông nội ăn cơm tất niên xong, hấn đều sẽ vòng qua bên Giang gia một chuyến, đây cũng là yêu cầu của ông ngoại.

Tuy rằng tình huống xảy ra chuyện năm đó vẫn chưa được rõ ràng nhưng để hấn có thể bình an tĩnh lại thì người mệt nhất vẫn là ông ngoại, cho nên mặc dù luôn không có kiên nhẫn với các loại tụ hội xã giao kiểu này nhưng Thẩm Mạc Thành vẫn sẽ tới Giang gia.

Đôi khi ông ngoại cũng sẽ để hấn nhúng tay vào chuyện làm ăn của Giang gia, tuy rằng hấn không hề có ý muốn như vậy nhưng cũng khiến những người khác trong Giang gia tồn tại địch ý với hấn, tụ hội mà y như một cuộc đàm phán, ở thêm một phút đồng hồ cũng khiến hấn cảm thấy buồn bực.

Sau khi cha mẹ qua đời, hấn không còn trải qua một cái tết âm lịch đúng nghĩa nào nữa.

“Anh sao vậy?” không nghe thấy câu trả lời của Thẩm Mạc Thành, La Thiếu Hằng lên tiếng hỏi.

“Không sao.” Thẩm Mạc Thành tùy tiện kéo cái chăn để sẵn một bên đắp lên người: “Còn cậu? đang đón giao thừa à?”

“Ừ!” Nói tới đây, giọng La Thiếu Hằng rõ ràng trở nên trong trẻo hơn rất nhiều: “Mới vừa kết thúc không lâu, anh có nghe được tiếng pháo hoa không? Bùm —“

“Nghe được.” bên tai Thẩm Mạc Thành ngoại trừ giọng nói của La Thiếu Hằng còn nghe thấy tiếng pháo hoa nổ râm ran: “Cậu rất vui?”

“Đúng vậy.” La Thiếu Hằng nói tới đây liền dừng lại một chút, giọng trở nên nhẹ hẫng: “Đã mười năm em không đón giao thừa cùng cha mẹ rồi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em khiến bọn họ thương tâm.” La Thiếu Hằng xoay người nhìn pháo hoa giữa không trung, đáy mắt có chút cô đơn.

Nghe anh nói vậy, tay Thẩm Mạc Thành bất giác khẽ động dậy tựa như đang sờ soạn giữa không trung, hắn nhìn về phía bàn tay mình, vừa rồi trong nháy mắt, hắn bất giác theo bản năng làm động tác gì đó, nhưng trong tay trống rỗng, hắn cũng không hiểu vì sao.

“Trở về là tốt rồi.” Thẩm Mạc Thành an ủi.

“Ừm.” La Thiếu Hằng đáp nhẹ, lãng sang đề tài khác: “Chỗ các anh có ăn sủi cảo không?”

Sủi cảo? Thẩm Mạc Thành suy nghĩ một chút, thật sự hắn không nhớ được hôm nay mình đã ăn cái gì, chỉ tùy ý có lẽ cho xong bữa.

Hai người hàn huyên một hồi, La Thiếu Hằng chú ý giọng nói Thẩm Mạc Thành có chút mệt mỏi, liền dẫn dò hắn nghỉ ngơi đầy đủ rồi chủ động cúp máy.

Di động để sang một bên, Thẩm Mạc Thành khẽ nhắm mắt, nằm nghỉ trên xích đu một lúc mới đứng dậy trở về phòng.

Mùng 7 đầu năm là ngày làm việc đầu tiên của bệnh viện, La Thiếu Hằng tới bệnh viện để tìm vị bác sĩ đã viết giấy giám định tử vong cho Thẩm Mạc Thành trước đây, lại không ngờ đối phương đã xin thôi việc ngay trong năm đó, giờ không biết đã đi đâu.

“Cậu nói anh ta đã xin thôi việc?” Trần Trạh nhíu mày.

“Đúng vậy.” La Thiếu Hằng gật đầu, anh cũng đã thử hỏi thăm lại chuyện năm đó nhưng bệnh viện nói chuyện đã trôi qua 9 năm không thể điều tra được, anh cũng phải phí một chút công phu mới nhận được tin đối phương đã xin thôi việc.

“Kỳ quái, dựa theo lời cậu nói thì ông bác sĩ đó hẳn đã lên tới chức chủ nhiệm khoa rồi, sao lại đột nhiên xin thôi việc? Trừ phi...”

“Em hiểu.” La Thiếu Hằng hiểu ý hắn, tuy rằng mọi chuyện còn chưa rõ ràng nhưng lượng tin tức hiện tại cũng đủ để đoán được chuyện này còn có rất nhiều ẩn tình.

“Cậu định làm thế nào? Có cần anh giúp gì không?” Trần Trạh hỏi.

“Anh giúp em điều tra xem có tìm được thêm chút tin tức nào không.”

“Được.” Trần Trạm nói xong lại lấy một phần văn kiện từ trong túi sách bên cạnh đưa cho La Thiếu Hằng: “Cậu xem đi.”

“Cái gì thế?” La Thiếu Hằng tiếp nhận mở ra đọc, vừa đọc được cái tên tư liệu, tay anh đang lật giấy liền ngừng lại.

Tư liệu bên trong là về Thẩm Mạc Thành.

Anh ngẩng đầu nhìn Trần Trạm: “Cái này...”

“Anh mới nhờ người điều tra, thông tin không nhiều lắm, chỉ có một số thông tin cơ bản.” Trần Trạm tạm dừng: “Thẩm gia B thị, em biết không?”

“Từng nghe nói.” La Thiếu Hằng lật tư liệu ra.

Đúng như lời Trần Trạm đã nói, thông tin rất ít ỏi, chỉ có một số thông tin cá nhân, nhưng như thế đối với La Thiếu Hằng cũng đã là quá nhiều.

Năm đó, Thẩm Mạc Thành mất trí nhớ, anh có biết cũng chỉ có tên Thẩm Mạc Thành mà thôi, ngay cả giấy chứng minh thư cũng là nhờ người ta hỗ trợ làm. Hiện giờ rất cực biết được thông tin chân chính của Thẩm Mạc Thành.

“Thẩm Mạc Thành hiện tại đang là gia chủ đương nhiệm Thẩm gia, Thẩm gia ở B thị cũng giống như La gia nhà cậu ở A thị.” Sắc mặt Trần Trạm nghiêm túc nhìn La Thiếu Hằng: “Cậu hiểu ý anh chứ? Nếu cậu muốn đi tìm cậu ta, phải chuẩn bị sẵn tâm lý trước.”

La Thiếu Hằng trầm mặc một chút, ngẩng đầu cười với hắn: “Anh sợ chuyện năm đó sẽ lại xảy ra lần nữa sao?”

“Cậu còn tâm tình đùa giỡn?” Trần Trạm nhú mày: “Giờ La gia không khó dễ cậu nhưng còn Thẩm gia thì sao?”

“Được rồi, em hiểu điều anh lo lắng.” La Thiếu Hằng nói: “Nhưng dù bất cứ chuyện gì phát sinh cũng không thể ngăn cản được em.”

Lúc nói những lời này, ánh mắt La Thiếu Hằng vô cùng kiên định, đầy quyết tâm không chút do dự, Trần Trạm hiểu rõ La Thiếu Hằng, biết mình có nói gì cũng vô dụng, nên cũng không khuyên nhủ nữa: “Tự chăm sóc tốt bản thân.”

“Anh yên tâm đi.” La Thiếu Hằng cất kỹ tư liệu.

Sau khi từ biệt Trần Trạh, La Thiếu Hằng quay trở về làng du lịch, sau đó đặt vé máy bay tới B thị.

Máy bay trượt một đoạn dài trên mặt đất rồi chậm rãi cất cánh, La Thiếu Hằng nhìn khoảng cách càng ngày càng xa mặt đất, tâm tình tựa như lên mây, qua nhiều năm, anh chưa từng có lần xuất hành nào mà lại chờ mong như lần này.

“Rất cực...” La Thiếu Hằng vươn tay chạm lên cửa sổ thủy tinh, tựa như muốn chạm tới những đám mây trắng bên ngoài.

Đồng hồ chỉ tới 4h chiều, Thẩm Mạc Thành cầm áo khoác mặc vào đi ra ngoài, Thẩm Vân vội vàng đuổi theo.

Xuyên qua hành lang dài, có thể nhìn thấy màn mưa thật lớn bên ngoài cửa sổ thủy tinh sát đất, cả thành phố đều bao phủ trong một lớp sương mù xám tro, âm âm u u.

“Boss, trời đã mưa cả ngày, phỏng chừngq chưa thể tạnh ngay được, hay là để tôi đi đón La tiên sinh cho?” Thẩm Vân đề nghị.

“Không sao.” Cước bộ dưới chân Thẩm Mạc Thành không hề dừng lại, cùng cậu ta đi vào thang máy.

Thang máy dừng ở dưới bãi đậu xe, hai người lên xe rồi đi.

La Thiếu Hằng không ngờ B thị lại đổ mưa lớn đến thế, cũng may lúc xuống máy bay có người hảo tâm cho anh đi nhờ ô ra ngoài.

Kéo hành lý ra tới cửa sân bay, nhìn màn mưa bàng bạc, La Thiếu Hằng có chút hối hận, không nên bảo Thẩm Mạc Thành tới đón mình. Không xác định Thẩm Mạc Thành đã tới chưa, La Thiếu Hằng định lấy điện thoại ra gọi cho hắn, di động còn chưa kịp lôi ra thì một chiếc xe hơi màu đen đã dừng ngay trước mặt, cửa ghế lái mở ra, Thẩm Vân mở ô bước xuống, đi tới cửa sau mở cửa xe, Thẩm Mạc Thành từ trên xe đi xuống.

Trong chớp mắt nhìn thấy đối phương, La Thiếu Hằng cảm giác mọi tiếng động xung quanh mình lập tức biến mất, trước mặt chỉ có duy nhất người đang đi về phía mình.

Thấy đối phương càng lúc càng tới gần, khuôn mặt qua màn mưa cũng dần trở nên rõ ràng, anh đột nhiên cảm thấy mười năm đau khổ trước đây, đều được người trước mắt chữa lành, chỉ còn dư lại sự ngọt ngào giữa hai người.

— Đợi nhiều năm như vậy rốt cục cũng chờ tới ngày anh bước về phía em một lần nữa.

19. Chương 19

Thẩm Mạc Thành đi tới trước mặt, thấy La Thiếu Hằng lộ rõ sự kinh ngạc, liền hỏi: “Nhìn cái gì?”

“Nhìn anh đó.” La Thiếu Hằng hoàn hồn, ý cười loạn loạn.

Đã nghe từ “KISS YOU” cho tới “MISS YOU” nên hiện tại một câu nhìn anh đó của người này thật sự không tính là gì, so với biểu tình như táo bón của Thẩm Vân, Thẩm Mạc Thành thần sắc lạnh nhạt gạt đầu, tiếp nhận dù trong tay Thẩm Vân, một tay khoác bả vai La Thiếu Hằng nói: “Đi thôi.”

“Ừ.” La Thiếu Hằng cùng hắn đi chung một cái dù về phía chiếc xe.

Dù trong tay Thẩm Mạc Thành tự nhiên sẽ nghiêng về phía La Thiếu Hằng nhiều hơn, La Thiếu Hằng phát hiện liền dùng tay đẩy trở về.

“Dù lớn như vậy, hai người thật sự không cần nhường qua nhường lại thế đâu.” Thẩm Vân ở đằng sau trộm liếc mắt xem thường, cảm thấy mình mới là người không nên đi theo tới, sau khi phỉ nhổ một câu mới nhận mệnh kéo va li hành lí, rút ra một chiếc ô khác đi theo sau.

Trở lại nhà riêng của Thẩm Mạc Thành, Thẩm Vân quen thuộc chuyển hành lí của La Thiếu Hằng lên khách phòng lầu hai. Đối với việc Boss nhà mình để La Thiếu Hằng ở lầu hai, cậu phi thường kinh ngạc, dù sao lầu hai ngoại trừ a di chuyên quét dọn vệ sinh ra thì không có sự cho phép của Boss, bất cứ ai cũng không được bước lên. Đối với La Thiếu Hằng, Boss không chút suy nghĩ trực tiếp để người ở khách phòng lầu 2, quyết định này khiến cậu không thể nào bình tĩnh cho nổi.

Nếu sau này Hà đại tiểu thư có tới đây nhìn, phỏng chừng sẽ náo loạn một phen đi? Cảnh này vừa tưởng tượng đã cảm thấy vô cùng thích ý.

Thẩm Vân đặt hành lí xuống, quay đầu thấy La Thiếu Hằng đang đánh giá căn phòng, lại gần hỏi: “La tiên sinh, đây là phòng của ngài, có gì cần mua thêm ngài cứ nói với tôi.”

La Thiếu Hằng thu hồi tầm mắt: “Tạm thời không có, làm phiền cậu.”

“Không phiền, La tiên sinh đừng nói vậy.” Thẩm Vân vội nói, đây vốn là chuyện thuộc bốn phận cậu nên làm.

“Cậu cứ gọi tên tôi là được rồi.” La Thiếu Hằng cảm thấy gọi La tiên sinh gì đó rất kỳ quái.

“Chuyện này...” Thẩm Vân do dự: “Vậy tôi gọi ngài là La thiếu đi.”

“Tùy cậu.” La Thiếu Hằng cười nói, nhớ tới lúc này Thẩm Mạc Thành vừa tới dưới lầu đã nhận được một

cú điện thoại liền tới thư phòng trước, hỏi: “Thẩm Mặc Thành rất bận có phải không? Tôi nghe Thẩm Du nói các cậu có việc gấp nên mới phải vội về nước luôn.”

“Gần đây tương đối bận.” Thẩm Vân liếc nhìn ra ngoài cửa, cố ý lộ ra: “Mấy ngày nay Boss đã không nghỉ ngơi đầy đủ rồi.”

Lúc trước ở Thụy Sĩ, La Thiếu Hằng dù có hỏi thăm về chuyện Thẩm Mặc Thành thế nào, Thẩm Vân cũng đều ngậm miệng không hé răng, bây giờ cậu ta lại chủ động nhắc nhở khiến La Thiếu Hằng có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu nói đã biết.

Kỳ thật, suy nghĩ của Thẩm Vân rất đơn giản, tuy rằng không rõ quan hệ hiện tại của hai người bọn họ là thế nào, nhưng ít ra sự tồn tại của La Thiếu Hằng đối với Boss hiển nhiên không giống những người khác, có lẽ La Thiếu Hằng có thể nhắc nhở Boss chú ý giữ gìn sức khỏe, dù sao tai nạn xe cộ năm đó cũng đã để lại một ít di chứng.

Thẩm Vân cũng chỉ là nhắc qua một chút rồi thôi, thấy La Thiếu Hằng đã hiểu liền nói: “Tôi xuống lầu trước, La thiếu có vấn đề gì tùy thời bảo tôi.”

“Được.” La Thiếu Hằng tiễn cậu ta ra khỏi phòng, lại trở về sắp xếp đồ đạc của mình.

Cậu mang theo một va li hành lý thật lớn, bên trong có hai ngăn, một ngăn để quần áo, một ngăn là bảo bối anh đã cất giữ nhiều năm, đều là những thứ có liên quan tới Thẩm Mặc Thành.

Lấy hết mọi thứ từ sách, DVD, thẻ gỗ, tranh kí họa... ra ngoài, thật cẩn thận cất kỹ chúng vào trong tủ quần áo, sau đó mới treo quần áo vào trong tủ.

Lúc Thẩm Mặc Thành tới là khi anh đang xếp quần áo, gõ gõ cửa, đi vào trong: “Có cần giúp gì không?”

Hỏi xong, bản thân hắn mới sững sốt, cảm thấy kỳ quái khi chính mình có thể tự nhiên nói ra lời này, trong ấn tượng của mình, hắn chưa từng làm thế với bất cứ ai, ngược lại La Thiếu Hằng tỏ ra không hề gì tựa như đã quen thuộc từ lâu, xua tay nói: “Không cần, em sắp xếp xong hết rồi.”

Thẩm Mặc Thành gật đầu, đứng bên cạnh La Thiếu Hằng.

Vì sắp xếp đồ đạc, La Thiếu Hằng cởi bớt áo trên người ra, hiện tại anh chỉ mặc một chiếc áo len dày, mấy ngày tết ở nhà, cha mẹ đã dưỡng anh béo lên một chút, nhưng dáng người vẫn thiên gầy như trước, La Thiếu Hằng khom lưng ngồi xổm trên mặt đất, dù mặc áo len dày nhưng vẫn có thể nhìn ra độ cong sống lưng của anh.

Thẩm Mặc Thành nhìn chằm chằm lưng La Thiếu Hằng, đột nhiên có xúc động muốn vươn tay ra vuốt ve nó.

Lúc hần vươn tay qua, La Thiếu Hằng vừa vặn thu xếp xong mọi thứ, ngẩng đầu nhìn thấy tay hần ở giữa không trung, hỏi: “Sao vậy?”

La Thiếu Hằng vừa nói xong, tay Thẩm Mạc Thành liền rơi xuống trán anh, vén tóc mái rũ xuống trước trán ra đằng sau.

“Đã hạ sốt rồi.” La Thiếu Hằng cười nói, nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Ừ.” Thẩm Mạc Thành thu hồi tay, kéo tay La Thiếu Hằng nói: “Đi ăn cơm.”

“Được.”

Bọn họ tới một nhà hàng tư nhân tên là “Việt”, ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy bài trí trong nhà hàng này khiến La Thiếu Hằng ngẩn người, phong cách trang hoàng bên trong quá đỗi quen thuộc, so với nhà hàng bên Thụy Sĩ chỉ hơn chứ không kém.

La Thiếu Hằng nhìn bàn đá và xích đu trong đình viện, vẻ mặt hoảng hốt, suy nghĩ bị cảnh tượng trước mắt kéo đến rất xa.

Phòng vẽ an tĩnh chỉ có tiếng ngòi bút sần sạt ma sát trên trang giấy, La Thiếu Hằng tùy tâm phác họa cảnh tượng trong lòng, dưới ngòi bút điêu luyện, bản thiết kế một nhà hàng đơn giản chậm rãi hiện ra, sau khi chỉnh sửa mấy chỗ khác biệt, cậu đổi bút lần nữa biến từng nét phác thảo thành đường nét hoàn chỉnh, quây bar trong phòng, bàn, ghế, bồn hoa đều được tô vẽ cẩn thận rõ ràng.

Đặt bức vẽ hoàn chỉnh sang một giá vẽ khác, cậu lại lần nữa vùi đầu vào bức tranh mới, bắt đầu vẽ phác thảo cảnh vật trong đình viện, hành lang dài, chiếc xích đu rồi cả chiếc bàn đá...

Lúc Thẩm Mạc Thành trở về, nhìn thấy La Thiếu Hằng đang nghiêm túc hoàn thiện bản vẽ, bên cạnh còn để một bát mì gói mới ăn được một nửa, rõ ràng, cả ngày hôm nay, em ấy không ra ngoài, chỉ dựa vào mì gói xoa dịu dạ dày.

Khẽ nhúu mày, Thẩm Mạc Thành vươn tay giữ lại cái tay đang như múa trên giấy: “Đủ rồi.”

Mỗi khi La Thiếu Hằng tập trung vẽ đều không hề để ý tới chuyện bên ngoài cho nên Thẩm Mạc Thành về nhà lúc nào cậu căn bản cũng không biết, sau khi bị nắm chặt tay liền ngừng bút, ngẩng đầu hỏi anh: “Anh về lúc nào vậy?”

“Vừa về.”

“Anh về vừa lúc, mau nhìn xem.” La Thiếu Hằng giật giật tay Thẩm Mạc Thành, ý bảo hần nhìn kiệt tác hôm nay của mình.

Thẩm Mạc Thành vẫn không nhúc nhích, dùng cầm chỉ bát mì bên cạnh: “Hôm nay em chỉ ăn cái này?”

“Đúng vậy, nó ngon mà.” La Thiếu Hằng còn đang đắm chìm trong các bức vẽ đã hoàn thành hôm nay, không hề chú ý tới sắc mặt người yêu đã biến đen, đã một thời gian dài cậu chưa được ăn mì gói rồi, ngẫu nhiên ăn một lần cảm thấy hương vị cũng không tồi.

“Vậy sao?!” giọng Thẩm Mạc Thành nghe ra không chút cảm xúc gì: “Vậy em ăn cái đó cả tháng này đi.”

Ngụ ý của hắn là tháng này hắn sẽ không nấu cơm cho cậu ăn nữa, lúc này La Thiếu Hằng mới kịp phản ứng, vội vàng ôm thắt lưng hắn nài nỉ: “Không không không, em thấy đồ ăn anh nấu ngon hơn mì gói rất nhiều, hôm nay anh không ở nhà em mới ăn nó, kỳ thật một chút cũng không ngon.”

Thẩm Mạc Thành khẽ hừ một tiếng, đối với loại hành vi gió thổi chiều nào che chiều đó của cậu không thèm chấp, La Thiếu Hằng mãi vẽ vờ tới mất ăn mất ngủ không phải ngày một ngày hai, hắn cảm thấy nếu mình bỏ mặc em ấy nhất định sẽ có ngày em ấy ngất xỉu vì đói mất, nếu hôm nào hắn đi công tác không ở nhà, không biết người này sẽ sống thế nào.

La Thiếu Hằng thấy hắn vẫn lạnh mặt như trước, nhón chân hôn hôn lên mặt hắn, dõ dằn nói: “Đừng lạnh mặt nữa, em cam đoan lần sau nhất định sẽ ăn cơm đúng giờ.”

Thẩm Mạc Thành tự biết nhiều lời vô ích, dờ dề tài: “Em đang vẽ cái gì thế?”

Vừa nói tới đây, La Thiếu Hằng lại hưng trí bừng bừng, cầm tác phẩm của mình dang hai tay lên cho hắn xem: “Anh xem nè, em đã thiết kế một nhà hàng nhỏ.”

Tranh của La Thiếu Hằng vẽ rất tinh tế, cho dù là đình viện, núi giả, hồ nước, bàn đá, xích đu, hay là quầy bar, giá đựng rượu, xà ngang trong đại sảnh... tất cả đều chi tiết rõ ràng, thậm chí ngay cả hoa văn trên bình hoa nơi góc tường cũng được vẽ tỉ mỉ, nhìn qua cũng thấy em ấy đã tốn không ít công phu.

“Đây là cái gì?” Thẩm Mạc Thành biết rõ còn cố hỏi.

“Nhà hàng đó, đây là đại sảnh, còn đây là đình viện.” La Thiếu Hằng giới thiệu từng chút cho hắn nghe: “Không phải tối qua chúng ta đã bàn nhau xong rồi sao? Về sau cùng mở nhà hàng, đầu bếp làm đồ cho khách ăn, còn anh chỉ được nấu cho mình em ăn!”

“Có sao?” Thẩm Mạc Thành hỏi lại, giả bộ hoàn toàn không nhớ gì hết.

“Có mà!” La Thiếu Hằng thấy hắn tỏ ra không nhớ gì có chút nóng nảy: “Chúng ta đã nói rồi mà, không phải anh đã quên rồi chứ?”

Thẩm Mạc Thành nhú mày suy nghĩ: “Lúc nào? ở đâu?”

“Tối qua, ở trên giường...” La Thiếu Hằng bỗng chốc câm miệng, thấy Thẩm Mạc Thành tựa tiểu phi tiểu nhìn mình mới nhận ra mình đã bị đùa giỡn, lập tức giật bản vẽ trong tay hắn, cho hắn một bóng lưng nói: “Không nhớ thì thôi, em tự mở, anh đừng có tới góp vui đấy.”

Thẩm Mạc Thành khẽ cười, từ sau lưng ôm eo cậu, cúi đầu hôn hôn vành tai người yêu: “Tối qua thật sự có từng nói sao? Anh chỉ nhớ em nói...”

Cậu phía sau hắn nói phi thường nhẹ, chỉ hai người mới có thể nghe thấy, La Thiếu Hằng nghe xong lập tức mặt mày đỏ ửng, tránh khỏi hắn: “Sao anh lại không biết xấu hổ thế chứ, lời đó mà cũng nói ra được...” nửa câu sau của cậu đã bị Thẩm Mạc Thành nuốt vào trong miệng.

Thẩm Mạc Thành ôm chặt thắt lưng cậu, đỡ cậu môi tiếp môi, đầu lưỡi càn quấy trong khoang miệng cậu, thẳng tới khi người bị hôn tới khó thở, hắn mới buông ra, dùng ngón cái khẽ vuốt ve bờ môi đã bị mình hút tới hồng nhuận, cười nhẹ nói: “Đều nghe theo em.”

La Thiếu Hằng há miệng cắn đầu ngón tay của hắn, mơ hồ nói: “...Thế còn tạm được.”

.....

Bước qua đình viện, La Thiếu Hằng đứng giữa đại sảnh, khí lực trên người tựa như bị rút cạn, dưới chân không thể bước thêm một bước nào nữa.

Những hình ảnh từng vì thời gian dài trôi qua mà biến thành mơ hồ, vào giờ khắc này lại hiện ra vô cùng rõ ràng, những lần thân mật ôn hôn thấm thiết giờ nhớ lại cũng khiến lòng người sục sôi, bản thân bị những hình ảnh vốn chỉ ở trên giấy đột nhiên hiện ra chân thật ngoài đời thực khiến anh rung động không nói nên lời.

Cho dù có đôi chút cải biến nhưng vô luận là đình viện hay đại sảnh, đại thể bố cục đều không mấy khác biệt, thậm chí La Thiếu Hằng cảm thấy mình không cần đi vào trong cũng biết rõ cách trang trí sắp đặt đồ đạc bên trong thế nào.

— Đây là nhà hàng của Thẩm Mạc Thành.

Không cần lý do nhưng trong lòng La Thiếu Hằng đã khẳng định luôn như thế, tựa như món bánh sữa dừa đông lặn trước vậy.

Thẩm Mạc Thành phát hiện La Thiếu Hằng không theo kịp, quay đầu hỏi: “Sao vậy?”

“Không sao, chỉ cảm thấy nhà hàng này rất đặc sắc.” La Thiếu Hằng theo sau, giả bộ vô ý hỏi: “Ông chủ nhà hàng này rất biết cách thưởng thức.” Nói xong câu đó, La Thiếu Hằng khẽ bật cười, đây là bản thiết kế của mình, nói như vậy có khác gì tự khen bản thân đâu.

“Cậu thích?” Thẩm Mạc Thành hỏi.

“Rất thích.” La Thiếu Hằng khẳng định.

Bởi vì câu nói này của La Thiếu Hằng, mặt mày Thẩm Mạc Thành khẽ giãn ra một chút, tâm tình vô cùng tốt.

Hai người đi theo nhân viên phục vụ tới phòng riêng, đúng như La Thiếu Hằng dự đoán, trong phòng riêng cũng có cách bày trí không khác mấy với bản thiết kế của anh, ngay cả bức tranh treo tường cũng ở vị trí giống y hệt.

Tâm trạng La Thiếu Hằng khi nhìn thấy những thứ này cũng giống như lần được ăn món bánh sữa dừa đông ở Thụy Sĩ lần trước, mặc dù cao hứng nhưng cũng rất mất mát.

Vì sao Thẩm Mạc Thành có thể nhớ rõ từng bản vẽ hay món bánh mình làm mà lại không thể nhớ ra người đã làm ra chúng? Chẳng lẽ anh ấy chỉ quên những điều quan trọng?

Biết rõ không có khả năng này nhưng La Thiếu Hằng vẫn tự cuộn mình chui vào vỏ ốc, trong lúc ăn cơm tuy rằng miễn cưỡng cười vui nhưng cũng không thể che giấu nỗi sợ cô đơn trong mắt.

Rõ ràng hai chúng ta từng yêu nhau say đắm nhưng lúc này chỉ còn mình em nhớ rõ những gì đã qua.

Hết chương 19

20. Chương 20

Nhìn ra tâm tình La Thiếu Hằng hiện tại không được tốt lắm, Thẩm Mạc Thành cho rằng hôm nay anh vừa tới nên có chút mệt mỏi, cơm nước xong liền trực tiếp lái xe về nhà, sau đó dẫn La Thiếu Hằng đi tham quan một vòng cho quen.

Thẩm Mạc Thành không thích có người quấy rầy, nếu không phải vì chuyện công việc, trong nhà ngoại trừ hần ra cũng chỉ có dì Vương nấu cơm ngày ba bữa và đi làm vệ sinh mỗi tuần đến một lần.

Nhà hần là một căn biệt thự hai tầng bình thường, bởi vì diện tích lớn mà trông có vẻ trống trải, sau khi đi tham quan một vòng, La Thiếu Hằng đột nhiên thực hoài niệm căn phòng trọ trước đây của hai người, tuy nhỏ nhưng lại có cảm giác ấm áp như gia đình.

“Đây là thẻ vào cổng khu và chìa khóa nhà, cần gì thì có thể tìm Thẩm Vân.” Từ ngăn kéo dưới kệ tivi Thẩm Mạc Thành lấy chìa khóa và thẻ quẹt đưa cho La Thiếu Hằng.

La Thiều Hằng nhận lấy, ngón tay khẽ vuốt ve phần răng cửa chìa khóa, ngẩng đầu hỏi: “Không thể tìm anh sao?”

Thẩm Mạc Thành nhìn thẳng La Thiều Hằng, bao nhiêu chờ mong nơi đáy mắt đều thu hết vào mắt mình, từ chối cho ý kiến.

La Thiều Hằng cũng không nóng vội, chỉ đứng như vậy, khóe miệng lộ ra nụ cười nhợt nhạt, chờ hắn trả lời.

Ánh mắt Thẩm Mạc Thành dừng ở nụ cười mỉm của La Thiều Hằng, nụ cười ôn nhu như vậy khiến hắn không hề muốn từ chối: “Có thể.”

Nhận được đáp án như mong muốn, khóe miệng La Thiều Hằng cong cong, đi tới phía trước hai bước, vươn tay khoác lên vai Thẩm Mạc Thành, khẽ nhón chân hôn lên môi hắn một cái.

Nụ hôn của La Thiều Hằng rất ngắn, chỉ chạm môi một cái rồi rời đi, ngón tay xỏ qua cái móc khóa nắm chặt trong lòng bàn tay, nói với Thẩm Mạc Thành: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Thẩm Mạc Thành mặt không đổi sắc gật đầu, nhìn theo bóng anh đi lên mở cửa phòng.

Đưa tay sờ sờ môi mình, Thẩm Mạc Thành phát hiện trong nháy mắt La Thiều Hằng hôn mình, tim hắn đập nhanh hơn bình thường mấy lần.

Hắn nhìn về phía cửa phòng La Thiều Hằng, thật sự có chút nghi không ra, rõ ràng chỉ mới gặp mặt hai lần, sao cậu ta lại làm việc này tự nhiên tới vậy, giống như đã làm qua vô số lần, mà bản thân hắn rõ ràng không thích tiếp xúc thân cận với người khác, hiện tại, lại không hề cảm thấy chán ghét đối với những hành động đụng chạm thân mật của cậu ta.

Đối với những khác thường của bản thân, hắn cảm thấy kinh ngạc nhưng cũng không muốn truy cứu, vì dù sao hắn cũng cảm thấy thích ý nên tùy cậu ta đi.

Vừa nghĩ như vậy, Thẩm Mạc Thành không còn rối rắm nữa, tắt đèn lầu 1 rồi cũng lên lầu. Khi đi ngang qua cửa phòng La Thiều Hằng, qua khe cửa thấy người vừa có bộ dạng nho nhã trầm ổn lúc nãy, bây giờ đang lăn lộn như trẻ con ở trên giường.

Sự tương phản này thật đúng là...khóe môi Thẩm Mạc Thành khẽ nhếch lên, vươn tay giúp La Thiều Hằng đóng cửa lại, trở về phòng mình.

La Thiều Hằng vốn đang đắm chìm trong niềm vui được hôn Thẩm Mạc Thành, vừa về tới phòng đã nhận không được lăn lộn vài cái trên giường, càng lăn càng hưng phấn đến khi nghe thấy tiếng ‘cạch’ của một cái, quay đầu nhìn đến cánh cửa được đóng chặt, mới lập tức ngồi bật dậy.

“...” Đường như hơi đặc ý vênh váo rồi thì phải („??.??.”)

Ngày hôm sau, Thẩm Mạc Thành dậy, ra khỏi phòng, đứng trên hành lang lầu hai chợt nghe thấy tiếng nói chuyện rất nhỏ ở dưới lầu vọng lên, hắn ra cạnh lan can nhìn xuống, thấy La Thiếu Hằng đang trò chuyện với dì Vương trong phòng bếp, trong tay còn giúp lột vỏ cái gì đó.

Giống như đã thân quen từ lâu vậy, Thẩm Mạc Thành thầm nghĩ. Hắn không vội xuống lầu, mà đứng tựa vào tay vịn lan can nghe nội dung bọn họ trò chuyện, nghe xong mới biết nội dung đoạn đối thoại tất cả đều là về chính mình.

“A Thành khá bận, ngoại trừ bữa sáng ra, phần lớn thời gian tôi chỉ tới đây nấu cơm vào mỗi cuối tuần.” Dì Vương vừa bào sợi khoai tây vừa nói chuyện với La Thiếu Hằng, trước đây bà ấy đã hầu hạ mẹ Thẩm Mạc Thành ở Thẩm gia, sau khi cha mẹ Thẩm Mạc Thành xảy ra chuyện thì bà ấy đã trở về nhà, sau đó lại tới Thẩm Mạc Thành xảy chuyện nên bà ấy đã quay trở lại chăm sóc cho hắn.

“Vậy bình thường anh ấy ăn ở đâu ạ?” La Thiếu Hằng hỏi.

“Đi xã giao hoặc là về nhà chính ăn cùng lão gia tử.” Dì Vương bào sợi khoai tây xong để sang một bên.

“Thẩm Mạc Thành thích ăn gì ạ?” La Thiếu Hằng cũng rửa xong rau đưa cho bà ấy, anh chỉ muốn biết khẩu vị hiện tại của Thẩm Mạc Thành có thay đổi gì không.

“Thằng bé ăn tương đối thanh đạm, sức khỏe nó không được tốt lắm, không ăn được những món có khẩu vị nặng.” Dì Vương thái ớt xanh và bào sợi khoai tây để sang một bên, lại đi thái hành.

“Sức khỏe của anh ấy làm sao vậy ạ?” La Thiếu Hằng nghe vậy vội hỏi.

“Không sao đâu, chỉ là một ít bệnh cũ.” Dì Vương cười cười không nhiều lời về đề tài này, hiển nhiên vẫn còn tâm phòng bị rất nhiều.

Bà cắt nguyên liệu đã chuẩn bị xong đi, lấy một cái nồi để lên bếp: “Giờ tôi nấu bữa sáng, cậu lên nhà đi, đừng để dính dầu khói.”

La Thiếu Hằng thấy bà ấy không muốn nhiều lời, lại không còn gì cần mình hỗ trợ nữa nên định ra ngoài đi gọi Thẩm Mạc Thành rời giường, vừa lên phòng khách liền thấy hắn đứng tựa vào lan can lầu hai, đang cúi đầu nhìn mình.

Hai người, một từ trên nhìn xuống, một đứng dưới nhìn lên, La Thiếu Hằng tươi cười vẫy vẫy tay với hắn: “Chào buổi sáng.”

“Chào.” Thẩm Mạc Thành đáp lại, rồi chậm rãi đi xuống lầu.

Hôm qua trời mưa to nhưng sáng nay bầu trời lại dị thường trong sáng, bàn ăn để ở cạnh cửa sổ, dương quang sáng sớm xuyên thấu qua kính thủy tinh chiết xạ vào trong phòng, mang tới một vầng ánh sáng ấm áp.

Trên bàn cơm, hai người ngồi đối diện nhau, La Thiếu Hằng ăn sán lại nhịn không được khẽ cười ra tiếng. Thẩm Mạc Thành đặt tách cà phê trong tay xuống bàn, hỏi: “Cười gì?”

“Không có, tâm tình tốt.” La Thiếu Hằng uống sữa, có thể ngồi ăn sáng cùng Thẩm Mạc Thành thế này, trước kia quả thực anh không dám tưởng tượng.

“Lát nữa anh có bận gì không?” La Thiếu Hằng hỏi.

“Không bận, có chuyện gì?”

“Vậy anh có thể đi mua đồ với em không?” La Thiếu Hằng vừa nghe hần nói không bận, hai mắt liền sáng lên.

Khóe miệng anh vẫn còn vương một chút sữa, ánh mắt đen láy, tràn đầy mong chờ nhìn Thẩm Mạc Thành, Thẩm Mạc Thành bỗng thấy trong lòng ấm áp khi thấy bộ dạng hạnh phúc này của La Thiếu Hằng, không nói một lời chỉ nhìn anh, lấp đầy dạ dày xong mới nói: “Có thể.”

Khi hần đồng ý, không ngoài ý muốn thấy được sự vui sướng nở rộ trong mắt La Thiếu Hằng, chủ động hỏi: “Có yêu cầu gì nữa không?”

“Có thể cho em dùng một nửa gác mái không?” La Thiếu Hằng chỉ chỉ gác mái, Thẩm Mạc Thành ở trên tầng cao nhất, nên trên nóc có một cái gác mái khá rộng.

Thẩm Mạc Thành hỏi: “Định làm gì?”

“Em muốn dùng làm phòng vẽ tranh, bình thường nhàn rỗi có thể lên đó giết thời gian.” La Thiếu Hằng giải thích.

“Phòng vẽ tranh?” Thẩm Mạc Thành ngửa đầu nhìn gác mái, tuy rằng nơi đó được lắp tường thủy tinh có thể chắn gió nhưng mùa đông vẫn tương đối rét lạnh, nghĩ tới tình trạng sức khỏe của La Thiếu Hằng liền nói: “Không cần phiền toái như vậy, lầu 1 có phòng trống.”

“Có được không? Làm phòng vẽ có thể sẽ... tương đối bừa bộn.” La Thiếu Hằng có chút do dự.

“Không sao, cũng không ai ở.”

“Vậy là tốt rồi.” La Thiếu Hằng yên tâm: “Cám ơn.”

Thẩm Mạc Thành cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm, che đi khóe môi cong cong của mình.

Ăn sáng xong, Thẩm Mạc Thành lên phòng gọi điện cho Thẩm Vân bảo cậu ta dời cuộc họp hội nghị sáng nay xuống buổi chiều.

Thẩm Vân tưởng hẳn có việc gấp, đang định hỏi có cần mình tới không, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy tiếng La Thiếu Hằng vọng vào điện thoại.

“Anh xong chưa?” La Thiếu Hằng gõ gõ cửa phòng Thẩm Mạc Thành, thấy hẳn đang gọi điện thoại liền nói: “Anh tiếp tục đi, em xuống lâu chờ anh.”

“Xong rồi, không có việc gì.” Thẩm Mạc Thành nói xong liền cúp điện thoại, rồi cùng La Thiếu Hằng đi xuống lầu.

Bên kia, Thẩm Vân cầm điện thoại, thật lâu không nói gì, rõ ràng ngày hôm qua Boss còn nói hội nghị sáng nay rất quan trọng, đến hôm nay lại nói không có việc gì, thật sự vi diệu. Thư ký đứng một bên hỏi: “Trợ lý Thẩm, anh làm sao vậy?”

“Không sao, thông báo với các phòng ban hội nghị sáng nay dời tới buổi chiều.” Thẩm Vân phân phó.

“Dạ.” Thư ký lên tiếng rồi rời đi.

Thẩm Vân đứng ngẩn người tại chỗ một lúc, nghĩ tới việc Boss muốn điều tra chuyện của La Thiếu Hằng trước đây.

Lúc ấy hạng mục hợp tác với Giang gia đột nhiên xảy ra vấn đề, bọn họ nhận được tin vội vã trở về ngay, mà ngay cả tết âm lịch cũng vì chuyện này mà không có thời gian rảnh, cho nên chuyện điều tra thân thế La Thiếu Hằng đã bị trì hoãn lại, hai ngày qua, mọi chuyện dần đi vào quỹ đạo cậu mới sai người đi điều tra, hiện tại La Thiếu Hằng cũng đã tới, lúc nào rảnh mình cũng phải đi xem xét tình hình thế nào mới được.

Nơi La Thiếu Hằng muốn tới là một cửa hàng văn phòng phẩm lớn, Thẩm Mạc Thành thực sự có chút ngoài ý muốn đối với nơi này.

“Em muốn mua một chút dụng cụ vẽ, đi vội nên không kịp mang theo.” La Thiếu Hằng giải thích, lần này đi anh chỉ mang theo một số cọ vẽ, vẫn còn thiếu một số dụng cụ khác nữa.

Thẩm Mạc Thành gạt đầu, lái xe cùng La Thiếu Hằng ra khỏi nhà.

Đến nơi, La Thiệu Hằng hỏi vị trí bày đồ vẽ rồi dẫn Thẩm Mạc Thành qua đó.

Trong ấn tượng, đây là lần đầu Thẩm Mạc Thành tới nơi này, nhưng khi nhìn đồng thuốc màu cùng cọ vẽ không hiểu sao hắn lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, dường như hắn đã từng tới những nơi như thế này.

La Thiệu Hằng ở phía trước khom lưng lựa chọn cọ vẽ, sau khi được nhân viên lấy cọ cho xem, anh dùng đầu ngón tay kiểm tra độ mềm của lông cọ.

Không biết có phải do hiệu quả của ánh đèn hay không mà ngón tay La Thiệu Hằng còn trắng hơn cán cọ vài phần.

Thấy La Thiệu Hằng bỏ đồng cọ vẽ vào trong giỏ, định xách lên thì hắn tiến lên vài bước nhận lấy.

La Thiệu Hằng tay dừng lại: “Cám ơn.”

Thẩm Mạc Thành ừ một tiếng, xách theo cái giỏ đi theo La Thiệu Hằng, nhìn anh chọn 2 hộp bút chì xong rồi lại tới chọn màu vẽ.

Đồng màu vẽ rực rỡ khiến Thẩm Mạc Thành nhìn tới hoa mắt, La Thiệu Hằng ngược lại chọn rất vui vẻ, rất nhanh cái giỏ đựng đã đầy phân nửa.

Hai người lướt qua lướt lại trong cửa hàng văn phòng phẩm hơn một giờ, nếu là bình thường, Thẩm Mạc Thành sẽ cảm thấy thực phí thời gian, nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy đôi khi thả lỏng một chút cũng không tồi.

La Thiệu Hằng chọn mua không ít đồ vật, khi đặt lên quầy thu ngân đã chiếm hơn nửa cái bàn, ngoại trừ cọ vẽ, thuốc màu, giấy trắng các loại ra còn có 2 cái giá vẽ gấp.

Thực ra La Thiệu Hằng muốn mua một cái giá vẽ bằng gỗ nhưng nghĩ tới hôm nay mua rất nhiều đồ không tiện xách đi nên đành thôi.

Lúc trả tiền, La Thiệu Hằng vốn đang cúi đầu kiểm tra xem có thiếu sót cái gì không thì Thẩm Mạc Thành đã rút ví tiền đưa qua, La Thiệu Hằng đầu cũng không ngẩng thuận tay tiếp nhận ví tiền, tới khi cầm ví tiền rồi mới kịp phản ứng lại.

Thẩm Mạc Thành cúi đầu nhìn ví tiền của mình trong tay La Thiệu Hằng, chính hắn cũng không rõ vì sao mình lại có thể thuận tay rút ví ra như thế, thấy La Thiệu Hằng kinh ngạc nhìn mình, hắn đang định nói gì đó, giây tiếp theo lại thấy La Thiệu Hằng thuận thực mở ví ra lấy tiền thanh toán.

Từ bắt tay cho đến thân mật hôn môi rồi lúc này là mở ví trả tiền, có thể làm thuần thực như thế, đúng là La Thiệu Hằng.

La Thiều Hằng trả tiền xong, hắn nhận lại ví tiền rồi nhét vào trong túi áo.

Kỳ thật, hắn hoàn toàn không biết được hành động này của mình đã khiến La Thiều Hằng kinh hỉ thế nào, trước kia mỗi khi hai người ra ngoài ăn cơm hoặc mua đồ, đến lúc trả tiền, Thẩm Mạc Thành đều rút ví ra đưa cho La Thiều Hằng thanh toán, động tác này hắn đã làm vô số lần, cho nên vừa rồi hoàn toàn là phản xạ có điều kiện từ trong tiềm thức.

Đồ La Thiều Hằng mua chất đầy hai túi lớn, Thẩm Mạc Thành vươn tay xách chúng lên: “Đi thôi.”

Trên tay La Thiều Hằng chỉ có hai cái giá vẽ gấp, đi theo hắn ra ngoài, vừa đi vừa hỏi: “Có nặng không? Đưa em xách đỡ một túi cho.”

“Không nặng, vẫn nhẹ hơn cậu nhiều.” Thẩm Mạc Thành thuận miệng đáp, hoàn toàn không để ý tới trọng lượng hai túi đồ trong tay.

La Thiều Hằng nghe vậy mãnh liệt dừng lại.

Cảnh tượng này quá đỗi quen thuộc, biết rõ đối phương vô tâm nhưng trong lúc không phòng bị lại khiến bản thân xúc động đến nỗi muốn rơi lệ.

21. Chương 21

Bởi vì thích vẽ, lên đại học cũng chọn chuyên ngành mỹ thuật tạo hình, trước kia ngoại trừ thời gian lên lớp, thời gian còn lại La Thiều Hằng đều tiêu tốn ở trong phòng vẽ. Cậu vẽ rất nhiều, thuốc màu dùng rất nhanh hết, cho nên mỗi lần đi mua, cậu đều mua dư ra một ít.

Sau khi ở chung với Thẩm Mạc Thành, mỗi lần đi mua thuốc màu, Thẩm Mạc Thành cũng đều xách đồ cho cậu như vậy, trước kia cậu cũng từng hỏi Thẩm Mạc Thành xách như vậy có nặng không, Thẩm Mạc Thành lúc ấy đã trả lời không khác gì hiện tại.

Tình huống này giống như tuy rằng trong trí nhớ người đó đã quên mình nhưng hành động và lời nói của người đó cho mình biết thói quen của người đó vẫn còn nguyên.

Nghĩ tới đây, La Thiều Hằng tâm tình rộng mở trong sáng.

Thẩm Mạc Thành đi đằng trước thấy anh tụt lùi lại, liền dừng lại lên tiếng hỏi: “Sao vậy?”

“Không sao.” La Thiều Hằng hồi phục tinh thần, sau đó cùng hắn đi tới chỗ đậu xe, vừa đi vừa nói: “Sao anh biết đồ này nhẹ hơn em?”

“...” Thẩm Mạc Thành nghẹn lời, vừa rồi hẳn hoàn toàn là thuận miệng nói ra.

“Lần sau anh có thể thử xem.” La Thiếu Hằng ám chỉ nói.

Lần này tới phiên Thẩm Mạc Thành dừng bước, thử xem? Thử thế nào? Giống như xách mấy thứ này sao? Hay là... Thẩm Mạc Thành phát hiện nội tâm mình bởi vì câu nói này sinh ra dao động, hẳn nhìn La Thiếu Hằng đi ở phía trước, chiếc áo bành tô bao trọn thân hình thon dài của cậu ta, hình ảnh này khiến đầu óc hẳn sinh ra một hình ảnh kinh diễm.

Khẽ nhắm mắt, cố gắng áp chế xao động trong lồng ngực, rồi mới nhấc chân theo sau.

Sau khi rời khỏi cửa hàng văn phòng phẩm, La Thiếu Hằng lại tới siêu thị gần đó mua chút đồ dùng sinh hoạt, chờ khi anh mua đủ mọi thứ thì cũng vừa lúc tới giờ cơm trưa.

“Hôm nay vất vả nhất là anh, em mời anh ăn cơm.” Để đồ lên xe, La Thiếu Hằng nói với Thẩm Mạc Thành.

“Ăn gì?” Thẩm Mạc Thành hỏi lại.

“Gì cũng được, anh quyết định đi.” La Thiếu Hằng đối với việc đi đâu ăn hay ăn cái gì đều không để ý, anh vừa thắt dây an toàn vừa như đùa giỡn nói: “Ăn cái gì không quan trọng, quan trọng là ăn cùng ai.”

Thẩm Mạc Thành vừa khởi động xe, tay run rẩy thiếu chút nữa vì câu nói này mà tắt luôn máy. Nghiêng đầu thấy La Thiếu Hằng đang mỉm cười nhìn mình, hai mắt cười cong cong nói: “Anh muốn ăn gì?”

Rõ ràng là một người trông rất nhã nhặn nhưng mỗi khi nhìn hẳn, hai mắt La Thiếu Hằng cố tình lại chứa đầy tình ý, điều này khiến hẳn cảm thấy mọi nhu tình trong mắt người này đều là bởi vì mình.

Thẩm Mạc Thành áp chế rục rịch khô nóng trong lòng, ra vẻ bình tĩnh thu hồi tầm mắt, nhìn thẳng phía trước: “Vậy ăn đồ hấp đi.”

“Được đó.” La Thiếu Hằng vui vẻ, không hề dị nghị gì với quyết định của hẳn, với anh mà nói, Thẩm Mạc Thành nói gì anh đều không phản đối.

Mỗi khi đối mặt với một La Thiếu Hằng như vậy, Thẩm Mạc Thành cảm thấy mình có chút khác thường.

Trong khu thương mại có rất nhiều nhà hàng khách sạn, Thẩm Mạc Thành chọn một nhà hàng đồ hấp mình đã từng ăn và cảm thấy cũng không tệ lắm, hai người chọn một phòng riêng nhỏ.

Sau khi order đồ ăn, nhân viên phục vụ rót trà cho hai người xong liền ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

Thẩm Mạc Thành nhấp một ngụm trà hỏi: “Cậu định ở lại bao lâu?”

“Em định ở lâu.” La Thiếu Hằng dừng một chút: “Chủ nhà không hoan nghênh sao?”

“Ở bao lâu tùy cậu.” Thẩm Mạc Thành cũng không ngoài ý muốn với câu trả lời của mình, bắt đầu từ khi La Thiếu Hằng nói muốn tới đây, hẳn đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ tiếp đón đối phương trong một thời gian dài.

“Thoải mái vậy? không cần đóng tiền thuê nhà sao?” La Thiếu Hằng cười hỏi.

“Tôi chưa đến mức phải cho thuê nhà kiếm tiền.” Thẩm Mạc Thành nói.

“Vậy sao.” La Thiếu Hằng chống cằm nhìn hấn: “Vậy em dùng phương thức khác để hồi báo nhé?”

“Huh?” Thẩm Mạc Thành nhướn mày.

“Ví dụ như...” La Thiếu Hằng kéo dài âm cuối, mặt mày tươi cười như hoa: “Lấy thân báo đáp?”

— *Thẩm Mạc Thành, em thu lưu anh, anh định hồi báo em thế nào đây?*

— *Ghi nợ.*

— *Ghi nợ? quá phiền phức, chúng ta đối phương thức khác.*

— *Gì?*

— *Hay là... anh lấy thân báo đáp.*

— ...

— *Ha ha, biết ngay anh sẽ hiểu lầm mà? Anh thật quá đen tối!*

— ...

— *Ý em là anh làm người mẫu cho em đi, vừa lúc em đang thiếu người mẫu.*

— *A...*

— Được không?

— Được.

Hình ảnh càng lúc càng rõ ràng, tràn ngập trong đầu La Thiếu Hằng, khoe môi anh như khê nhếch lên, chờ đợi Thẩm Mạc Thành trả lời.

Tựa hồ không ngờ La Thiếu Hằng sẽ nói như vậy, tay cầm tách trà của Thẩm Mạc Thành khê cứng ngắt lại, ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt La Thiếu Hằng, rõ ràng nơi đó đang tràn ngập ý cười, nhưng không hiểu sao, hần lại thấy ẩn sau ý cười đó lại là sự ưu thương vô hạn.

Cậu ấy rốt cuộc đang khổ sở vì điều gì, vì sao mỗi khi nhìn mình, trong mắt đều không thể xóa tan mất mát ưu thương trong đó, cậu ấy thật sự đang nhìn mình hay là...thông qua mình mà nhìn người khác?

Nghĩ tới khả năng này, trong lòng Thẩm Mạc Thành khê trầm xuống, sắc mặt cũng theo đó mà trở nên lạnh lẽo hơn, tách trà trong tay cũng cầm chặt hơn vài phần.

Biến hóa của hần luôn nằm trong mắt La Thiếu Hằng, tâm trạng chờ mong chậm rãi biến thành tê tái, quả nhiên, cho dù là cùng một người, nhưng Thẩm Mạc Thành không có kí ức cũng sẽ không cho mình nhiều ôn nhu như trước.

Cúi đầu khê cười nhằm che giấu đi cảm xúc nơi đáy mắt, La Thiếu Hằng cầm tách trà trên bàn nhấp một chút, vừa rồi lúc mới rót, tách trà thoang thoảng hương vị thơm ngát lúc này mới phát hiện nó kèm theo một sự đắng chát vô pháp xem nhẹ, vừa chạm vào đầu lưỡi đã lan tỏa ra khắp khoang miệng, một đường lan thẳng tới dạ dày, loại hương vị này thậm chí có chút giống trà tiêm mạch ở Cổ Nham tự.

Có thể là do bắt đầu từ năm Thẩm Mạc Thành rời đi, mỗi loại trà anh uống đều có cùng một loại hương vị.

“Cốc cốc...”

Tiếng gõ cửa đánh gãy sự trầm mặc trong căn phòng, bọn họ tưởng là nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, nhưng sau khi mở cửa ra lại là một nữ nhân tuổi trẻ sang trọng mặc một chiếc váy màu đỏ rực rỡ.

Khi nhìn thấy đối phương, Thẩm Mạc Thành khê nhíu mày.

Người tiến vào là Hà Thư Ngữ, cô ăn cơm ở phòng bên cạnh, vừa rồi nghe người ta nói Thẩm Mạc Thành cũng tới đây ăn cơm nên muốn qua xem một chút. Bởi vì nhiều lần đi tìm, cô đều bị Thẩm Mạc Thành từ chối ở ngoài cửa, lần này ngẫu nhiên gặp lại, dù thế nào cô cũng phải qua một chuyến.

Cô lập tức qua phòng của Thẩm Mạc Thành, đi tới bên cạnh ghế hần, khoác một tay lên thành ghế, ngữ khí thân mật nói: “Mạc Thành, em nghe nói anh cũng tới đây ăn cơm, nên tới chào hỏi một chút.”

Thẩm Mạc Thành hơi giương mắt nhìn cô ta một cái, không lên tiếng mời cô ta ngồi chỉ gật đầu coi như chào hỏi với cô ta.

Thái độ Thẩm Mạc Thành lạnh lùng khiến Hà Thư Ngữ không vui, hôn sự của cô và Thẩm Mạc Thành tuy rằng vẫn chưa được xác định rõ ràng nhưng song phương gia trưởng đều có ý muốn tác hợp cho cả hai nhưng Thẩm Mạc Thành lại vẫn luôn lạnh nhạt thờ ơ với cô. Mỗi lần tới Thẩm thị cô đều phải có hẹn trước mới có thể đi lên tìm hắn, bây giờ cô đã hạ mặt chủ động qua đây, thế mà Thẩm Mạc Thành vẫn còn không nể mặt như vậy.

Xét thấy mối quan hệ làm ăn giữa nhà mình và Thẩm gia, cô áp chế lửa giận trong lòng, ôn nhu nói: “Hôm qua em đã đi thăm Giang lão gia tử, sức khỏe lão nhân gia không tệ lắm, ông còn nói chúng ta tìm thời gian cùng tới thăm ông, rồi bàn chuyện của chúng ta.”

Lần này Hà Thư Ngữ tới đây chủ yếu là muốn nhắc nhở Thẩm Mạc Thành, cho dù hắn không vừa lòng với mình thì cũng đừng quên, sau lưng cô có chỗ dựa là Giang lão gia tử.

Thấy Thẩm Mạc Thành không phản bác lời mình, cô tâm tình rất tốt chuyển hướng ánh mắt sang La Thiếu Hằng, cười hỏi: “Vị này hắn là bạn của Mạc Thành phải không? Tôi tới đây không làm phiền tới hai người chứ?”

“Không sao.” La Thiếu Hằng không rõ mối quan hệ giữa cô gái trước mắt và Thẩm Mạc Thành là thế nào, nhìn thái độ của Thẩm Mạc Thành thì hắn là không quá thân mật, nhưng ý tứ trong lời nói của cô ta lại khiến người khác hiểu lầm, liền đơn giản chào hỏi trước đã: “Chào cô, tôi là La Thiếu Hằng.”

“Chào anh, tôi là Hà Thư Ngữ.” Hà Thư Ngữ lộ ra nụ cười khéo léo: “Là hôn thê của Thẩm Mạc Thành.”

— Tôi là Hà Thư Ngữ, là hôn thê của Thẩm Mạc Thành.

Sắc mặt La Thiếu Hằng đột nhiên trắng bệch, mãnh liệt nhìn về phía Thẩm Mạc Thành.

Em đã chuẩn bị sẵn tinh thần đón nhận việc anh đã quên em, lại chưa từng nghĩ tới bên cạnh anh bây giờ đã có người khác, em nên từ bỏ thế nào đây.

22. Chương 22-1

— Tôi là Hà Thư Ngữ, là vị hôn thê của Thẩm Mạc Thành.

Sau khi Hà Thư Ngữ nói ra những lời này, căn phòng lâm vào một mảnh an tĩnh đáng sợ.

Mặc dù bên trong vẫn đang được mở máy sưởi nhưng trong nháy mắt La Thiếu Hằng lại cảm thấy mình như đang ở trong hầm băng, bị rét lạnh bủa vây tới tận xương tủy.

Nếu là trước kia, đối với những lời này có lẽ anh sẽ không để ý tới nhưng hiện tại khác biệt, bọn họ đã chia cách mười năm, mười năm này đã có vô số việc xảy ra hoặc thay đổi, Thẩm Mạc Thành đã không còn nhớ mình, những tình cảm tốt đẹp trước kia cũng đã tan biến như bọt nước, anh không biết chắc những năm gần đây bên cạnh Thẩm Mạc Thành đã có những người nào khác.

Tận lực áp chế nội tâm chua xót, La Thiếu Hằng vẫn cố gắng duy trì chút phong độ cuối cùng, duy trì nụ cười gượng gạo trên mặt, lại không biết được rằng nụ cười này đã tiêu tốn hơn nửa khí lực của anh.

Tuy rằng La Thiếu Hằng tận lực giữ cho bản thân được tỉnh táo nhưng sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch cùng ánh mắt khiếp sợ tột độ lại quá mức rõ ràng, Hà Thư Ngữ vốn chỉ muốn nhắc tỉnh Thẩm Mạc Thành không ngờ lại khiến người thanh niên này có phản ứng lớn đến vậy.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của La Thiếu Hằng, cô hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Thẩm Mạc Thành: “Em quấy rầy hai anh sao?”

Lúc này, Thẩm Mạc Thành mới chậm rãi lên tiếng: “Nếu đã biết, sao cô còn ở đây?”

“Anh gần đây bận rộn như vậy, hẹn gặp không bằng tình cờ gặp, bữa cơm này em mời, cùng nhau ăn trưa nhé.”

Hà Thư Ngữ nói xong định kéo chiếc ghế ở cạnh hẳn ra ngồi xuống, Thẩm Mạc Thành đặt tách trà trong tay xuống bàn, lực đạo không nặng không nhẹ, đồ sứ cùng mặt bàn thủy tinh đụng nhau phát ra tiếng “cạch” vang dội, khiến động tác của cô dừng lại, cúi đầu nhìn tầm mắt Thẩm Mạc Thành, nơi đó chưa đầy lãnh ý khiến cô thầm nhảy dựng, ghế đã kéo ra nhưng thật sự không dám đặt mông ngồi xuống.

“Gia giáo Hà gia đã kém đến mức để con gái đi ra tự ý kéo ghế ngồi xuống thế này sao?” ngữ khí Thẩm Mạc Thành vẫn thản nhiên như trước, nhưng ý tứ trong lời nói lại sắc bén như dao nhọn.

Những lời này thật sự không dễ nghe, bình thường thái độ Thẩm Mạc Thành thờ ơ lạnh nhạt nên Hà Thư Ngữ quả thật có chút nóng vội muốn được gả vào Thẩm gia, người ngoài e ngại mặt mũi Hà gia nên không ai dám huyền thuyên trước mặt cô, hiện giờ ngay trước mặt người ngoài, Thẩm Mạc Thành lại không nề mặt khiến sắc mặt cô khê thay đổi: “Thẩm Mạc Thành, anh có ý gì?”

Thẩm Mạc Thành không nói, càng minh xác ý tứ câu nói vừa rồi.

Hà Thư Ngữ tay chống lưng ghế, ngón tay bấu chặt vào da thịt, cắn răng nói: “Thẩm Mạc Thành, anh đừng quá kiêu ngạo, anh thật sự cho rằng Hà gia chúng tôi phải bấu víu kết thông gia bằng được với Thẩm gia nhà anh sao? Nếu không phải Giang lão gia tử...”

“Thế thì...” Thẩm Mạc Thành ngắt lời cô ta, băng quơ nhìn cô ta một cái: “Nếu Hà gia muốn kết thông gia, Hoàn Vận Lương gia cũng là một ứng cử viên không tồi.”

Hắn không nói rõ ràng nhưng cũng khiến Hà Thư Ngữ cảm thấy cả kinh, dường như hắn đã biết được cái gì đó, cô giả vờ trấn định: “Anh có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.” Thẩm Mạc Thành cầm ấm trà rót thêm trà cho La Thiếu Hằng, sau đó đặt ấm trà sang một bên, lạnh giọng nói: “Ra ngoài!”

Hai chữ này khác hẳn ngữ khí thờ ơ đăm đăm vừa rồi, lần này rõ ràng mang theo uy thế cùng băng lãnh khiến Hà Thư Ngữ không dám nói thêm câu nào nữa, cố gắng hít sâu một hơi áp chế nội tâm lửa giận, xoay người rời khỏi căn phòng.

Trong căn phòng chỉ còn hai người bọn họ, ngữ khí La Thiếu Hằng có chút khô khốc mở miệng: “Như vậy có sao không? Dù sao cô ấy cũng là...”

Ba chữ kia bị tắc nghẹn ở trong họng, làm thế nào cũng không nói ra miệng được, La Thiếu Hằng khẽ cúi đầu, tay nắm chặt tách trà nóng được Thẩm Mạc Thành rót cho, ý định muốn dùng hơi ấm để ngăn chặn hai tay đang khẽ run rẩy, lại không hề có tác dụng, mười ngón cứng ngắc không thể cử động tựa như không còn là tay của mình nữa.

Từ góc độ của Thẩm Mạc Thành nhìn qua, chỉ có thể thấy nửa khuôn mặt cùng chóp mũi thẳng tắp của La Thiếu Hằng, dù không nhìn rõ vẻ mặt nhưng Thẩm Mạc Thành vẫn có thể tưởng tượng ra được biểu tình của La Thiếu Hằng lúc này, chắc cũng giống như hồi còn ở Thụy Sĩ, khổ sở nhưng vẫn tận lực kiềm chế.

Trong phòng một mảnh trầm mặc, một lúc lâu sau, Thẩm Mạc Thành lên tiếng: “Tôi không có quan hệ gì với cô ta.”

“Huh?” La Thiếu Hằng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

“Tôi và Hà Thư Ngữ không có bất cứ quan hệ nào, cho nên cậu không cần phải lo lắng.” Thẩm Mạc Thành lặp lại một lần, thấy La Thiếu Hằng vẫn còn ngốc lăng nhìn mình chằm chằm, biểu tình kinh ngạc, không khỏi khẽ cười, ngữ khí mang theo sự ôn nhu mềm mại mà ngay chính hắn cũng không phát hiện ra, an ủi: “Lớn tướng rồi mà còn khóc nhè?!”

La Thiếu Hằng từng cho rằng mình đã rơi xuống địa ngục nhưng nam nhân trước mặt chỉ cần dùng một câu đã kéo anh trở lại thiên đường.

Một nụ cười đơn giản cũng khiến sống mũi anh lên men, Thẩm Mạc Thành, đã bao lâu rồi em không được nhìn thấy anh cười.

“Ai khóc nhè?!” La Thiếu Hằng vươn tay day day mũi mình, mượn cơ hội áp chế sự chua xót kia xuống, lại

không chú ý rằng ngay cả giọng nói mình cũng đã lạc cả đi, chính vì thế mà câu phản bác này không chút thuyết phục.

Thẩm Mạc Thành cũng không vạch trần, chỉ lặng lặng nhìn La Thiếu Hằng uống trà, che dấu sự thất thố của bản thân, trên mặt cậu ấy còn mang theo một chút , cả người thoát nhìn mềm mại hơn hẳn.

Ánh mắt Thẩm Mạc Thành chậm rãi rời đi, dừng ở bàn tay đang cầm tách trà của La Thiếu Hằng. Từ lần đầu gặp ở Thụy Sĩ, hắn đã phát hiện tay La Thiếu Hằng rất đẹp, hiện giờ cầm cái tách sứ màu xanh đen khiến các ngón tay càng trở nên thon dài trắng sáng. Bởi vì da trắng nên còn có thể nhìn thấy rõ gân xanh trên mu bàn tay, nhưng lại không hề có vẻ yếu ớt nhu nhược như con gái mà khiến người ta có cảm giác cứng cỏi như một cây trúc xanh.

Nhớ tới đồng dụng cụ vẽ vừa rồi đi mua cùng La Thiếu Hằng, hắn đột nhiên rất muốn xem đôi tay kia bay lượn múa may vẽ tranh sơn dầu.

Hắn là rất xinh đẹp, giống như con người cậu ta vậy.

Sau khi ăn xong, Thẩm Mạc Thành đưa La Thiếu Hằng về nhà, còn giúp anh xách đồ mới mua vào trong phòng vẽ tạm thời. Nói là tạm thời kỳ thật cũng không cần phải sắp xếp nhiều, nhà hắn nhiều phòng trống mà cũng chỉ có mình hắn ở, lầu 1 có mấy gian để không, chỉ cần chọn một gian có đủ ánh sáng là được.

Đặt đồ xuống, La Thiếu Hằng mở thùng lấy giá vẽ ra, vừa định xé lớp băng vải bọc bên ngoài thì Thẩm Mạc Thành đã lại gần vừa giúp anh xé mở, vừa hỏi: “Lắp ghép thế nào?”

“Chỗ này có cái chốt, có thể điều chỉnh chiều cao còn đây để điều chỉnh chiều rộng.” La Thiếu Hằng lại gần giới thiệu mấy cái đinh ốc cho hắn.

Lắp ghép giá vẽ khá đơn giản, Thẩm Mạc Thành hai ba động tác dựa theo lời La Thiếu Hằng nói lắp ghép xong xuôi giá vẽ, lại ngắm chừng chiều cao của La Thiếu Hằng rồi điều chỉnh chiều cao chân giá vẽ, sau đó cố định luôn giá vẽ lại: “Xong rồi.”

Thẩm Mạc Thành không biết rằng chiều cao giá vẽ hắn cố định rất vừa vặn với chiều cao đứng vẽ của La Thiếu Hằng, nhưng La Thiếu Hằng lại thấy rất rõ, anh đưa tay vuốt ve giá vẽ, ở chỗ Thẩm Mạc Thành không nhìn thấy khẽ nhếch miệng cười, trong lòng bất giác lại thở dài, sau đó lại làm như không có việc gì mà quay đầu nhìn hắn nói: “Cảm ơn.”

Thẩm Mạc Thành gật đầu, lại giúp La Thiếu Hằng lắp ghép nốt cái giá vẽ còn lại, La Thiếu Hằng thì sắp xếp các dụng cụ vẽ khác.

Sau khi làm xong mọi thứ, Thẩm Mạc Thành liền tới công ty, dù sao buổi chiều còn có hội nghị quan trọng.

Hắn rửa tay sạch sẽ nói với La Thiếu Hằng: “Buổi tối dì Vương sẽ tới nấu cơm, muốn ăn gì có thể nói với dì ấy, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.”

“Ừ, tối nay anh có về ăn cơm không?” La Thiếu Hằng hỏi.

“Chưa chắc, cậu đừng chờ tôi.” Tối nay Thẩm Mạc Thành còn có một buổi tiệc xã giao.

“Vậy đêm nay anh có về không?”

Sự chờ mong không chút nào che giấu trong mắt La Thiếu Hằng, loại hi vọng tràn đầy chờ mong mình về này khiến Thẩm Mạc Thành tâm tình sung sướng: “Có.”

“Ừm.” Nhận được đáp án mong muốn, La Thiếu Hằng mỉm cười, biết hắn bận rộn, cũng không nói thêm gì nữa: “Anh bận thì đi đi, hôm nay đã lãng phí nửa ngày của anh rồi.”

Thẩm Mạc Thành gạt đầu, cầm chìa khóa ra cửa, La Thiếu Hằng tiễn hắn ra ngoài, chờ hắn vào thang máy rồi mới quay về phòng, vừa tới cửa liền nhận được điện thoại của Trần Trạ.

“Chào anh, bác sĩ Trần.” bởi vì tâm tình tốt, La Thiếu Hằng vừa mở miệng đã trêu ghẹo.

“Chào cậu, ông chủ La.” Trần Trạ cười hỏi: “Tâm tình rất tốt?”

“Cũng không tệ lắm.” La Thiếu Hằng đi tới sofa trong phòng khách ngồi xuống, thuận tay mở TV lên.

“Đang ở khách sạn?” Trần Trạ nghe được tiếng TV truyền tới.

“No no no, anh đoán xem.” La Thiếu Hằng một tay cầm điều khiển chuyển kênh, hỏi lại.

“...” đối với ngữ khí khoe khoang không kiềm chế này của La Thiếu Hằng, Trần Trạ không dám nhìn thẳng, không cùng anh chơi trò đoán câu đố nữa, trực tiếp hỏi: “Ồ đó tốt chứ?”

“Rất tốt, đừng lo lắng.” La Thiếu Hằng đáp. Thành công vào ở trong nhà Thẩm Mạc Thành, quả thực không gì có thể tốt hơn.

“Vậy là tốt rồi.” Trần Trạ thấy La Thiếu Hằng tâm tình không tồi nên cũng an tâm hơn: “Đúng rồi, cậu định thế nào? Không định nói cho Thẩm Mạc Thành chuyện trước kia sao?”

“Để tìm thời gian thích hợp đã.” La Thiếu Hằng suy tư một chút: “Dường như anh ấy không nhớ gì hết cả, em cũng chưa nghĩ ra sẽ nói thế nào với anh ấy.”

Trần Trâm hiểu rõ sự bần khoản của La Thiếu Hằng, không nói thêm gì nữa, chỉ dặn dò La Thiếu Hằng tự chăm sóc bản thân cho tốt rồi cúp điện thoại.

Đặt điện thoại sang một bên, La Thiếu Hằng tựa vào thành ghế sofa, day day ấn đường mệt mỏi.

Đâu phải anh chưa từng nghĩ tới chuyện ngã bài với Thẩm Mặc Thành, anh muốn nói ra hết tới mức sắp không chế không nổi nữa rồi. Nhưng bây giờ có ngã bài thì thế nào? Thẩm Mặc Thành thật sự không nhớ rõ mình, chẳng lẽ nói lúc trước hai chúng ta đã yêu nhau tới chết đi sống lại, liệu Thẩm Mặc Thành có tin không? Bọn họ có thể quay lại quá khứ sao?

La Thiếu Hằng không ngây thơ như vậy, muốn ngã bài nhưng không thể quá tùy tiện.

Hiện tại bọn họ đã sống chung dưới cùng một mái nhà, sau này sẽ có rất nhiều cơ hội để nói, từ từ tới đi. La Thiếu Hằng đang chờ, chờ Thẩm Mặc Thành quen thuộc với mình, chờ hắn từng chút phát hiện quá khứ của cả hai, trăm nghe không bằng một thấy, như vậy có tác dụng hơn nhiều so với nghe người ngoài nói lại.

Sau khi nghĩ thông suốt, La Thiếu Hằng không còn rối rắm nữa, mặc áo khoác ra khỏi cửa.

Ngoài cổng tiểu khu có một siêu thị khá lớn, La Thiếu Hằng tính ra ngoài mua một ít dụng cụ và nguyên liệu làm bánh ngọt về, dù sao ngoài nhà rồi cũng là nhàm chán, tốt nhất nên tự tìm việc gì đó để giết thời gian đi.

23. Chương 22-2

Thẩm Mặc Thành rời nhà liền tới công ty, lúc gần họp lại không thấy Thẩm Vân đâu, hỏi nhân viên mới biết Thẩm Vân ra ngoài từ trưa vẫn chưa quay về.

“Boss, có cần gọi cho trợ lý Thẩm không ạ?” thư kí hỏi.

“Gọi cho cậu ta đi.” Thẩm Mặc Thành đáp, dù sao tư liệu họp hội nghị đều do Thẩm Vân chuẩn bị.

Sau khi thư kí liên lạc với Thẩm Vân mới biết cậu ta đang trên đường về công ty, Thẩm Mặc Thành gật đầu tỏ ý đã biết, rồi ra hiệu cho thư kí đi cùng mình vào phòng họp.

Lúc Thẩm Vân trở về thì cuộc họp cũng đã trôi qua nửa tiếng đồng hồ, cậu nhẹ nhàng đi vào phòng tìm chỗ ngồi xuống, tiếp nhận tài liệu từ thư kí lâm thời thay thế vị trí của mình, Thẩm Vân gật gật đầu tỏ ý cảm tạ, đối phương mỉm cười đáp lại rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng họp.

Hội nghị kéo dài hơn một tiếng đồng hồ nữa mới kết thúc, Thẩm Mặc Thành khép tài liệu lại: “Tan họp.”

Hai chữ đơn giản nhưng lại có sức mạnh phá tan không khí căng thẳng đầy áp lực trong phòng, mọi người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn theo bóng sếp rời khỏi phòng họp. Thẩm Vân lưu lại cho mọi người trong phòng một nụ cười không rõ hàm ý, rồi cũng nổi gót rời đi.

Trở lại văn phòng, Thẩm Vân báo cáo các công tác sắp tới cần làm cho Thẩm Mạc Thành, xác nhận không có nhầm lẫn gì rồi mới đưa tư liệu vừa mới lấy về cho Thẩm Mạc Thành: “Đây là tư liệu hôm trước nhờ người điều tra, tôi cảm thấy phải đưa cho ngài xem trước nên lập tức mang về đây.”

Ý chỉ đây là thông tin trọng yếu cần phải để Thẩm Mạc Thành biết.

Thẩm Mạc Thành nghe vậy liếc nhìn cậu ta một cái, tiếp nhận tư liệu mở ra xem.

Trang đầu tiên là thông tin cá nhân của La Thiếu Hằng, bên trong viết La Thiếu Hằng từng theo học học viện mỹ thuật A đại, lúc 20 tuổi còn trúng tuyển học viện mỹ thuật tạo hình hoàng gia Y quốc, đó vốn là ước mơ của anh cũng là ước mơ chung của tất cả những người theo học ngành mỹ thuật tạo hình, nhưng điều bất ngờ nhất là anh không tiếp tục theo học mà ngay cả học viện mỹ thuật A đại cũng không thể tốt nghiệp.

Phía dưới tư liệu có ảnh chụp ngày nhập học của La Thiếu Hằng, anh mặc áo sơ mi trắng đứng trên lễ đài, mặt lộ ra nụ cười ôn hòa tự tin, cả người như phát sáng một vầng hào quang kim sắc.

“Thông tin về La thiếu cũng không khó tìm, đây chỉ có thông tin cá nhân của anh ấy, bởi vì thời gian gấp gáp, rất nhiều chuyện còn chưa kịp điều tra rõ ràng, nhưng những chuyện từ năm 18 tuổi cho tới năm 20 tuổi của anh ta dường như đã bị ai đó tận lực xóa bỏ.” Thẩm Vân đứng bên cạnh lên tiếng.

Thẩm Mạc Thành nghe vậy, ngón tay vốn định lật sang trang tiếp theo khẽ dừng lại: “Xóa bỏ?”

“Vâng.” Thẩm Vân muốn nói lại thôi: “Hơn nữa...”

“Có chuyện nói thẳng.” Thẩm Mạc Thành lật qua trang tiếp theo, tiếp tục xem xét, ánh mắt nhìn thấy một cái tên liền tròn tròn hai mắt.

.... Được rồi, không cần nói nữa. Tầm mắt Thẩm Vân cũng dừng ở cái tên vô cùng quen thuộc kia.

— Thẩm Mạc Thành.

Thẩm Mạc Thành rất nhanh đọc xong toàn bộ nội dung, lại cẩn thận tỉ mỉ đọc đi đọc lại, một chữ cũng không bỏ mà xác nhận lại nhiều lần. Cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cái tên giống hệt tên mình, ánh mắt sắc như dao cơ hồ muốn chọc thủng luôn cả trang giấy mỏng manh.

Một lúc lâu sau, hần ngẩng đầu nhìn Thẩm Vân: “Này là có ý gì?”

Trong mắt hắn chứa đựng hàn ý nồng đậm, giọng nói tuy nhẹ nhưng lại tựa như hàn băng khiến Thẩm Vân khẽ run rẩy.

“Theo tin tức điều tra được, 12 năm trước, thời đại học, La Thiếu Hằng từng có người yêu, nhưng người đó đã qua đời 10 năm trước vì tai nạn xe cộ.”

Cùng tên với mình!

Trong nháy mắt, tay Thẩm Mạc Thành nắm chặt, trang giấy cũng theo đó mà bị vo vún lại.

“Boss, trang sau có ảnh chụp của hai người bọn họ.” Thẩm Vân cơ hồ ôm tâm tư dù có chết cũng phải nói, nhìn bàn tay sắp mình nắm chặt trang giấy, cậu không chút nghi ngờ nếu lực đạo này mà đặt lên cổ mình, chắc chắn cậu đã đi gặp Diêm Vương.

Thẩm Mạc Thành không lật sang trang sau ngay, hắn có dự cảm trang sau có thứ mà hắn vô cùng không muốn nhìn thấy, thậm chí qua lời nói của Thẩm Vân, có thể đoán được một số thứ. Trầm mặc vài giây, cuối cùng hắn cũng lật qua.

Một bức ảnh trông có vẻ khá tối hiện ra trước mắt.

Từ góc độ chụp và độ rõ nét của bức ảnh, có thể thấy đây chỉ là một bức chụp lén, mặt hai người kia không quá rõ ràng.

Dưới đèn đường mờ nhạt, La Thiếu Hằng thời niên thiếu đang thân mật ôm cổ một người nam nhân, ngửa đầu nói gì đó với người kia, đôi phương hơi cúi đầu, một tay đỡ lưng La Thiếu Hằng, khuôn mặt tươi cười sảng nịnh nhìn La Thiếu Hằng.

Nam nhân trong ảnh có gương mặt rất quen thuộc, quen thuộc tới mức ngày nào Thẩm Mạc Thành cũng nhìn thấy qua gương, quen thuộc tới mức chính hắn cũng phải hoài nghi hai mắt mình.

Bởi vì gương mặt người trong ảnh khá giống với gương mặt hắn, đặc biệt là khi nhìn nghiêng như thế này thì hầu như không có gì khác biệt.

Tầm mắt hắn chuyển qua gương mặt La Thiếu Hằng trong ảnh, cho dù không nhìn thấy chính diện nhưng Thẩm Mạc Thành cũng có thể tưởng tượng ra lúc ấy trong mắt cậu ta nhất định đang đầy yêu thương, con ngươi đen láy sáng ngời, đáy mắt hiện rõ hình ảnh người nam nhân trước mắt, tựa như ngoại trừ hắn ta ra không thể chứa thêm người khác.

Nếu không phải biết rõ trước kia mình không hề biết La Thiếu Hằng thì lúc này dường như hắn đã nghĩ người trong ảnh chính là hắn.

Đầu đột nhiên truyền tới một trận đau đớn khó chịu, Thẩm Mạc Thành dừng sức nhắm mắt lại, hai tay đột nhiên nắm chặt.

“Boss?!” Thẩm Vân thấy thế biết chứng đau đầu của hắn lại tái phát, vội vàng từ ngăn kéo bên cạnh lôi ra một lọ thuốc. Vặn nắp lấy thuốc ra đưa cho hắn.

Thẩm Mạc Thành không hề tiếp nhận, hắn mím chặt khóe môi, ngoại trừ đau đầu ra, bức ảnh trước mắt tựa như kim châm thi nhau đâm vào lòng hắn, đau đớn nối đau đớn. Hình ảnh lần đầu tiên gặp La Thiếu Hằng ở Thụy Sĩ chợt hiện ra trước mắt.

— Anh tên Thẩm Mạc Thành phải không?

— Có thể cho em xem tay phải của anh không?

— Em muốn được sống cùng anh, muốn mỗi ngày đều được nhìn thấy anh.

Lần đầu tiên gặp nhau, ánh mắt La Thiếu Hằng mang theo nồng đậm yêu thương không chút nào che giấu, tình cảm nồng nhiệt trắng trợn như vậy, tựa như quả táo trong vườn địa đàng, khiến hắn bị hấp dẫn vô pháp cự tuyệt.

— Nói xem, cậu coi tôi là ai?

— Nếu em nói em không coi anh là ai hết, em biết rất rõ anh là Thẩm Mạc Thành, anh có tin không?

Tin không?

Nếu như không có phần tư liệu này, Thẩm Mạc Thành thiếu chút nữa sẽ tin.

Lúc trước hắn đã cảm thấy La Thiếu Hằng thông qua hắn mà nhìn một người khác, hiện giờ suy đoán này đã được chứng thật.

Hóa ra, trước kia La Thiếu Hằng từng có người yêu, người đó trùng họ trùng tên với hắn, khuôn mặt cũng giống hắn, nhưng đã chết mười năm trước.

Trên thế giới, số người giống nhau không nhiều, giống nhau mà còn cùng tên cùng họ lại càng hiếm, cố tình trong đời hắn đã gặp phải.

— Thẩm Mạc Thành, anh đã về?

— Vì sao anh không nói gì? Em lại nằm mơ nữa sao?

— Lần này anh còn đi nữa không? Nếu anh còn đi nữa, có thể mang em theo không? Đi đâu em cũng không sợ.

Đi đâu cũng không sợ... kể cả cái chết sao?

Đến tận cùng La Thiếu Hằng đã yêu người này bao nhiêu, đến mức có thể vì hắn ta mà mạng sống cũng không cần.

Nghĩ tới đây, trong lòng Thẩm Mạc Thành bức bối không chịu nổi, đầu đau nhức càng thêm rõ ràng, từng trận từng trận kéo tới tựa như có người đang dùng dao sắc bén nhọn cửa qua cửa lại trong đầu hắn, cơn đau như thủy triều ập tới khiến trán hắn thấm đẫm mồ hôi.

“BOSS!” Thẩm Vân hô lớn.

Tiếp nhận viên thuốc và cốc nước từ tay Thẩm Vân nuốt xuống, lúc này sắc mặt Thẩm Mạc Thành trầm xuống cơ hồ sắp nhỏ ra được nước, nếu ánh mắt có thể giết người, nam nhân trong ảnh chụp đã chết vô số lần.

“Tôi và hắn ta, giống nhau sao?” Thẩm Mạc Thành nhẹ giọng hỏi. Giọng nói mang theo chút âm hàn không biết tên.

Da đầu Thẩm Vân run lên, không biết phải nói thế nào, nói giống thì đúng là đi tìm chết; nói không giống thì thật sự rất dối lòng, sự thật rành rành trước mắt, khuôn mặt nghiêng nghiêng của nam nhân kia, ngoại trừ sự ôn nhu không có ở Boss thì thoát nhìn cơ hồ giống y đúc.

“Hiện vẫn còn đang tiếp tục điều tra, tôi sẽ mau chóng làm rõ ràng.” Thẩm Vân kiên trì nói, cậu sắp bị áp suất thấp từ người Boss đông chết rồi, đồng thời cũng cảm thấy lúc trước không sớm đi điều tra La Thiếu Hằng một chút, hiện tại người cũng đã chuyển tới nhà Boss ở, mới biết được căn nguyên đằng sau mọi chuyện.

“Tiếp tục điều tra, khi nào rõ ràng mọi chuyện mới thôi.” Giọng Thẩm Mạc Thành so với bình thường lạnh hơn mấy độ. Không tiếp tục xem bức ảnh kia nữa, mà lật sang trang tiếp theo.

Thẩm Vân thấy hắn lật qua, vội nói: “Trang sau là thông tin về gia đình La Thiếu Hằng, anh ta là người La gia ở A thị.”

La gia A thị, cũng loại trừ khả năng La Thiếu Hằng là người Thẩm Khâu Hùng cài tới bên cạnh hắn.

Nhưng tình hình hiện tại cũng không khá hơn khả năng này chút nào, sau mấy lần tiếp xúc với La Thiếu

Hằng, Thẩm Vân rõ ràng cảm thấy Boss đối với La Thiếu Hằng không giống những người khác. Từ lúc bên Thụy Sĩ, còn chưa rõ thân phận của La Thiếu Hằng đã để anh ta đi theo, đến lúc La Thiếu Hằng sinh bệnh tự mình chăm sóc, rồi lại đến khi La Thiếu Hằng từ A thị bay tới, Boss còn ra tận sân bay đón người đưa về nhà là có thể nhìn ra.

Cậu vốn tưởng La Thiếu Hằng là nhất kiến chung tình với Boss, tái kiến ái mộ, vì Boss không ngại đường xa vạn dặm chạy tới, giờ mới phát hiện mọi chuyện vốn không như đã tưởng, hay nói chính xác hơn thì Boss chỉ là một người thể thân?!

Vừa nghĩ tới sáng nay, Boss còn vì La Thiếu Hằng mà hoãn cuộc họp quan trọng, đột nhiên cậu có cảm giác như hiện trường hôn lễ đột nhiên biến thành một hồi Tu la tràng.

Quả thật muốn xong đời.

Di động để bên cạnh phá vỡ không khí đầy áp lực trong phòng, Thẩm Mạc Thành ném tư liệu vào trong ngăn kéo, cầm di động đi sang một bên, sau khi nghe rõ lời đối phương nói liền biến sắc: “Tôi lập tức qua đó.”

Sau khi cúp điện, Thẩm Vân vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

“Bệnh tim của ông tái phát phải vào bệnh viện.” Thẩm Mạc Thành cầm áo khoác bành tô vắt trên ghế dựa bước nhanh ra khỏi văn phòng, Thẩm Vân vội vàng chạy theo sau.

Lúc bọn họ chạy tới bệnh viện, Thẩm lão gia tử vẫn còn đang trong phòng phẫu thuật, bên ngoài cửa phòng chỉ có một nhà ba người Thẩm Khâu Hùng và chú Triệu quản gia đang ngồi chờ, Thẩm Khâu Hùng thấy hân đến thì bước tới gần, Thẩm Vinh Xương ở cạnh lão ta trộm né sau đàng sau.

“Mạc Thành, cháu đã tới rồi.” Thẩm Khâu Hùng nghênh đón: “Ông vẫn còn đang phẫu thuật, chúng ta...”

Thẩm Mạc Thành tùy ý gạt đầu, trực tiếp lướt qua lão ta, Thẩm Khâu Hùng lời chưa nói hết liền nuốt trở lại, biểu tình rối rắm. Hiện tại, lão ta không có thực quyền, lúc trước muốn hợp tác với Hoành Vận lại không ngờ bị Thẩm Mạc Thành từ giữa gây khó dễ phá hỏng!

Thẩm Mạc Thành không tốn hơi quản lão ta nghĩ gì, lập tức đi tới trước mặt chú Triệu hỏi thăm: “Chú Triệu, tình hình ông thế nào rồi?”

“Lão gia hiện không tốt lắm.” Chú Triệu lắc đầu: “Lúc đó, lão gia bị khó thở, cả người rơi vào hôn mê bất tỉnh.”

Nghe ông ấy nói vậy, sắc mặt Thẩm Mạc Thành trầm xuống, nhìn về phía Thẩm Vinh Xương ở một bên.

Thẩm Vinh Xương bình thường làm mưa làm gió ở bên ngoài, vì cậy thân phận người Thẩm gia của mình, nhưng mỗi khi đối mặt với Thẩm Mạc Thành, ngay cả mở miệng gã cũng không dám.

Lúc trước khi Thẩm Mạc Thành chưa rõ sống chết nằm liệt trong bệnh viện vài năm, gã cho rằng chủ quyền Thẩm gia rốt cuộc rơi xuống tay cha gã rồi, mình cũng được thăng chức thái tử gia rồi, nào ngờ Thẩm Mạc Thành lại thật sự có thể đi một vòng quỷ môn quan quay trở lại, không những thế, Thẩm Mạc Thành còn được Giang gia giúp đỡ, lần nữa tẩy sạch Thẩm gia, thu hồi toàn bộ quyền lợi vốn đã bị phân tán chia năm xẻ bảy trở về nằm gọn trong tay hắn.

Trước kia, khi cha Thẩm Mạc Thành, Thẩm Tông Hiền vẫn còn tại thế, Thẩm lão gia tử vẫn luôn thiên vị đứa con cả, nên trong đồng con cháu bọn họ, ông nội cũng thiên vị Thẩm Mạc Thành hơn cả, nếu không, năm đó ông nội cũng không giao Thẩm gia lại cho hắn. Điều này khiến Thẩm Vinh Xương vẫn luôn không được ông nội yêu quý phi thường khó chịu, hơn nữa ngay cả khi ông nội trở nên lẩn thẩn cũng luôn mồm nhắc tới đứa con cả đã đoán mệnh của mình, càng khiến gã không thể nuốt trôi khẩu khí này, huống chi Thẩm Mạc Thành là kẻ gián tiếp đã khiến gã bị tàn phế một chân, gã vẫn luôn ghi hận trong lòng, hôm nay nhất thời giận dữ công tâm, đại nghịch bất đạo nên mới lớn tiếng chỉ trích lão gia tử vài câu, khiến ông nội hôn mê bất tỉnh.

Lúc ông nội hôn mê ngất xỉu, gã xác thực cũng vô cùng hoảng sợ, thật sự không ngờ ông nội lại không chịu nổi, kích động vội vàng vàng cùng chú Triệu đưa ông nội tới bệnh viện, hiện giờ nhìn bộ mặt âm hàn của Thẩm Mạc Thành, cả người gã đều toát mồ hôi lạnh, rợn cả sống lưng.

“Anh... anh họ.” Thẩm Vinh Xương nuốt nước miếng: “Anh đừng nhìn em, ông nội tự mình ngất đi, không liên quan gì tới em!”

“Đúng đó, Mạc Thành.” Bà Trịnh Thu Hồng cũng lên tiếng che chở con trai: “Ông nội lắm bệnh sức khỏe yếu cũng không phải ngày một ngày hai, chuyện này cũng không thể trách Vinh Xương.”

“Một chút cũng không liên quan?” Thẩm Mạc Thành cười lạnh, chân dài bước tới, đứng trước mặt Thẩm Vinh Xương, đối phương bị vóc dáng cao lớn cùng khí thế ngút trời của hắn dọa cho thối lui, còn chưa kịp phản ứng đã bị Thẩm Mạc Thành đá cho một cú té lăn trên mặt đất, phát ra một tiếng hét đau đớn.

“Vinh Xương!” Thẩm Khâu Hùng và Trịnh Thu Hồng đều cả kinh, vội vàng chạy tới, bà Trịnh đỡ con trai đứng lên, liên tục hỏi han: “Con có sao không? Có bị thương ở đâu không?”

Thẩm Vinh Xương bất ngờ bị đá một phát trúng bụng, nơi đó truyền ra đau nhức khiến gã tái xanh mặt mày, miệng phát ra tiếng xuýt xoa rên rỉ, không thể nói được ra lời.

Thẩm Mạc Thành thu hồi chân, từ trên cao nhìn xuống Thẩm Vinh Xương đang ôm bụng lăn lộn trên sàn, thần nhiên nói: “Tốt nhất mày nên cầu cho ông nội được bình an vô sự, nếu không tao cho mày đi cùng ông để bồi tội.”

Những lời này khiến cả nhà Thẩm Vinh Xương sắc mặt đại biến, hơn nữa Thẩm Vinh Xương bị khí thế của hắn dọa sợ co rúm lại, rất sợ lại bị Thẩm Mạc Thành cho thêm một cú nữa.

“Thẩm Mạc Thành!” Thẩm Khâu Hùng thấp giọng quát: “Mày đừng quá phận! Trong mắt mày còn có người chứ là tao nữa hay không?!”

Thẩm Mạc Thành không để ý tới sự tức giận của ông ta: “Nếu chú Tư bình thường bận rộn không dạy được con trai, vậy thì cháu đành giúp chú quản giáo nó vậy.” Lúc nói lời này ánh mắt hắn xẹt qua cái chân trái của Thẩm Vinh Xương, nơi đó đã bị Ngô gia đánh cho tàn phế, đến nay vẫn còn phải bó thạch cao, sau này không còn khả năng đi lại như bình thường được nữa.

Thẩm Khâu Hùng nghe ra ý hắn, vô pháp tranh luận, dù sao cũng là con trai mình làm chuyện đuối lý trước, chỉ có thể oán hận nói: “Được... được lắm, bây giờ ngay cả trưởng bối mày cũng không coi vào mắt! Anh cả sinh được một đứa con tốt ghê!”

Thẩm Mạc Thành không muốn nhiều lời vô nghĩa với lão ta, xoay người tới ghế dựa ngồi xuống, chú Triệu và Thẩm Vân chia ra đứng hai bên.

Thẩm Vinh Xương có khổ khó nói, chỉ có thể tha cái chân què đi theo cha mẹ ngồi sang một bên, hành lang lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có, coi như việc tranh cãi trong gia đình chỉ là một đoạn nhạc đệm ngắn ngủi.

Ca phẫu thuật thực thành công, Thẩm lão gia tử được đưa tới phòng hồi sức, tất cả đều thở phào một hơi, trong đó cảm thấy may mắn nhất có lẽ là Thẩm Vinh Xương, gã thật sự không chút nghi ngờ chẳng may ông nội có nằm xuống thật thì Thẩm Mạc Thành sẽ tiến hẳn xuống dưới bởi tội với ông ngay lập tức.

Thẩm lão gia tử vẫn còn hôn mê, cả nhà Thẩm Khâu Hùng ở lại một lúc rồi cùng nhau rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Thẩm Mạc Thành, Thẩm Vân và chú Triệu. Chú Triệu kể lại chuyện hồi chiều cho Thẩm Mạc Thành nghe.

Chiều nay, ông đưa lão gia ra sân phơi nắng, vừa vặn Thẩm Vinh Xương cũng có mặt ở nhà, từ sau khi Thẩm Vinh Xương bị què chân, tính cách càng trở nên kiêu ngạo hơn so với trước đây, gã không dám tìm Thẩm Mạc Thành gây rối, chân bị thương chưa thể xuất môn, chỉ có thể ở trong nhà gây khó dễ với toàn bộ người giúp việc để trút giận.

Thẩm lão gia đã già lại bị lẩn, tinh thần và trí óc đều không được minh mẫn, không thích có người lạ ở cạnh, chỉ cho phép một mình chú Triệu ở cạnh chăm sóc. Lúc ấy, chú Triệu về phòng pha trà cho lão gia, lúc đi ra thì thấy Thẩm Vinh Xương đang la hét ầm ĩ trước mặt lão gia, nói gì mà thằng con trai ông quý nhất đã sớm thì cốt vô tồn linh tinh gì đó...

Người con trai, ông nội yêu quý nhất chính là cha của Thẩm Mạc Thành, hôm cha mẹ Thẩm Mạc Thành xảy ra chuyện, Thẩm lão phu nhân vốn sức khỏe không tốt, nghe tin không chịu nổi đả kích, nằm liệt trong bệnh viện nửa tháng rồi cũng ra đi.

Con trai, con dâu rồi tới bạn già lần lượt rời bỏ ông khiến Thẩm lão gia tử bị đả kích vô cùng lớn, từ đó tới nay vẫn ốm đau nằm liệt trên giường đã nhiều năm, sau khi sức khỏe được điều dưỡng khá lên thì tinh thần đã không còn minh mẫn như xưa, đến nay gần như đã rơi vào trạng thái vô tri vô giác, có đôi khi đến Thẩm Mạc Thành là ai cũng không còn nhớ rõ, có lúc còn coi hắn là Thẩm Tông Hiền cha hắn.

Sau khi nghe chú Triệu kể lại mọi việc, sắc mặt Thẩm Mạc Thành càng lúc càng lạnh như băng, chuyện cha mẹ bị tai nạn giao thông bỏ mình vẫn luôn là tâm bệnh của hắn và ông nội. Tuy rằng lái xe gây chuyện cũng đã đền tội nhưng khối tâm bệnh này vẫn không thể khỏi hắn.

Chuông di động vang lên, Thẩm Mạc Thành lấy ra nhìn thấy là La Thiếu Hằng gọi tới, hắn nhớ rõ chiều nay trước khi rời đi, La Thiếu Hằng đã hỏi hắn có về nhà ăn cơm không, chắc là chưa thấy hắn về nên mới gọi điện tới hỏi một chút.

Chợt nhớ tới bức ảnh trong tư liệu, lại nhớ tới những lời La Thiếu Hằng đã nói với mình, Thẩm Mạc Thành cơ hồ không khống chế nổi cơn lửa giận đang bốc lên trong lòng.

Hắn nhìn ba chữ La Thiếu Hằng trên màn hình, mặt không đổi sắc cắt đứt cuộc gọi.

24. Chương 22-3

“Số điện thoại quý khách đang gọi hiện không liên lạc được, xin...”

Bên tai truyền tới tiếng nói máy móc của tổng đài, La Thiếu Hằng đoán Thẩm Mạc Thành vẫn còn đang bận, cúp điện thoại để sang một bên, nói với dì Vương đang thu dọn ở trong bếp: “Dì Vương, chắc Thẩm Mạc Thành không về đâu, chúng ta ăn cơm trước đi.”

Dì Vương rửa sạch sẽ dao và thớt xong cất đi, lau lau tay nói với anh: “Cậu ăn một mình đi, giờ tôi phải về chơi với cháu.”

“Để cháu tiễn dì.” La Thiếu Hằng nói xong cầm áo khoác mặc vào.

“Khỏi cần, con tôi tan tầm thuận đường qua đón tôi luôn, cậu mau ăn đi cho nóng, để lâu đồ ăn sẽ nguội mất.” Dì Vương xua tay khuyên La Thiếu Hằng mau đi ăn cơm, còn mình xách túi đi xuống lầu.

Dì Vương về rồi, La Thiếu Hằng nhìn một bàn đồ ăn, lại gọi điện cho Thẩm Mạc Thành, vẫn không liên lạc được đành nhấn cho hắn một tin, đợi sau khi Thẩm Mạc Thành mở máy sẽ đọc được.

Sau khi ăn xong, La Thiếu Hằng đơn giản thu dọn bàn ăn, bưng bát đĩa đã dùng qua ném vào trong bồn rửa, lên phòng khách xem TV. Mãi cũng không thấy Thẩm Mạc Thành gọi điện hay nhắn tin lại, bây giờ cách lúc cuối cùng anh gọi điện cho Thẩm Mạc Thành cũng đã hai tiếng.

“Thật bận rộn, đúng là ông chủ lớn không dễ làm.” La Thiếu Hằng cảm thán một câu, đứng dậy tới tủ lạnh nhìn những chiếc bánh ngọt mình đã làm ban chiều.

Trong tủ lạnh có một tầng bánh rệu sữa dừa đông, tính ra cũng có hơn mười phần, đều được anh làm vào chiều nay. Đã lâu không làm nên vẫn có chút gượng tay, phải tốn một chút công phu mới có thể làm ra được hương vị giống như trước kia.

Bánh rệu sữa dừa nhìn qua vô cùng xinh đẹp, để thêm hấp dẫn, anh còn bỏ thêm một bông hoa nhỏ trang trí ở bên cạnh.

Lấy một chiếc ra nếm thử, La Thiếu Hằng phi thường vừa lòng với hương vị này, có chút chờ mong tối nay khi Thẩm Mạc Thành trở về nhìn thấy những thứ này.

Không biết khi anh ấy biết những thứ này đều do mình làm sẽ có biểu tình như thế nào? Liệu có chợt nhớ ra những chuyện trước đây giữa bọn họ hay không?

La Thiếu Hằng đứng cạnh tủ lạnh một lúc, mỉm cười vì suy nghĩ kỳ lạ của mình, một phần đồ ngọt thôi mà, nào có ma lực lớn như vậy.

Không xác định Thẩm Mạc Thành sẽ trở về vào lúc nào, La Thiếu Hằng ngồi chơi game một lúc rồi lên lầu tắm rửa, chờ khi anh tắm xong đi ra cũng đã hơn 11 giờ tối. Di động không có bất kì cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào, Thẩm Mạc Thành tựa như đã mất tích, hoàn toàn không có bất cứ hồi âm nào.

Trước kia khi Thẩm Mạc Thành xảy ra chuyện cũng từng như vậy, làm thế nào cũng không thể liên lạc được với hắn, cuối cùng chính là bệnh viện gọi điện về thông báo anh tới bệnh viện nhận xác.

Tuy rằng đã biết người kia không phải Thẩm Mạc Thành, nhưng ám ảnh tâm lý lưu lại vẫn rất nghiêm trọng, thế cho nên hiện tại làm thế nào cũng không thể quên đi được. Trong lòng bỗng dưng dâng lên một trận hoảng hốt, La Thiếu Hằng vội vàng gọi điện cho Thẩm Mạc Thành mấy lần, vẫn không có người nghe máy.

Ngồi trong phòng khách chờ đợi, cả căn phòng rộng lớn trống trải chỉ có mình anh, khiến La Thiếu Hằng có cảm giác như quay lại thời điểm năm Thẩm Mạc Thành xảy ra tai nạn, cảm giác cô độc tựa như chỉ còn một mình mình trên cõi đời.

Sự khủng hoảng trong lòng càng lúc càng lớn, ngón tay bắt giác khẽ run rẩy, anh bức ép bản thân trấn định, chợt nhớ ra mà gọi điện thoại cho Thẩm Vân.

Thẩm Vân nhận được điện thoại khi vẫn còn đang ở trong bệnh viện, cậu ta cầm di động đi tới bên cạnh Thẩm Mạc Thành đưa cho hắn, thấp giọng nói: “Boss, là La thiếu gọi điện tới.”

Thẩm Mạc Thành không nghe, sắc mặt tĩnh lặng như nước, làm như không nghe thấy lời Thẩm Vân nói.

Kỳ thật, di động của Thẩm Mạc Thành để bên cạnh, mấy lần La Thiếu Hằng gọi tới hắn đều cố tình không nghe, việc này Thẩm Vân đều nhìn thấy, cậu do dự một chút, rồi đi ra ngoài cửa phòng bệnh nhận điện:

“La thiếu.”

“Thẩm Vân phải không?” La Thiếu Hằng hỏi: “Xin lỗi, đã trễ thế này còn quấy rầy cậu.”

“Không sao, ngài cứ nói.”

“Thẩm Mạc Thành có ở cùng cậu không? Tôi gọi điện anh ấy đều không nghe máy, các cậu vẫn còn đang bận việc sao?” La Thiếu Hằng trực tiếp hỏi, hiện tại nhu cầu bức thiết nhất của anh chính là biết được Thẩm Mạc Thành có được bình an hay không.

Thẩm Vân liếc mắt nhìn Thẩm Mạc Thành đang ngồi trong phòng bệnh, thấp giọng nói: “Boss vẫn đang bận việc, ngài tìm ngài ấy có việc gì không?”

La Thiếu Hằng nghe cậu ta nói như vậy mới yên lòng: “Không có việc gì, tôi chỉ hỏi chút thôi, các cậu cứ làm việc đi.”

“Vâng.”

Biết Thẩm Mạc Thành không xảy ra chuyện gì, La Thiếu Hằng khẽ thở phào một hơi, cả người tựa vào thành ghế, ngoài trời lạnh như vậy, nhưng sống lưng anh vẫn toát mồ hôi hột.

Thẩm Vân cúp điện thoại, trở vào trong phòng bệnh, vừa ngồi xuống đã nghe thấy Thẩm Mạc Thành lên tiếng hỏi: “Cậu ta nói gì?”

“La thiếu hỏi ngài có phải đang bận việc không?” Thẩm Vân đáp.

“Còn gì không?”

“Hết rồi.”

“...” khóe miệng Thẩm Mạc Thành hơi rũ xuống, khí tức quanh thân khiến ai cũng có thể nhìn ra hắn đang không vui.

Là người chịu trận duy nhất lúc này, Thẩm Vân thiếu chút nữa bị áp suất thấp của Boss nhà mình bắn ra làm cho khóc thét, Boss à, anh tự mình không chịu nhận điện thoại của người ta, giờ lại lộ ra cái bản mặt không vui như thế là thế nào? Nếu khó chịu thì anh về nhà đi! Thế thân thì làm sao? Thế thân cũng có thể trở thành chính thức, dù sao người yêu của La Thiếu Hằng cũng đã chết rồi, kiên trì tấn công làm siêu lòng người ta về sau anh chính là nhân sinh người thắng thôi!

Đương nhiên những lời này Thẩm Vân chỉ dám phun tào ở trong lòng, nếu thật sự dám nói ra miệng cậu

thật sự có thể lên óc tử ngời.

Chú Triệu ngồi một bên không biết bọn họ đang nói về ai nhưng biết chuông di động của Thảm Mạc Thành đã vang lên mấy lần, liền nói: “Thiếu gia có việc thì về nhà trước đi, dù sao lão gia tử đã thoát khỏi nguy hiểm, có tôi ở đây trông chừng là đủ rồi.”

“Không sao.” Thảm Mạc Thành nói.

“Thật chứ?” chú Triệu cũng coi như nhìn hấn lớn lên, rõ ràng rất hoài nghi câu nói của hấn.

“Thật.” Thảm Mạc Thành phun ra một tiếng, ngữ khí cứng rắn.

Chú Triệu quay đầu nhìn Thảm Vân một cái, Thảm Vân trả lại một ánh mắt ý nói ‘Tự mình lĩnh hội’.

Thảm Mạc Thành kiên trì lưu lại, chú Triệu tự nhiên cũng không nói thêm cái gì, ba người đồng thời ngồi chờ Thảm lão gia tử tỉnh lại.

Trong khi bọn họ ngồi chờ Thảm lão gia tử tỉnh lại thì bên kia, La Thiếu Hằng cũng đang ngồi chờ Thảm Mạc Thành trở về, cho dù biết đối phương không có việc gì thì tới khi nhìn thấy người thật trước mắt, anh mới có thể thật sự an tâm.

Đến khoảng nửa đêm, Thảm lão gia tử tỉnh lại, bác sĩ tới kiểm tra nói đã không còn trở ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng là khỏe hấn. Chờ tới khi lão gia tử ngủ lại lần nữa, Thảm Mạc Thành cũng rời khỏi bệnh viện, để Thảm Vân lưu lại hỗ trợ chăm sóc ông.

Trên con đường từ bệnh viện trở về nhà, tốc độ lái xe của Thảm Mạc Thành rất nhanh, chiếc xe màu đen tạo thành một dải màu đen sắc bén chìm trong màn đêm hoa lệ.

Về tới nơi, lúc ở trong thang máy, tâm tình Thảm Mạc Thành phi thường phức tạp, hấn không biết vì sao đã trở thế này rồi mà hấn lại phải gấp gấp trở về như vậy, là muốn chứng thật mục đích tìm tới của La Thiếu Hằng hay là vì chiều nay đã đáp ứng La Thiếu Hằng sẽ về nhà.

Nếu đúng như thế thì hấn nên làm thế nào?

Mở cửa đi vào nhà, đèn phòng khách vẫn còn sáng trưng, Thảm Mạc Thành đi vào trong thấy La Thiếu Hằng đang cuộn tròn người ngủ say trên ghế sa lông.

La Thiếu Hằng ôm chặt chiếc gối ôm sô pha trong lòng, trên người đắp một chiếc chăn mỏng, cuộn tròn người ngủ gục. Tư thế đó giống hệt như khi cậu ta bị bệnh, tư thế gắt gao tự bảo hộ mình.

Thẩm Mặc Thành không thích có người lạ ở trong nhà mình, cho nên đây là lần đầu tiên có người ở trong nhà sáng đèn chờ hắn về, trong nháy mắt nhìn thấy La Thiếu Hằng, hắn thực sự đã lại bị mê hoặc, cước bộ bất giác chậm rãi thả nhẹ, đi tới gần sô pha.

La Thiếu Hằng ngủ không an ổn, ấn đường vẫn luôn nhíu chặt lại, nơi đó có một nếp nhăn mờ nhạt, chứng tỏ anh thường xuyên nhíu mày.

— Cậu ta không nên thương tâm, không nên cau mày.

Trong lòng Thẩm Mặc Thành nghĩ vậy, hơi cúi người xuống, vươn tay muốn vuốt phẳng nếp nhăn kia ra, ngón tay vừa đụng tới La Thiếu Hằng liền dừng lại, mí mắt La Thiếu Hằng khẽ chớp chớp rồi chậm rãi mở mắt ra.

Thẩm Mặc Thành thu hồi tay, đồng thời cũng thu liễm nét ôn nhu trên mặt, đứng thẳng thất lưỡng nhìn xuống La Thiếu Hằng.

Giống như lần trước ở Thụy Sĩ, khi nhìn thấy Thẩm Mặc Thành, La Thiếu Hằng nhất thời có chút ngốc lăng, đáy mắt có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, bên môi lộ ra nụ cười vui sướng: “Anh đã về?”

— Thẩm Mặc Thành, anh đã về?

— Lần này anh còn đi nữa không? Có thể mang em theo không?

Hai câu nói trước đây của La Thiếu Hằng vẫn luôn quanh quẩn trong đầu Thẩm Mặc Thành nhắc nhở hắn người La Thiếu Hằng chờ không phải hắn, mà là một người khác trùng tên trùng họ với hắn.

Vừa nghĩ tới mọi ôn nhu cùng yêu thương của La Thiếu Hằng từ trước tới giờ không phải dành cho mình, mà thông qua mình nhìn một người đã không còn tồn tại, cơn tức giận vốn đã chìm xuống, bỗng chốc lại trỗi dậy mạnh mẽ, tựa như một bàn tay vô hình khống chế toàn bộ lí trí của hắn.

La Thiếu Hằng không chú ý tới tâm tình hắn lúc này, xốc chân ra ngồi dậy: “Sao anh về muộn vậy? bận lắm sao? Anh ăn cơm chưa?”

Thẩm Mặc Thành không nói một câu, chỉ thần sắc lạnh lùng nhìn anh, dần dần La Thiếu Hằng cũng nhận ra sự khác thường: “Anh làm sao vậy?”

“Sao cậu không lên phòng mà ngủ?” Thẩm Mặc Thành hỏi một đấng trả lời một nẻo.

“Vốn muốn chờ anh, không ngờ lại ngủ quên mất.” La Thiếu Hằng xấu hổ sờ sờ mũi.

La Thiếu Hằng càng thuận theo như vậy, trong lòng Thảm Mạc Thành càng khó chịu, hần yên lặng nhìn La Thiếu Hằng: “Trước kia cậu cũng chờ tôi trong phòng khách như vậy sao?”

“Sao cơ?” La Thiếu Hằng đầu tiên là sửng sốt, sau khi đã nghe rõ lời hần nói, hai mắt mở lớn ngỡ ngàng: “Anh...”

La Thiếu Hằng còn chưa nói hết câu, cảm đột nhiên truyền tới một cơn đau đớn, Thảm Mạc Thành nắm chặt cảm khiến anh ngửa mặt lên đối diện hần, hai người bốn mắt nhìn nhau, hần ý nơi đáy mắt Thảm Mạc Thành hiện rõ không chút che giấu.

“La Thiếu Hằng!” Thảm Mạc Thành nắm chặt cảm La Thiếu Hằng không chút nương tay hỏi: “Tôi và hần ta thật sự giống nhau đến vậy sao? Khiến cậu cam tâm tình nguyện dâng tới tận cửa?”

Câu ‘anh nhớ ra rồi sao?’ bỗng tắc nghẹn trong cổ họng, tâm tình vốn vui sướng vì tưởng Thảm Mạc Thành đã nhớ lại cũng theo đó mà rơi xuống tận đáy cốc.

Đây là lần đầu tiên từ khi gặp lại cho tới nay Thảm Mạc Thành mới gọi tên anh, nhưng ngược hần với nhu tình mật ngữ trước kia, hần gọi cả họ cả tên còn mang theo ngữ khí buốt lạnh thấu xương.

Hết chương 22

25. Chương 23

Thảm Mạc Thành chỉ nói một câu không đầu không đuôi nhưng trong nháy mắt La Thiếu Hằng đã có thể hiểu được ý hần.

Nếu Trần Trầm có thể tra được thông tin của Thảm Mạc Thành thì Thảm Mạc Thành cũng có thể tra được tin tức của mình, nhưng anh thật sự không ngờ rằng Thảm Mạc Thành lại nghĩ chính mình là một người khác.

Hai người một đứng một ngồi, Thảm Mạc Thành hoàn toàn là tư thái từ trên cao nhìn xuống, hần nhếch môi, đáy mắt kiêu chế lửa giận sắp bộc phát.

Cảm truyền tới đau nhức khiến La Thiếu Hằng khẽ nhíu mày: “Anh buông ra trước đã...”

La Thiếu Hằng còn chưa nói xong, trước mắt bị bóng đen bao trùm, ngay sau đó đã bị Thảm Mạc Thành dùng miệng chặn lại.

Cả người La Thiếu Hằng bị Thảm Mạc Thành đặt ở trên ghế salon, lực niết cảm càng thêm dùng sức,

khiến anh khê há miệng, đầu lưỡi Thắm Mạc Thành không hề kiêng kị đi vào khoang miệng La Thiếu Hằng.

Khác hẳn với nụ hôn dịu nhẹ tối qua của La Thiếu Hằng, nụ hôn của Thắm Mạc Thành phi thường hung ác, đầu lưỡi càn quấy khắp khoang miệng, hai ngón tay bấu chặt hai khóe miệng khiến La Thiếu Hằng không thể cự tuyệt, chỉ có thể ngoan ngoãn há miệng thừa nhận nụ hôn.

Đó là một nụ hôn không hề ôn nhu, thậm chí còn mang theo cơn tức giận sầm rền gió dữ, ngang nhiên công thành chiếm đất trong miệng anh.

La Thiếu Hằng trừng lớn hai mắt, miệng phát ra thanh âm ưm ưm, bởi vì Thắm Mạc Thành quá mức thô bạo nên đôi môi vừa ngứa vừa đau, anh muốn vươn tay đẩy Thắm Mạc Thành ra nhưng tay vươn ra giữa không trung rồi cuối cùng lại luyến tiếc đổi thành ôm lưng hắn.

Anh khát vọng người này đã lâu, mười năm qua, La Thiếu Hằng tựa như một cái giếng nước, theo thời gian trôi qua, hơi nước trong cơ thể từng chút từng chút bị rút đi, nội tâm khô cạn, vô vọng, chỉ có ở trước mắt người này, anh mới có thể sống lại lần thứ hai.

Cảm giác có cánh tay vòng qua lưng mình, động tác Thắm Mạc Thành khê dừng lại, trong lòng như bị cái gì khê cào, lực đạo niết cầm La Thiếu Hằng cũng buông lỏng ra, nụ hôn vốn thô bạo cũng chậm rãi trở nên mềm nhẹ.

Nụ hôn này diễn ra thực lâu, hai người đều luyến tiếc buông nhau ra, thẳng tới khi cả hai đều cảm thấy khó thở mới tách ra một chút.

Thắm Mạc Thành cầm hai tay La Thiếu Hằng đang đặt trên lưng mình giữ chặt lên đầu anh, một tay chống xuống bên cạnh mặt La Thiếu Hằng, cúi đầu nhìn anh.

Ánh mắt La Thiếu Hằng có chút mê mang, khóe mắt vì động tình mà đỏ ửng, đôi môi vừa bị chà đạp trên làn da trắng nõn càng trở nên dị thường hồng nhuận.

Hai mắt La Thiếu Hằng mang theo hơi nước lẳng lẳng nhìn Thắm Mạc Thành, ngữ khí tựa như nỉ non: “...Mạc Thành.”

— Mộ (- Mộ) Thành.

— Thắm Mạc (- Mộ) Thành.

Thắm Mạc Thành cho rằng cái tên này vốn là gọi mình, mỗi lần La Thiếu Hằng mang theo quyền luyến gọi cái tên này, nội tâm hắn đều có một loại thỏa mãn khó hiểu, nhưng hiện tại, khi nghe được cái tên này từ miệng La Thiếu Hằng, cả người hắn đều cảm thấy khó chịu.

Không được, không cho phép nhìn tôi mà nghĩ tới người khác!

“Lúc hân hôn cậu, cậu cũng gọi tên hân ta như thế sao?” Thẩm Mạc Thành vươn tay, ngón cái khẽ vuốt ve môi dưới của La Thiếu Hằng, nơi đó xúc cảm mềm mại khiến hân tâm sinh dục niệm, con người cũng dần trở nên thâm sâu.

Vừa nghĩ tới La Thiếu Hằng cũng từng nằm dưới thân người khác, dùng ánh mắt không chút phòng bị nhìn người khác, mà tên đó cũng từng hôn môi La Thiếu Hằng như hân vừa làm, thậm chí còn làm rất nhiều lần, nội tâm hân tựa như bị ma ám, muốn hủy diệt tất cả những dấu vết người khác đã để lại trên thân thể La Thiếu Hằng, khiến người trước mắt chỉ thuộc về một mình hân.

Ôm chặt cậu ta, chiếm hữu cậu ta, khiến cậu ta không thể nhớ được bất cứ ai ngoài mình.

Nội tâm bị ma ám tựa như được kích phát, từng chút bành trướng, lúc sắp không thể khống chế được bản thân, hân cố gắng áp chế dục vọng trong người, buông hai tay đang áp chế La Thiếu Hằng ra, mặt lạnh lùng xoay người đi.

Thẩm Mạc Thành vừa mới đi được một bước đã bị La Thiếu Hằng kéo lại, quay đầu nhìn cái tay La Thiếu Hằng đang túm vạt áo mình, nhìn La Thiếu Hằng nói: “Cậu từng điều tra tôi?”

Ánh mắt La Thiếu Hằng trở nên thanh tỉnh hơn, sương mù trong đáy mắt từ nụ hôn vừa rồi mà cũng dần tán đi, vẻ mặt anh thực trấn định, hoàn toàn không thấy bối rối vì bị vạch trần, tựa như không chút để ý chuyện coi hân trở thành thể thân của người khác bị bại lộ, điều này càng khiến Thẩm Mạc Thành tức giận hơn.

Con người này đã trơ tráo đến mức này rồi sao?

Thấy sắc mặt Thẩm Mạc Thành càng ngày càng kém, La Thiếu Hằng không chỉ không thất vọng vì bị hiểu lầm mà đáy lòng còn cảm thấy vui sướng vô cùng.

Thẩm Mạc Thành có phản ứng thế này liệu có phải dù anh ấy không nhớ gì nhưng vẫn để ý chuyện của mình như trước nên mới tự ăn dấm chua của chính mình không?

Nghĩ tới đây, La Thiếu Hằng không khỏi mỉm cười, lồng ngực rung động, cơ hồ muốn ôm chặt Thẩm Mạc Thành mà hoan hô sung sướng.

Đối với phản ứng của anh, sắc mặt Thẩm Mạc Thành càng lúc càng âm hàn: “Cậu cười cái gì?”

La Thiếu Hằng dừng lại, hơi nghiêng đầu nhìn hân: “Nổi giận dùng dùng trở về chất vấn em coi anh trở thành người khác, giờ còn chưa nghe lời giải thích của em đã muốn bỏ chạy lấy người sao? Thẩm Mạc Thành, từ khi nào thì anh trở nên nhát gan như vậy chứ?”

Là gia chủ đương nhiệm của Thẩm gia, bị người ta nói là nhát gan đúng là một loại thể nghiệm kỳ lạ.

“Cậu muốn nói gì?” Thẩm Mạc Thành hỏi lại.

La Thiếu Hằng nắm tay hắn, từ ghế sa lông đứng lên, đối diện mặt hắn. Hai người hơn kém nhau khoảng 10cm, La Thiếu Hằng khẽ ngẩng đầu nhìn thẳng hắn: “Ý em là, anh chỉ cảm thấy người kia giống hệt anh thôi sao? Vì sao anh không nghĩ rằng, người kia và anh là cùng một người?”

Nếu Thẩm Mạc Thành đã bắt đầu điều tra chuyện của mình, thì La Thiếu Hằng cũng không cần thiết phải giấu diếm mọi chuyện nữa, trước đây, sợ tùy tiện nói ra sẽ khiến Thẩm Mạc Thành phòng bị, nhưng hiện tại, anh ấy đã chủ động tìm hiểu, vậy thì mình cũng không cần phải quanh co lòng vòng nữa.

“Trùng họ trùng tên, bộ dạng lại giống hệt nhau, anh cho rằng thật sự có chuyện trùng hợp đến thế sao?”

Đối với câu hỏi của La Thiếu Hằng, Thẩm Mạc Thành ngốc lảng: “Ý cậu là gì?”

“Trước kia em đã từng nói, em không coi anh là ai hết, em biết rất rõ anh là Thẩm Mạc Thành, bởi vì là chính anh cho nên em mới có thể tới tìm anh.” La Thiếu Hằng nhìn hắn nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Người mà anh nói, không phải người khác mà chính là anh.”

La Thiếu Hằng kéo gần khoảng cách giữa cả hai, cơ hồ dán thân thể lên người Thẩm Mạc Thành, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Thẩm Mạc Thành, chẳng lẽ anh không thấy hoài nghi một chút nào sao? Vì sao em lại ngàn dặm xa xôi chạy tới đây tìm anh, vì sao em lại biết rõ khẩu vị của anh như lòng bàn tay? Vì sao em biết cách làm bánh rượu sữa dừa đông?”

Sao có thể không hoài nghi, từ lần đầu tiên gặp La Thiếu Hằng cho tới giờ, hắn đều cảm thấy không thích hợp, rõ ràng trong trí nhớ không hề có chuyện nào liên quan tới La Thiếu Hằng, thế mà hết lần này tới lần khác đều có ngoại lệ, rõ ràng không biết rõ lai lịch của La Thiếu Hằng mà lại nhện không được sinh ra cảm giác muốn thân cận với người ta, loại cảm giác này rất vi diệu khiến lòng hắn bất giác mềm mại xuống mà đáp ứng người ta vô số chuyện.

Nội tâm hắn không hề kháng cự với người này, bất tri bất giác đã buông bỏ mọi phòng bị với người này, điều này chính hắn cũng không thể giải thích là vì sao.

Nhưng nếu nói người nằm đó ở cùng La Thiếu Hằng là hắn thì hắn càng không tin. Bởi vì trong trí nhớ của hắn không hề có một thông tin gì liên quan tới La Thiếu Hằng, cho nên khi nhìn bức ảnh kia, hắn đã không coi người kia là mình mà theo bản năng nghĩ tới việc người giống người mà thôi.

La Thiếu Hằng biết Thẩm Mạc Thành sẽ không tin tưởng mình ngay lập tức, đối là anh, cũng thế thôi, bởi vì trong kí ức, hai người bọn họ vốn là người xa lạ.

La Thiếu Hằng không nói thêm nữa, cầm tay Thẩm Mạc Thành kéo hắn lên lầu với mình.

“Em có nói nhiều hơn nữa cũng không hữu dụng, bởi vì căn bản anh không nhớ rõ, nhưng em có thứ để chứng minh.” La Thiếu Hằng buông hắt ra, lấy ra một cái khung ảnh đưa cho Thẩm Mạc Thành xem.

Đó là một bức ảnh chụp chung của hai người, trong ảnh, hai người đối diện thẳng với ống kính, hình dáng khuôn mặt phi thường rõ ràng.

Ánh mắt Thẩm Mạc Thành khẽ co rút lại, nhìn người trong ảnh tới thất thần.

Quá giống, so với bức ảnh chụp mơ hồ lúc trước, bức ảnh này quả thực rõ nét hơn rất nhiều, hắt tinh tường nhìn thấy rõ diện mạo của nam nhân kia, không chỉ ngũ quan mà ngay cả vết sẹo trên lông mày cũng giống y hệt mình.

“Em đoán anh điều tra thấy được ảnh chụp rồi đúng không?” La Thiếu Hằng cầm một quyển album trong tay quơ quơ trước mặt hắt: “Nếu anh muốn xem, bao nhiêu em cũng có, đương nhiên còn có cả cái này nữa.” nói xong La Thiếu Hằng lấy ra một cái máy quay phim, đưa cả cuốn album và máy quay phim cho hắt.

“Nè, xem anh và người trong ảnh giống nhau thế nào? Có đáng giá để em tự mình tìm tới cửa hay không?” La Thiếu Hằng khi nói những lời này có mang theo chút trêu tức, hắt cầm lên, ý bảo hắt xem hình và máy quay phim đi.

Thẩm Mạc Thành còn đang đắm chìm trong bức ảnh, hắt nhìn nhìn đồng hồ vật trong tay, lại nhìn nhìn La Thiếu Hằng, không nói một lời cầm đồng hồ ngồi xuống một bên, La Thiếu Hằng cũng đi theo ngồi lên tay vịn ghế ngồi, thúc giục hắt: “Mau xem đi, không phải vừa rồi rất lo lắng sao?”

Thẩm Mạc Thành nhìn La Thiếu Hằng một cái, La Thiếu Hằng lại giục: “Nhìn em làm gì? Nhìn tụi nó kia kìa.”

...Gan lớn thật đấy!

Thẩm Mạc Thành trong lòng thầm nghĩ, dưới sự thúc giục của La Thiếu Hằng mở cuốn album ra trước.

Trong cuốn album có ảnh chụp chung của hai người bọn họ, cũng có ảnh chụp cá nhân từng người, phần lớn là ở trong nhà và cả phòng vẽ.

Ánh mắt Thẩm Mạc Thành dừng ở bức ảnh đầu tiên của La Thiếu Hằng.

Trong ảnh, La Thiếu Hằng đang mải mê vẽ, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tay áo xắn tới khuỷu tay, một tay cầm cọ vẽ màu trắng, một tay cầm bảng màu đang chăm chú vẽ tranh, khóe miệng mang theo một độ cong nhợt nhạt, tựa như đang vẽ một vật tuyệt đẹp nhất thế gian.

Thẩm Mặc Thành đột nhiên có xúc động muốn vươn tay chạm lên mặt La Thiếu Hằng, hắn chăm chú nhìn thiếu niên đang vẽ tranh kia, tựa như giấy tiếp theo người đó sẽ quay đầu mỉm cười với mình nói: “Nè, Thẩm Mặc Thành, anh thấy em vẽ thế nào?”

— Nè, Thẩm Mặc Thành, anh thấy em vẽ thế nào?

Trong đầu đột nhiên hiện lên câu nói kia, khiến tinh thần hắn náo loạn, cơn đau đầu vốn đã uống thuốc để áp chế đi giờ lại quay trở lại, ngón tay cầm cuốn album không khỏi hơi dùng sức.

26. Chương 24

Thẩm Mặc Thành nhắm mắt lắc đầu, chờ cơn đau đốn trong đầu chậm rãi tan đi, tiếp tục cúi nhìn.

Hắn xem rất chậm, tựa như muốn tìm kiếm chút kí ức thuộc về mình qua những bức ảnh, cho dù là ảnh chụp hai người hay ảnh cá nhân, hay chỉ là một bức ảnh chụp phòng ở đơn giản, hắn cũng chăm chú nhìn rất lâu.

Trong lúc Thẩm Mặc Thành từ tốn xem ảnh, La Thiếu Hằng an vị ở bên cạnh, vừa nhìn ảnh vừa kể lại cho hắn nghe cảnh tượng trong bức ảnh là ở đâu, được chụp lúc nào.

Thẩm Mặc Thành lặng lặng nghe, xem hết cuốn album từ đầu tới cuối, và dừng lại ở bức ảnh chụp ở trang cuối cùng của cuốn album.

Đó là một bức ảnh chụp trong ngày sinh nhật, La Thiếu Hằng đội một cái nón giấy, cúi đầu mỉm cười.

Trước mặt La Thiếu Hằng là một chiếc bánh ngọt đang được đốt nến, ánh nến chiếu sáng lên mặt, khiến ngũ quan cậu mang theo một chút ánh sáng nhợt nhạt nhu hòa, khóe môi cậu lộ ra nụ cười ôn nhu dịu thường tựa như đã cầu một ước nguyện tốt lành nào đó.

“Đó là ngày sinh nhật thứ 19 của em.” La Thiếu Hằng ở bên cạnh lên tiếng nói, ngữ khí có chút hoài niệm: “Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái đã qua 11 năm, anh có nhớ lúc ấy em đã ước điều gì không?”

Ước điều gì sao?

Thẩm Mặc Thành nghiêm túc suy nghĩ một hồi, rồi lắc đầu nói: “Không nhớ.”

La Thiếu Hằng nghe vậy mỉm cười: “Phải ha, làm sao anh có thể nhớ được?!”

Nụ cười anh mang chút chua xót, Thẩm Mạc Thành không muốn La Thiếu Hằng cười như thế, muốn an ủi lại không thể nào mở miệng, chỉ có thể tiếp tục trầm mặc nghe La Thiếu Hằng nói.

“Thật ra dễ đoán lắm, người đang yêu chỉ muốn vĩnh viễn được ở cùng người mình yêu, em đương nhiên cũng không ngoại lệ.” La Thiếu Hằng bật cười, thanh âm nhẹ dần: “Em từng cho rằng đây chỉ là một nguyện vọng đơn giản, cũng từng cho rằng nguyện vọng này vĩnh viễn không thể thực hiện được.”

— Thời đại học, La Thiếu Hằng từng có người yêu, nhưng người đó đã qua đời 10 năm trước vì tai nạn xe cộ.

Giọng Thẩm Vân vang lên bên tai, trong nháy mắt Thẩm Mạc Thành đã hiểu rõ câu nói “vĩnh viễn không thể thực hiện được” của La Thiếu Hằng là có ý gì.

Nếu đúng như lời La Thiếu Hằng đã nói, người kia thật sự là mình, như vậy lúc mình bị tai nạn xe cộ ‘qua đời’, cậu ấy đã vượt qua chuyện đó thế nào, cậu ấy nói chỉ cần được ở cùng một chỗ với mình, đi đâu cũng không sợ, có phải cậu ấy thật sự đã từng có ý định...

Nghĩ tới đây, trái tim Thẩm Mạc Thành đau nhói, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn La Thiếu Hằng, chỉ thấy cậu ấy thâm tình cô đơn nhìn bức ảnh trong tay hắn, mặt mày nặng trĩu, không giấu nổi nét ưu thương.

Dường như từ lần đầu gặp mặt, trên người cậu ấy luôn có một loại không khí đau thương bao quanh, tựa như một hồ nước tĩnh lặng nhiều năm, hoàn toàn khác hẳn vẻ căng tràn sức sống như trong ảnh chụp.

Hình ảnh La Thiếu Hằng bị bệnh nằm trên giường, hai mắt đỏ hoe kéo tay hắn chợt hiện ra, khiến trái tim hắn đau đớn mãnh liệt không thể xem nhẹ.

Nhìn vẻ mặt suy sụp của người trước mắt, Thẩm Mạc Thành há miệng muốn nói gì đó, lại chợt nghe La Thiếu Hằng lên tiếng: “Thẩm Mạc Thành, đầu anh cũng bị thương phải không?”

“...” Thẩm Mạc Thành sắc mặt tối sầm, lời vừa định nói ra lại nuốt trở về: “Ý cậu là sao?”

Chú ý tới sắc mặt hắn, La Thiếu Hằng sờ sờ mũi, ho nhẹ một tiếng: “Nếu không phải thì sao anh có thể quên em?”

Lời này mang theo chút cảm xúc không dễ phát hiện, vừa có chút oán giận lại vừa có chút khổ sở.

Rõ ràng còn chưa xác định người kia có phải là mình hay không nhưng giờ phút này nhìn bộ dạng của La Thiếu Hằng, nội tâm Thẩm Mạc Thành bỗng sinh ra một cảm giác áy náy, một câu ‘xin lỗi’ thiếu chút nữa đã bật ra khỏi miệng.

Hắn nhắm tịt mắt lại, cố gắng hồi tưởng, nhưng vẫn không thể nhớ được những chuyện mà La Thiếu Hằng

đã nói, cảm giác trong đầu trống rỗng, muốn tìm kiếm cái gì đó nhưng không thu hoạch được gì.

...Vẫn không có ấn tượng.

La Thiệu Hằng vươn tay day day ấn đường đang nhú chặt của Thẩm Mạc Thành, cẩn thận giúp hắn vuốt phẳng nếp nhăn trên trán: “Không nhớ được phải không? Không sao, đừng miễn cưỡng, thật ra, năm đó em cũng vừa mới quen biết anh, tình trạng của anh lúc đó so với bây giờ còn tệ hơn, ngoại trừ tên mình, bất cứ chuyện gì anh cũng không nhớ.”

Thẩm Mạc Thành cả kinh, mở mắt nhìn về phía La Thiệu Hằng: “Cậu nói gì cơ?”

Hắn hoàn toàn không nhớ rõ chuyện mình đã từng bị mất trí nhớ.

“Anh không tin?” La Thiệu Hằng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên vươn tay đặt ở phía sau lưng Thẩm Mạc Thành, ở nơi đó ấn nhẹ một cái: “Chỗ này có một cái bớt lớn bằng hai ngón tay đúng không?”

Thẩm Mạc Thành: “...”

Tay La Thiệu Hằng lại chuyển ra phía trước, đặt ở trên eo trái Thẩm Mạc Thành: “Chỗ này có một vết sẹo dài hơn 10 cm.”

Thẩm Mạc Thành: “...”

“Anh thấy bất ngờ khi em biết rõ như vậy phải không?” đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Thẩm Mạc Thành, La Thiệu Hằng mỉm cười đáp: “Bởi vì em đã từng hôn chúng.”

Thẩm Mạc Thành: “...”

Thẩm Mạc Thành mặt đầy hắc tuyến, đột nhiên cảm thấy mấy câu nói Kiss hay Miss trước đây chỉ là chuyện nhỏ, người này từ lần đầu gặp ở Thụy Sĩ cho tới nay đều luôn trêu chọc hắn.

“Có biết tại sao lần đầu gặp ở Thụy Sĩ em lại muốn xem tay phải anh không?” La Thiệu Hằng cầm tay phải Thẩm Mạc Thành, kéo ống tay áo lên, dùng ngón cái vuốt ve vết sẹo vì bị bỏng trên cổ tay hắn, ngữ khí mềm nhẹ nói: “Bởi vì em muốn thấy nó, muốn xác định em có nằm mơ hay không, muốn khẳng định anh đúng là người em muốn tìm.”

Tầm mắt Thẩm Mạc Thành dừng ở trên vết sẹo nơi mu bàn tay mình, La Thiệu Hằng nói khiến hắn nhớ lại lúc gặp mặt ở Thụy Sĩ.

Nhớ lúc ấy hai mắt La Thiệu Hằng đỏ ửng hỏi hắn có phải Thẩm Mạc Thành không, rồi sau khi nhìn thấy

vết sẹo trên tay hắn thì nước mắt thi nhau nhỏ tong tong lên tay hắn.

Đã qua lâu như vậy, giờ đột nhiên nhớ lại, nơi từng bị nước mắt cậu ấy rơi trúng vẫn còn cảm giác nóng ran.

La Thiếu Hằng nói không sai về vị trí vết bớt và vết sẹo của hắn, nhưng dù vậy, hắn cũng không thể nào nhớ ra nổi.

“Tên có thể trùng, diện mạo có thể tương tự, nhưng không thể nào có chuyện ngay cả những kí hiệu trên người cũng giống hệt nhau được, em có vô số chứng cứ chứng minh người em yêu trước đây chính là anh, anh không thể nào phản bác lại em.” La Thiếu Hằng buông tay hắn ra, vẻ mặt kiên định nói: “Anh chính là Thẩm Mạc Thành, Thẩm Mạc Thành chính là anh.”

Thẩm Mạc Thành đối diện ánh mắt vừa cố chấp vừa kiên định của La Thiếu Hằng, khó hiểu cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhưng cũng chỉ có vậy, hắn trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Tôi không có ấn tượng.”

“Nếu anh có ấn tượng thì em cũng không cần phải rối rắm lâu như vậy.” La Thiếu Hằng cười nói: “Nếu thế thì lúc ở Thụy Sĩ, em đã nói thẳng mọi chuyện với anh mà không phải chờ tới hiện tại, chờ anh nghĩ nhầm em coi anh là người khác.”

Phản ứng của Thẩm Mạc Thành cũng coi như được dự đoán trước, dù sao hai năm ở bên nhau trước đây, Thẩm Mạc Thành cũng bị mất trí nhớ.

Nghe La Thiếu Hằng nói vậy, Thẩm Mạc Thành nhớ tới chiều nay khi xem tư liệu cảm giác bản thân như bị người ta đánh mạnh một cú vào đầu, theo bản năng cho rằng La Thiếu Hằng coi mình là thể thân của người khác; tới khi gấp gáp trở về chất vấn lại bị đánh thêm một cú nữa, bởi vì La Thiếu Hằng nói cho hắn biết, người kia chính là hắn.

Hắn không biết nên hình dung thế nào về tâm tình mình lúc này, phi thường phức tạp, vừa khiếp sợ vừa hoài nghi, lại có chút cao hứng.

Đúng vậy, cho dù đã nói với La Thiếu Hằng là hắn hoàn toàn không nhớ gì cả, nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy cao hứng khi biết La Thiếu Hằng không có người khác — Chắc là hắn bị điên hay tẩu hỏa nhập ma rồi. Thẩm Mạc Thành thầm nghĩ trong lòng.

Hắn để cuốn album sang một bên, lại mở máy quay phim ra, bên trong có lưu trữ không ít video, hắn tùy tay ấn mở một cái trong số đó.

Sau khi video được mở ra, hình ảnh đầu tiên chính là một mảnh trắng xóa, chỉ thấy vang lên giọng nói một thanh niên còn trẻ: *“Í, sao không thấy gì hết thế này? Mạc Thành ơi, có phải máy quay phim của em bị hỏng rồi không?”*

“Chờ chút, anh kiểm tra giúp em.” Một giọng nam trầm thấp vang lên.

Thẩm Mạc Thành nghe ra giọng nói này, trên tay căng cứng lại, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm màn hình video.

“Không, tay anh dính toàn bột mì, để em tự xem... a, được rồi nè.”

Màn hình đột nhiên rung lên từng hồi, sau đó Thẩm Mạc Thành thấy nam nhân giống hệt mình hoặc là nói thấy được “chính mình” trong video.

Thẩm Mạc Thành trong video đang đứng trước bàn ăn làm sủi cỏ, trên người mặc một cái tạp dề kẻ caro màu vàng nhạt, trên mặt còn dính một chút bột mì.

Động tác làm sủi cỏ của hắn có chút vụng về, ngón tay không thuần thục bọc cái vỏ bánh, làm xong một cái, ngẩng đầu thấy camera hướng về phía mình, liền lộ ra nụ cười bất đắc dĩ: “Đừng quay.”

“Anh cứ làm bánh của anh, đừng để ý tới em.” Giọng thanh niên tuổi trẻ vừa rồi vang lên.

“Em làm vậy anh sẽ phân tâm.” Thẩm Mạc Thành lắc đầu đáp, tiếp tục cầm một cái vỏ bánh khác lên bắt đầu gói.

“Em muốn quay lại bộ dạng anh lúc còn trẻ, chờ tới khi anh già rồi khuôn mặt bị biến dạng, chúng ta có thể cùng nhau xem lại.” giọng thanh niên tạm dừng một chút lại nói tiếp: “Yên tâm, em không chê anh đâu, em với anh sẽ cùng già đi, về sau chúng ta là hai ông già.”

Thẩm Mạc Thành nghe vậy, bật cười, trên khuôn mặt đẹp trai không hề che giấu vẻ sủng nịnh, vẫy vẫy tay với màn hình: “Vậy cũng phải quay em nữa, như vậy mới có ý nghĩa.”

“Ừ ha, chờ em chút.”

Màn hình lại rung lên một chút, hình ảnh đổi thành một nơi khác, lại qua một lúc, màn hình xuất hiện Thẩm Mạc Thành, còn chen thêm vào một thiếu niên thanh xuân mặc một bộ quần áo ở nhà màu xám.

Thiếu niên chính là La Thiếu Hằng, khi đó anh mới 18 tuổi.

La Thiếu Hằng vừa xuất hiện đã lắc lắc tay với màn hình, tựa như khi bắt đầu giới thiệu chương trình, dưới sự thúc giục của cậu, Thẩm Mạc Thành cũng lắc lắc tay chào theo, bộ dạng hai người trông có chút buồn cười, nhưng những người đang yêu nhau cuồng nhiệt nào còn để ý tới cái đó.

Năm 2003, cũng chính là năm Thẩm Mạc Thành tới A thị xảy ra chuyện,

Thẩm Mạc Thành nhớ rõ lúc ấy mình bị tai nạn xe cộ hôn mê một giấc dài, đến khi tỉnh lại đã là 9 năm sau. Như vậy làm sao có thể ở cùng một chỗ với La Thiếu Hằng được? thời gian này căn bản không khớp.

Hắn thử nhớ lại cảnh tượng năm đó, nhưng cũng chỉ nhớ được cảnh tượng bị đụng xe ngã văng xuống đường.

Vết sẹo trên lưng hắn được tạo thành khi đó, trừ chỗ đó ra trên người hắn còn có rất nhiều vết bỏng cùng vết trầy xước khác, nghiêm trọng nhất là các cơ quan nội tạng của hắn cũng bị tổn thương, đầu cũng bị xuất huyết khiến hắn hôn mê sâu suốt 9 năm trong bệnh viện.

Thẩm Mạc Thành đang nghĩ, một cơn đau đầu không hề báo trước ập tới tập kích hắn, cơn đau kia xâm nhập thần kinh hắn, thiếu chút nữa khiến hắn rên rỉ ra tiếng.

Cánh tay phía bên kia nơi mà La Thiếu Hằng không nhìn thấy đang nắm chặt, hắn âm thầm cắn răng nhẫn nhịn đợi cơn đau trôi qua, rồi đem lực chú ý tập trung vào video.

“Thẩm Mạc Thành, sủi cỏ anh làm xấu quá thể đáng, không chín quá thì nát vụn luôn nè.” La Thiếu Hằng trong video kinh ngạc nhìn đồng thành phẩm có hình thù kỳ quái trên bàn cơm, có mấy cái bánh đã bắt đầu nứt vỏ lòi hết nhân ra ngoài.

La Thiếu Hằng gấp một cái lên: “Anh nấu ăn ngon vậy mà sao làm sủi cỏ lại xấu thế?”

“Vậy sao?” Thẩm Mạc Thành ngừng tay, cúi đầu nhìn thoáng qua thành quả mình đã làm từ sáng sớm, phát hiện những cái bánh đó quả thật không dễ nhìn cho lắm.

Hắn nghĩ nghĩ nói: “Hai tay anh không phải dùng để làm sủi cỏ.”

“Vậy chờ tay anh để làm gì?” La Thiếu Hằng thuận miệng hỏi, cũng gấp cái sủi cỏ đã bắt đầu tách miệng.

“Để bảo vệ em.” Thẩm Mạc Thành không chút do dự nói.

“Anh điều vừa thôi! Rõ ràng là em bảo vệ anh, nói đến mới nhớ, anh thiếu em một cái mạng đấy nhé.” La Thiếu Hằng vừa nhai sủi cỏ vừa lẩm nhẩm: “Nếu không phải tối hôm đó em cứu sống anh, không biết giờ anh đang ở thiên đàng nào đâu.”

“Ừ, đúng thế.” Thẩm Mạc Thành nghe cậu lẩm nhẩm nhin không được bật cười, rướn người hôn lên mặt người yêu một cái, cười hỏi: “Thế đã đủ bồi thường chưa?”

Động tác của hắn khiến La Thiếu Hằng ngừng tay, lấy tay còn lại sờ sờ lên chỗ vừa được người ta hôn, hé miệng bật cười: “Miễn cưỡng được 1 chút, còn chưa đủ.”

Thẩm Mạc Thành nghe vậy tỏ ra suy tư một chút: “Vậy anh đành lấy thân báo đáp thôi.”

“Được đó.” La Thiếu Hằng xoay người ngửa đầu chu môi, Thẩm Mạc Thành mỉm cười cúi đầu hôn môi cậu.

Hình ảnh từ xa chiếu lại gần dần được phóng đại, Thẩm Mạc Thành không chớp mắt nhìn chăm chăm hình ảnh hiện lên trên màn hình, ánh mắt hắn dính chặt lên tay Thẩm Mạc Thành trong video, trên tay đối phương cũng có vết sẹo giống hệt vết sẹo trên tay hắn.

27. Chương 25

Thời gian hiện trên góc dưới màn hình là năm 2004, đó là năm thứ hai sau khi hắn xảy ra chuyện, lúc ấy hắn vẫn còn đang ở trong bệnh viện hôn mê bất tỉnh.

Nhưng người trong video không chỉ diện mạo, giọng nói mà thậm chí đến cả vết sẹo trên người cũng giống hắn như đúc, chuyện này nên giải thích thế nào đây, trừ phi... trong đó có một bên nói dối!

La Thiếu Hằng bức thiết muốn hắn nhớ ra như vậy trên cơ bản có thể xác định cậu ấy không hề giấu diếm hay giả bộ, nếu như vậy thì còn lại...

“Á!” Thẩm Mạc Thành đột nhiên hét lên, trong đầu một cơn đau nhức mãnh liệt ập tới khiến hắn thiếu chút nữa đánh rơi máy quay phim trong tay, may mắn hắn có quần dây đeo của máy vào tay mới không đánh rơi xuống sàn.

“Anh sao vậy?” La Thiếu Hằng thấy thế vội vàng đỡ lấy hắn, thấy sắc mặt hắn cực kém, trên trán túa ra mồ hôi, giật mình cả kinh, ngồi xổm xuống trước mặt hắn: “Mạc Thành, anh có sao không?! Anh đừng dọa em!”

Thẩm Mạc Thành tuy rằng vẫn có chứng bệnh đau đầu bất chợt nhưng chưa từng xảy ra nghiêm trọng như hôm nay.

Cơn đau đầu tựa như một thứ gì đó di chuyển rất nhanh, nó mang theo những bánh răng bén nhọn, mỗi chỗ nó đi qua đều để lại vết hằn sâu tới mức thấy cả xương cốt, hắn chỉ biết cắn chặt răng mới có thể nín nhịn không phát ra tiếng hét đau đớn.

Sắc mặt hắn trắng bệch, hai tay nắm chặt thành quyền, quai hàm hai bên bởi vì cắn răng quá mức dùng sức mà hơi rung động, gân động mạch cổ cũng rung lên từng hồi, chứng minh hắn đang phải chịu thống khổ tột cùng.

La Thiếu Hằng bị bộ dạng của hắn lúc này dọa sợ, vươn tay ôm đầu hắn kéo vào lòng mình, một tay vuốt ve sau lưng trấn an hắn: “Đừng nghĩ nữa, chúng ta không nhắc tới chuyện này nữa được không? Anh đừng

khó chịu, em không chịu nổi anh anh thế này đâu.”

Giọng La Thiếu Hằng mang theo nồng đậm đau lòng, cánh tay đang vuốt ve sau lưng Thẩm Mạc Thành cũng khẽ run rẩy, anh có thể thừa nhận sự dày vò vì người yêu ‘qua đời’ mười năm lại không thể chịu nổi khi đối phương chịu một chút thương tổn.

La Thiếu Hằng vỗ vỗ nhẹ lưng Thẩm Mạc Thành, vừa thấp giọng trấn an. Thẩm Mạc Thành dựa vào hõm vai anh, dưới sự trấn an của La Thiếu Hằng, cơn đau kia dường như đã tiêu tán đi không ít, tuy rằng vẫn chưa chấm dứt hoàn toàn nhưng nằm ở trong phạm vi hắn có thể chịu đựng được.

Một lúc lâu sau, hắn ngồi thẳng dậy, tầm mắt đối diện La Thiếu Hằng, thấy hai mắt anh tràn đầy lo lắng cùng khẩn trương, nhưng lại khiến lòng hắn cảm thấy ấm áp, hắn vươn tay vuốt ve mái tóc mềm mại: “Đừng lo, anh không sao.”

La Thiếu Hằng bị động tác này của hắn làm cho sửng sốt, chỉ biết yên lặng nhìn hắn.

“Sao vậy?” Thẩm Mạc Thành thu hồi tay.

“Anh... sờ thêm chút nữa đi.” La Thiếu Hằng nói.

Lông mày Thẩm Mạc Thành khẽ nhướn, vươn tay đặt lên đỉnh đầu La Thiếu Hằng xoa xoa, những sợi tóc nơi đó phi thường mềm mại, xẹt qua lòng bàn tay hắn, cảm giác phi thường thoải mái khiến hắn yêu thích không muốn buông tay.

“Có nhớ ra cái gì không?” La Thiếu Hằng chờ mong hỏi: “Trước đây, anh cũng từng thường xuyên xoa đầu em, giống như vừa rồi đó.”

“...” Thẩm Mạc Thành im lặng nhìn La Thiếu Hằng, em tưởng kí ức giống cái công tắc sao? Bật một cái là nhớ ra?

Nhưng La Thiếu Hằng vừa nói như vậy, Thẩm Mạc Thành đột nhiên nhớ tới đêm trừ tịch, lúc hai người bọn họ gọi điện thoại cho nhau...

Lúc ấy khi nghe giọng cô đơn của La Thiếu Hằng nói đã mười năm không trải qua đêm trừ tịch cùng cha mẹ, tay phải hắn theo bản năng mà làm ra một động tác, hiện giờ nghĩ lại, động tác kia chính là động tác xoa đầu ai đó.

Nghiêm túc ngẫm lại, từ lúc nhận thức La Thiếu Hằng, hắn đã có rất nhiều hành động làm theo bản năng, như xoa đầu, đưa ví tiền, nhận đồ xách hộ, những động tác này hắn làm thực tự nhiên, thân thể còn phản ứng nhanh hơn ý thức, dường như hắn đã từng làm vô số lần.

Nghĩ tới đây, Thẩm Mạc Thành cảm thấy nội tâm đã có đáp án, nhưng vẫn còn cần nghiệm chứng thêm.

“Được rồi, anh đừng nghĩ nữa, kéo lát nữa lại khó chịu.” thấy Thẩm Mạc Thành lại lâm vào trầm tư, La Thiếu Hằng vội vàng đánh gãy suy nghĩ của hắn, sợ hắn lại đau đầu như vừa rồi: “Chúng ta không nhắc tới chuyện này nữa nhé?!”

“Em không muốn anh nhớ lại sao?” Thẩm Mạc Thành hỏi, rõ ràng lúc ở Thụy Sĩ, khi nghe nói mình không biết em ấy, em ấy cơ hồ đã muốn khóc lên.

“Đương nhiên là muốn rồi.” La Thiếu Hằng không chút do dự đáp lại.

“Vậy sao em...”

“Nhưng em càng quan tâm tới sức khỏe của anh hơn.” La Thiếu Hằng ngắt lời hắn, nắm chặt bàn tay hơi lạnh của hắn, nghiêm túc nói: “Tất cả mọi thứ cộng lại đều không quan trọng bằng anh, anh không nhớ cũng không sao, anh chỉ cần nhớ rằng em thích anh, em yêu anh, em muốn được ở cạnh anh mỗi ngày, thế thôi.”

Lời thổ lộ của La Thiếu Hằng lại đột nhiên bật ra, tựa như thần Cupid bắn thẳng một mũi tên xuyên qua lồng ngực Thẩm Mạc Thành, trúng trái tim hắn.

Thẩm Mạc Thành nhìn thẳng La Thiếu Hằng, chỉ cảm thấy trái tim mình bị câu nói đó làm cho bốc hơi, tan chảy thành một vũng nước, trên mặt nước còn phát ra tiếng “ùng ục” sôi trào.

Mắt La Thiếu Hằng phi thường xinh đẹp, đồng tử đen láy, độ cong mí mắt tự nhiên tuyệt đẹp, lông mi đen dài khá dày.

Mỗi khi nhìn vào em ấy, người đối diện sẽ cảm thấy như mình chính là toàn bộ thế giới của em ấy.

— quả thực muốn mạng mà.

Thẩm Mạc Thành cảm thấy bản thân đã hoàn toàn cõi giáp đầu hàng, mặc kệ người nắm đó có phải là mình hay không, cho dù mình có ki ức hay không, nhưng hắn thật sự không thể kháng cự người này.

Nội tâm hắn chân thật phản ánh một nguyện vọng, đó chính là — Chiếm lấy em ấy, khiến em ấy hoàn toàn thuộc về mình, lưu lại kí hiệu của mình lên người em ấy, vĩnh viễn không buông tay.

“Thẩm Mạc Thành?” thấy hắn trầm mặc, La Thiếu Hằng lên tiếng gọi.

“Huh?” Thẩm Mạc Thành tổn thất lớn khí lực mới có thể áp chế được những suy nghĩ tà ác đó đi, khô

phục bộ dáng gia chủ Thẩm gia lãnh đạm thường ngày.

“Tai anh đang đỏ lên kia.” La Thiếu Hằng vươn tay nhéo nhéo hai vành tai hắn: “Anh đang suy nghĩ bấy bạ có phải không?”

“...” Thẩm Mặc Thành đơ mặt nói: “Không hề.”

“À.” La Thiếu Hằng gật gật đầu.

Thẩm Mặc Thành vừa mới thả lỏng được một chút, lại nghe La Thiếu Hằng nói: “Trước kia, khi vừa mới ở cùng nhau, mỗi khi suy nghĩ bấy bạ là hai tai anh đều đỏ hồng lên.”

.... Còn có nhược điểm này? Thực cmn quá xấu hổ.

Thẩm Mặc Thành nội tâm tĩnh lặng không còn gì để nói, bề ngoài vẫn ra vẻ bình tĩnh như thường: “Vậy sau khi ở cùng nhau lâu rồi?”

Không đoán được hắn sẽ hỏi như vậy, lúc đầu La Thiếu Hằng có chút sững sốt, sau đó ánh mắt dao động: “Đến phiên tai em đỏ hồng.”

Lúc nói lời này, La Thiếu Hằng cố ý tránh né ánh mắt Thẩm Mặc Thành, tựa như nghĩ tới cái gì đó không trong sáng cho lắm mà khẽ mím mím môi.

Mình đã làm gì mà khiến em ấy đỏ tai?!

Thẩm Mặc Thành đột nhiên rất muốn biết!!!

“Khụ!”

Phát hiện Thẩm Mặc Thành cứ nhìn mình chằm chằm, La Thiếu Hằng khẽ ho nhẹ một tiếng, ngồi xồm lâu, chân có chút tê nhức liền chống đầu gối đứng dậy, vươn tay lấy máy quay phim cùng cuốn album trong tay hắn: “Trả đồ cho em, hôm nay tới đây thôi.”

Thẩm Mặc Thành cầm chặt đồ không buông: “Em không còn gì muốn nói với anh nữa sao?”

“Còn chứ.” La Thiếu Hằng thấy hắn chưa xem xong, liền buông tay ra: “Em hoài niệm anh mười năm, suốt mười năm qua chỉ có thể tâm sự với một khối bia mộ không biết tên, anh nói xem em còn lời muốn nói với anh không?”

Lúc này, trên mặt La Thiếu Hằng mang theo một nụ cười nhợt nhạt, giọng nói tuy có vẻ thoải mái nhưng cảm xúc trong mắt lại không thể nào lừa được người khác, nội tâm anh không hề thoải mái như anh đã biểu hiện ra bên ngoài.

10 năm trước, La Thiếu Hằng mới 20 tuổi, với tình cảm sâu nặng của em ấy đối với mình, em ấy rất cuộc đã vượt qua 10 năm trước như thế nào, em ấy đã mang tâm trạng gì để đi viếng mộ mình?

Chỉ nghĩ tới hình ảnh La Thiếu Hằng đứng trước bia mộ lầm bầm nói chuyện một mình, nội tâm áy náy cùng đau lòng tựa như một cơn hồng thủy ào ào đổ xuống, ngay khi hắn còn chưa kịp phản ứng miệng đã thốt ra lời: “Anh xin lỗi.”

Một tiếng xin lỗi này của hắn khiến nụ cười nơi khóe môi La Thiếu Hằng chậm rãi thu liễm, anh trầm mặc nhìn Thẩm Mạc Thành một lúc, mới chậm rãi mở miệng: “Mạc Thành, điều em muốn không phải một câu xin lỗi, 10 năm trước anh đã bỏ em đi, bây giờ anh còn nữa đời người để bù đắp lại cho em.”

— *Thẩm Mạc Thành, giờ em chỉ còn mình anh, liệu có khi nào anh khôi phục ký ức rồi sẽ bỏ em đi không?*

— *Không đâu.*

— *Không đâu cái gì?*

— *Sẽ không bỏ em đi.*

Anh đã nói sẽ không bỏ em đi, mà lại bỏ đi suốt 10 năm, hiện giờ lần nữa gặp lại, em sẽ nắm tay anh thật chặt, mấy chục năm còn lại này, anh chỉ có thể thuộc về riêng em.

Cấp độ câu nói này không thua kém gì câu tỏ tình lúc này, tạo nên một cơn sóng lớn trong lòng Thẩm Mạc Thành, vừa nghĩ tới những ngày sau này sẽ có La Thiếu Hằng làm bạn đời kề cận ở bên, nội tâm Thẩm Mạc Thành không khỏi chờ mong.

Nhưng mà...

Thẩm Mạc Thành trầm giọng nói: “Anh chưa chắc sẽ nhớ ra.”

“Ít nhất anh đã tin một nửa, phải không? Vậy chứng minh em đã có một nửa phần thắng.” La Thiếu Hằng tự tin cười nói: “Còn lại một nửa, để thời gian trả lời đi.”

“Trong trí nhớ của anh, khoảng thời gian mà em nói, anh không hề ở A thị, cũng không ở cùng với em.” Thẩm Mạc Thành nói ra điểm đáng ngờ.

“Không thể nào.” La Thiếu Hằng phản bác dữ dội: “Vậy lúc đó anh ở đâu?”

“Trong bệnh viện.” Thẩm Mạc Thành đơn giản giải thích một chút: “Lúc ấy quả thật anh có từng tới A thị, cũng xảy ra một chút chuyện ở đó, sau đó liền nằm tĩnh dưỡng trong bệnh viện, ở B thị.”

“Không đúng.” La Thiếu Hằng nghe vậy nhú chặt chân mày: “Lúc ấy anh quả thật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đầu và eo bị thương nghiêm trọng, vết sẹo trên lưng anh lưu lại từ khi đó, trên người anh cũng bị trầy da không ít, lúc ấy chính em đã đưa anh tới bệnh viện, mỗi ngày em đều ở cùng anh thì làm sao anh có thể ở B thị được?”

Vết thương trên lưng Thẩm Mạc Thành xác thực được hình thành khi đó, nhưng kí ức hằn lại hoàn toàn khác với lời La Thiếu Hằng nói.

“Liệu có phải là...” La Thiếu Hằng do dự một chút: “Là tai nạn xe cộ mười năm trước của anh?”

“Ý em là...” Thẩm Mạc Thành nhớ tới thông tin bị tai nạn xe cộ qua đời mười năm trước của ‘mình’.

Hai người đều là người thông minh, nói một chút liền hiểu, hai người nhìn nhau một cái, đều minh bạch ý trong mắt đối phương.

“Chúng ta mạnh dạn đặt ra một giả thiết...” sắc mặt La Thiếu Hằng càng nghiêm túc: “12 năm trước anh xảy ra chuyện ở A thị, lúc ấy em cứu được anh, hai năm sau, anh bị tai nạn xe cộ trên đường núi ở ngoại ô A thị, tình hình lúc ấy là xe hủy người vong, nhưng trên thực tế, anh được người ta cứu đưa về B thị, còn khối thi thể kia chỉ là thể thân.”

La Thiếu Hằng nhớ rõ mọi chuyện giữa hai người, cho nên rất nhanh có thể suy đoán đưa ra được kết luận này thông qua tin tức Thẩm Mạc Thành nói.

Thẩm Mạc Thành nghe xong hồi tưởng lại tình hình nằm viện khi đó của mình.

Bởi vì hôn mê đã lâu nên khi tỉnh lại, trong đầu hằn một mảnh mơ hồ, hệ thần kinh tựa như bị rỉ sét không thể chuyển động được, rất nhiều chuyện trong kí ức tương đối hỗn loạn, bác sĩ nói hắn đã ngủ say 9 năm, mà kí ức hằn quả thật dừng lại ở ngày xảy ra chuyện 9 năm trước, hắn cũng không hoài nghi, toàn bộ tâm tư chỉ đặt vào việc hồi phục sức khỏe thân thể.

Hiện giờ nghe La Thiếu Hằng nói vậy, ngẫm lại thấy quả thật có rất nhiều điểm đáng ngờ. Nếu năm đó, người ở cùng La Thiếu Hằng chính là mình, kết hợp với chuyện phát sinh sau đó, như vậy xem ra tai nạn xe cộ ở ngoại thành năm đó không hẳn là ngoài ý muốn mà là do người ta sắp đặt, nếu không cũng sẽ không có giấy giám định tử vong giả cùng thi thể thể thân cho hắn.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Thẩm Mạc Thành liền trầm xuống: “Anh biết rồi, anh sẽ sai người đi điều tra rõ ràng chuyện này.”

Chân tướng sự việc còn cần điều tra lại, nhưng lúc này La Thiếu Hằng càng quan tâm tới sức khỏe của Thẩm Mạc Thành hơn: “Lúc ấy anh nằm viện không sao chứ? Bị thương có nặng không? Em nghe dì Vương nói thân thể anh không ổn lắm, là di chứng còn lưu lại sao? Bây giờ sao rồi? Còn đau chỗ nào không?”

La Thiếu Hằng đặt câu hỏi liên tục, căn bản không cho Thẩm Mạc Thành có cơ hội trả lời, Thẩm Mạc Thành đành phải chờ anh nói xong mới đáp: “Đã không sao rồi, đừng lo lắng.”

Cho dù hần đã nói như vậy nhưng La Thiếu Hằng vẫn không hề yên tâm, cứ lôi kéo hần hỏi đông hỏi tây mãi.

Thẩm Mạc Thành không ngờ La Thiếu Hằng lại lo lắng thái quá tới mức này, chợt thấy vành mắt xanh đen của anh, liền ngắt lời: “Có việc gì để mai nói tiếp, em nên đi ngủ trước đi đã.”

La Thiếu Hằng còn muốn nói gì đó nhưng nghĩ tới bộ dạng thống khổ vừa rồi của Thẩm Mạc Thành, liền từ bỏ: “Ừm.”

“Cái này cho anh mượn.” Thẩm Mạc Thành cầm album và máy quay phim đứng lên nói với La Thiếu Hằng: “Anh về phòng đây.”

La Thiếu Hằng gật gật đầu, tiễn hần ra khỏi phòng.

“Đi ngủ sớm đi.” Thẩm Mạc Thành nói xong câu đó liền xoay người rời đi, La Thiếu Hằng đột nhiên giữ chặt góc áo kéo hần lại.

Thẩm Mạc Thành quay đầu nhìn La Thiếu Hằng: “Còn chuyện gì sao?”

La Thiếu Hằng không đáp, đi tới trước mặt hần, vươn tay giữ mặt hần, khẽ nhón chân rướn người hôn lên môi hần một cái.

Nụ hôn của anh rất mềm nhẹ, môi chạm môi Thẩm Mạc Thành hút mấy cái liền buông ra, sau đó lùi về sau vài bước, cười nói: “Phần của đêm nay, trả lại cho anh.”

Thẩm Mạc Thành: “...”

28. Chương 26

Thẩm Mạc Thành trở lại phòng, hần không vội nghỉ ngơi, vừa ngồi xuống đã mở máy quay phim ra tiếp tục xem các video lưu bên trong.

Trong camera còn có rất nhiều video, có video của hai người cũng có video của mình La Thiếu Hằng, mà nhiều nhất vẫn là video quay Thẩm Mạc Thành, có thể thấy La Thiếu Hằng rất thích quay phim Thẩm Mạc Thành.

Nhìn người trong video thuần thực bào sợi khoai tây, biểu tình Thẩm Mạc Thành rất vi diệu, không khỏi nhìn chăm chăm hai bàn tay mình.

Người đang thái rau một cách điêu luyện kia thật sự là mình sao? Hai năm ở cùng La Thiếu Hằng, mình đảm nhiệm vai trò đầu bếp? vừa nghĩ tới việc mình đứng thái thịt xào rau là đã cảm thấy bất khả tư nghị rồi.

Thẩm Mạc Thành đỡ trán, chuyển sang xem video tiếp theo, vừa mở ra chợt nghe thấy thanh âm tức giận gào thét của La Thiếu Hằng ...

“Yah yah yah, Thẩm Mạc Thành, anh nướng tay, nướng tay chút! Anh muốn ép chết em sao?!”

Trong màn hình là La Thiếu Hằng và Thẩm Mạc Thành cùng ngồi trên sàn nhà, dựa lưng vào ghế sofa, mỗi người cầm một cái máy game cầm tay điên cuồng chiến đấu.

Ổng kính camera đối diện hai người, nhìn không thấy màn hình game, nhưng nhìn bộ dáng La Thiếu Hằng rõ ràng là đấu không lại Thẩm Mạc Thành.

“Anh dừng tay đi! Không phải đã nói sẽ nhường em 3 phần sao?!” La Thiếu Hằng bất mãn lấy chân đạp Thẩm Mạc Thành một cái, ngón tay vẫn điên cuồng ấn ấn bàn phím chơi game.

Thẩm Mạc Thành bị cậu chọc cười, thả chậm động tác trong tay: *“Ừ, nhường em ba phần.”*

Sau khi động tác của hắn chậm lại, La Thiếu Hằng mới vừa lòng, chậm rãi chiếm thế thượng phong, biểu tình trên mặt cũng tươi hẳn lên.

Cậu vừa ấn ấn bàn phím vừa sai khiến Thẩm Mạc Thành: *“Em khát, lấy hộ em cốc nước chanh.”*

Thẩm Mạc Thành một tay khống chế bàn phím tránh né công kích từ cậu, tay còn lại với cốc nước chanh ở trên bàn đưa tới bên miệng cậu nói: *“Uống từ từ thôi.”*

Hai mắt La Thiếu Hằng không rời khỏi màn hình, cúi đầu uống nước chanh, mơ hồ nói: *“A, em sắp thắng rồi, anh đừng có né nữa, mau phản công đi!”*

“Ồ, được.” Thẩm Mạc Thành để cốc nước chanh sang một bên, thực nghe lời thỏa mãn nguyện vọng của người yêu, hai ba nhát đã xử lý xong nhân vật trong game của đối phương.

“...” La Thiếu Hằng thua đau đớn, ngừng tay lườm lườm Thẩm Mạc Thành: “Mạc Thành, anh chơi quen tay quá ha.”

“Tạm tạm, là do em quá yếu.” Thẩm Mạc Thành ra vẻ khiêm tốn đáp lại.

“Hắc, quá phách lối.” La Thiếu Hằng hận nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có dám đấu lại một ván không?”

“Chơi luôn.”

“Có dám đứng im cho em đánh không?”

“Chấp tất.”

“Thế còn được.” La Thiếu Hằng cảm thấy mỹ mãn nghiêng người qua hôn hấn một cái: “Bắt đầu!”

Thẩm Mạc Thành hai mắt mang ý cười xoa xoa tóc người yêu, kéo cậu vào trong lòng mình.

....

Thẩm Mạc Thành tạm dừng hình ảnh ở cảnh La Thiếu Hằng đang tươi cười, vươn tay khẽ vuốt ve lên đôi môi đang cười của cậu.

Giờ khắc này rốt cục hấn đã minh bạch, vì sao hấn vẫn luôn cảm thấy khuôn mặt La Thiếu Hằng không nên bị thương mà phải tươi cười rạng rỡ ấm áp như trong video mới đúng, bởi vì em ấy phải tươi cười như thế mới là đẹp nhất.

Theo những thước phim trong video, trong đầu hấn đôi khi hiện lên một số hình ảnh vụn vặt, chợt lóe rồi biến mất, hấn không kịp bắt lấy.

Sau khi xem xong, Thẩm Mạc Thành cất máy quay phim và cuốn album ở trong ngăn kéo, rồi mới đứng dậy đi tắm rửa.

Ở căn phòng bên cạnh, La Thiếu Hằng lại mất ngủ.

Hôm nay tiến triển quá mức nhanh chóng, anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể ngã bài với Thẩm Mạc Thành nhanh tới vậy, còn cho rằng ít nhất cũng phải qua một khoảng thời gian nữa, chờ tới khi cả hai đã trở nên quen thuộc hơn rồi mới chậm rãi xuống tay ở mọi phương diện, từng chút từng chút nói cho hấn biết chuyện trước kia.

“Cứ như đang nằm mơ...” La Thiếu Hằng nhìn trần nhà lẩm bà lẩm bẩm.

Nằm một hồi, anh xoay người ngồi dậy, lấy cuốn nhật kí từ trong ngăn kéo ra, cầm bút viết mấy chữ vào trong đó.

— Cầu thần may mắn vĩnh viễn chiếu cố.

Anh viết câu này ở cuối trang, sau đó lật tới trang cuối, xem tờ giấy ghi danh sách những việc định làm cùng Thẩm Mạc Thành.

Hai người đã hẹn làm rất nhiều việc cùng nhau, trong mấy năm qua cơ hồ La Thiếu Hằng đã thực hiện gần như xong hết. Anh tích một câu v vào sau mục “Trượt tuyết ở Thụy Sĩ”, ánh mắt dừng lại ở hạng mục “nhảy dù đôi” phía dưới.

Nếu như không gặp Thẩm Mạc Thành ở Thụy Sĩ, anh cũng đã định khi nào thời tiết ấm hơn một chút sẽ đi nhảy dù, hiện tại hành trình chắc sẽ không thay đổi, có chăng là chuyển từ đi một mình thành đi hai người.

“Ngủ ngon.” La Thiếu Hằng khép nhật kí lại, tắt đèn đi ngủ.

Hôm sau, La Thiếu Hằng thức dậy làm vệ sinh cá nhân xong, việc đầu tiên sau khi ra khỏi phòng là đi gõ cửa phòng Thẩm Mạc Thành, bên trong không có ai trả lời.

“Đi làm sớm vậy sao?” La Thiếu Hằng nói thầm một câu, xoay người đi xuống lầu.

Xuống đến lầu 1, nghe được tiếng động phát ra từ trong phòng bếp, anh liền đi qua: “Dì Vương, buổi sáng...” cước bộ anh dừng lại, nhìn nam nhân đang đứng trong bếp, chữ tốt lành còn chưa nói ra miệng liền nuốt trở vào.

“Buổi sáng tốt lành.” Thẩm Mạc Thành ngẩng đầu chào hỏi, rồi lại cúi đầu tiếp tục chiên trứng ốp la.

“...Lúc này mới thật sự giống như đang nằm mơ.” La Thiếu Hằng vươn tay nhéo tay mình một cái, xác định đúng là hiện thực mới đi tới cửa phòng bếp.

Thẩm Mạc Thành đang chiên trứng, thấy anh tới liền nói: “Đợi chút, sắp xong rồi.”

“Em không vội.” La Thiếu Hằng đứng nhìn Thẩm Mạc Thành làm bữa sáng: “Em còn tưởng anh đã đi làm.”

“Vẫn còn sớm.” Thẩm Mạc Thành đáp.

Hiện tại quả thật vẫn còn sớm, tuy rằng tối qua ngủ muộn nhưng hai người đều không có tâm tư ngủ say cho nên trời vừa sáng đã dậy.

La Thiếu Hằng thấy mấy quả trứng chiên có chút cháy xém, lên tiếng nhắc nhở: “Lật được rồi đó.”

Thẩm Mặc Thành mặt không đổi sắc lật mấy quả trứng ốp, đến khi lật sang mặt bên kia mới thấy đã bị cháy một nửa.

“Tsk, hóa ra mất trí nhớ thì tay nghề nấu nướng cũng bị mất theo!” La Thiếu Hằng nhìn động tác không quá thuần thục của hắn cảm thán.

“...” Thẩm Mặc Thành yên lặng cho trứng ra đĩa, rồi đưa cho anh: “Mang ra bàn đi.”

La Thiếu Hằng khẽ cười, mang trứng ốp đi ra để lên bàn ăn, lại quay trở về: “Có cần em giúp gì không?”

Ánh mắt Thẩm Mặc Thành đảo qua mấy ngón tay đang bám khung cửa của La Thiếu Hằng, trong lòng có cảm giác, tay em ấy chỉ dùng để vẽ tranh không dùng để nấu nướng, lập tức nói: “Không cần, ra ngoài chờ đi.”

La Thiếu Hằng chú ý tầm mắt hắn, nhìn nhìn tay mình, quơ quơ tay ra trước mặt hắn nói: “Đẹp không?”

Tầm mắt Thẩm Mặc Thành di chuyển theo hướng tay La Thiếu Hằng, áp chế xúc động muốn nắm lấy nó, sắc mặt bình tĩnh nói: “Đừng có tới gần quá, cẩn thận chảo dầu.”

Lời hắn nói khiến La Thiếu Hằng nhớ tới bởi vì mình lóng ngóng mà khiến Thẩm Mặc Thành bị phỏng tay, vội vàng rút tay về nói: “Vậy em ra ngoài chờ.” Nói xong liền rời khỏi bếp.

Thẩm Mặc Thành nhìn theo bóng lưng La Thiếu Hằng, lực chú ý lần nữa trở lại cái chảo nóng trên bếp.

— Minh nhất định là điên rồi.

Hắn nhìn đồng bánh nướng áp chảo thăm nghĩ, nếu không phải thế thì sau khi xem mấy cái video sao lại đột nhiên muốn làm đồ ăn, quả thực có bệnh.

Thẩm Mặc Thành làm bữa sáng không nhiều lắm, chỉ có hai cái trứng ốp la, một phần bánh nướng áp chảo, hai cái bánh mì nướng, một phần salad hoa quả, hai cốc sữa ấm, cơ hồ đều là những thứ không cần tới kỹ thuật nấu nướng.

Bởi vì đã nhiều năm không xuống bếp, hắn có chút gượng tay, trứng ốp không chỉ mặn mà còn dính một chút vụn vỏ trứng li ti, nhưng lại khiến La Thiếu Hằng ăn tới vui vẻ.

Thấy bộ dạng híp mắt tươi cười của La Thiếu Hằng, Thẩm Mạc Thành nhin không được hỏi: “Ăn ngon vậy sao? Không mặn à?”

“Đương nhiên.” La Thiếu Hằng cười đáp: “Đã 10 năm em không được ăn bữa sáng anh làm rồi, cho dù anh bỏ vào cả túi muối em cũng ăn được hết.”

Hai chữ 10 năm nói thì dễ nhưng để vượt qua được thì lại rất khó, có mấy người sẽ nguyện ý cô đơn thủ ở bên bia mộ người yêu đã “chết” 10 năm?

Cho dù không có kí ức nhưng vừa nghĩ tới những dày vò trong 10 năm mà La Thiếu Hằng đã một mình trải qua, Thẩm Mạc Thành cảm thấy đau lòng không thôi, tay cầm đũa bất giác dùng sức nắm chặt lại.

“Anh lại để tâm vào mấy chuyện vụn vặt có phải không?” La Thiếu Hằng thấy hấn không lên tiếng, liền nói: “Em chỉ tùy tiện cảm thán một chút thôi, với em mà nói, anh còn sống đã là được ông trời ban ân rồi, cho nên những ngày sau này đều là những tháng ngày hạnh phúc.”

Thẩm Mạc Thành nhìn La Thiếu Hằng một hồi, vươn tay dùng ngón cái lau đi chút sữa vương bên khóe môi anh, nghiêm túc nói: “Anh sẽ điều tra rõ ràng, cũng sẽ nhớ ra em, em... đừng khổ sở nữa.”

Cho dù Thẩm Mạc Thành nói đừng khổ sở nữa nhưng lại khiến hốc mắt La Thiếu Hằng thoáng chốc nóng lên. Anh nắm chặt tay Thẩm Mạc Thành đưa tới bên miệng hôn hôn: “Được.”

Sau khi ăn sáng xong, Thẩm Mạc Thành liền ra khỏi nhà, hấn muốn tới bệnh viện thăm ông nội.

Khi vừa tới phòng bệnh, ông nội cũng vừa tỉnh lại, chú Triệu đang đút cháo cho ông ăn, Thẩm Vân canh giữ ở một bên, nhìn thấy Thẩm Mạc Thành tiến vào hô một tiếng: “Boss.”

Thẩm Mạc Thành gạt đầu, đi tới bên giường bệnh hỏi: “Ông nội sao rồi?”

“Tinh thần khá tốt.” chú Triệu đáp, để cái bát đã ăn xong sang một bên, lau miệng cho Thẩm lão gia tử rồi đứng lên nhường ghế cho Thẩm Mạc Thành.

Thẩm Mạc Thành ngồi xuống ghế, quan sát khí sắc của ông nội, phát hiện sắc mặt ông so với tối qua tốt hơn rất nhiều mới tạm yên lòng.

Trong lúc hấn ngồi quan sát ông nội, ông nội cũng nhìn hấn, ánh mắt mờ đục lúc tỉnh lúc mơ, sau khi nhìn kỹ hấn, không xác định nói: “Tông Hiền à?”

Thẩm Tông Hiền là cha của Thẩm Mạc Thành, những người ở đây đều biết ông đã nhận lầm rồi.

Đây không phải lần đầu tiên ông nhận lầm người, Thẩm Mạc Thành cũng không ngạc nhiên, vươn tay nắm chặt bàn tay gầy gò nhăn nheo của ông nội: “Ông nội, con là Mạc Thành.”

“A.” Lão gia tử gật gật đầu, đẩy kính mắt của mình một cái lại hỏi: “Sao không thấy A Tĩnh tới?”

Giang Tĩnh là mẹ của Thẩm Mạc Thành.

“Mẹ và cha đang ở cùng nhau.” Thẩm Mạc Thành tập mãi thành quen trả lời ông: “Hôm nay ông cảm thấy khá hơn chút nào không?”

“Rất tốt.” lão gia tử không biết có nghe hiểu gì không, ông ghé sát vào người Thẩm Mạc Thành cẩn thận nhìn hẩn hồi lâu: “Tông Hiền à, trông con trẻ hơn nhiều đấy.”

“Vâng.” Thẩm Mạc Thành thuận miệng đáp, rồi lại cùng ông nội nói chuyện linh tinh vụn vặt, cũng không quan tâm ông nhận lầm người, chỉ cần ông nội vui vẻ là được rồi.

Hàn huyền một hồi, Thẩm Mạc Thành chuẩn bị rời đi. Hẩn buông tay ông nội, nhờ chú Triệu chăm sóc ông, rồi ra hiệu cho Thẩm Vân đi theo mình, mới vừa ra tới cửa phòng bệnh đột nhiên lại nghe được ông nội gọi một tiếng: “A Thành.”

Thẩm Mạc Thành dừng bước, quay đầu nhìn thấy ông nội đang kéo tay chú Triệu nói: “Tối nay A Thành có về nhà ăn cơm không? Nhớ bảo dì Ngô làm mấy món nó thích nhé.”

“Có ạ, tan tầm thiếu gia sẽ trở về.” chú Triệu thuận theo đáp lại.

“Vậy là tốt rồi.” trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông nội lộ ra một nụ cười vui vẻ: “Tôi muốn ngủ một chút, lát nữa A Thành về nhớ gọi tôi dậy.”

“Vâng, ngài an tâm nghỉ ngơi đi.” Chú Triệu giúp ông điều chỉnh gối đầu.

Thẩm Mạc Thành đứng ở cửa nhìn khoảng nửa phút mới thu hồi tầm mắt, xoay người rời đi, Thẩm Vân đi theo sau hẩn.

29. Chương 27

Thẩm Mạc Thành vừa mới rời khỏi bệnh viện đã nhận được điện thoại từ Giang gia, Giang lão gia tử muốn hẩn qua đó một chuyến.

Tới Giang gia, để Thắm Vân ngồi chờ dưới lầu, quản gia dẫn Thắm Mạc Thành lên thư phòng, Giang lão gia tử đang chờ hấn ở đó.

Giang lão gia tử đang luyện thư pháp trong thư phòng, thấy hấn tiến vào ngưỡng đầu nói: “Tới rồi à.”

“Ông ngoại.” Thắm Mạc Thành đứng ở một bên chờ ông viết xong.

Giang lão gia tử luyện chữ khoảng 10 phút, tiếp nhận chiếc khăn lau tay từ quản gia, rồi đi tới bàn trà ngồi xuống, Thắm Mạc Thành cũng ngồi xuống đối diện ông.

Quản gia pha một ấm trà ngon cho hai người rồi lui ra ngoài, trong thư phòng chỉ còn hai ông cháu bọn họ.

Giang lão gia tử nhấp một ngụm trà, lên tiếng hỏi: “Gần đây thế nào?”

“Mọi chuyện đều ổn, phiền ông ngoại lo nghĩ.” Thắm Mạc Thành đáp, cầm ấm trà rót thêm cho ông.

Giang lão gia tử gật đầu, tư thế như muốn nói chuyện phiếm, lên tiếng hỏi: “Con với con bé Hà gia thế nào rồi?”

Hôm qua vừa mới gặp Hà Thư Ngữ, hôm nay, ông ngoại đã gọi điện kêu hấn tới nói chuyện, Thắm Mạc Thành không cần đoán cũng biết là vì nguyên nhân gì.

Nghe ông ngoại hỏi như vậy, hấn cũng không quanh co lòng vòng nữa: “Không có gì.”

Phản ứng của hấn nằm trong dự kiến của Giang lão gia tử: “Xảy ra chuyện gì? Nói cho ông ngoại xem nào, con có chỗ nào không hài lòng với con bé?”

Thắm Mạc Thành đặt cái tách xuống, thật sự tập trung suy nghĩ một chút, sau đó mặt không đổi sắc nói: “Không nghĩ ra có chỗ nào hài lòng.”

“...” Giang lão gia tử nhăn nhó: “Nghiêm túc coi.”

“Việc này ông đừng tham gia nữa, con có chừng mực.” Thắm Mạc Thành không muốn nói nhiều với ông ngoại về vấn đề này.

“Giờ ông không quản nổi con nữa, thế cũng được.” Giang lão gia tử thở dài, đổi đề tài: “Ông nội con gần đây sao rồi? cũng một thời gian ông không tới thăm ông ấy rồi.”

Thắm – Giang hai nhà từ trước tới giờ luôn hợp tác làm ăn với nhau, cuộc hôn nhân của cha mẹ hấn trước

đây đã củng cố vững chắc mối quan hệ giữa hai nhà, Giang lão gia tử và Thắm lão gia tử cũng coi như có quan hệ thân thiết nên Thắm Mạc Thành cũng không giấu chuyện ông nội đang nằm viện, đơn giản kể lại mọi chuyện với ông.

“Nằm viện?” Giang lão gia tử nghe vậy lộ vẻ lo lắng: “Tình hình ông ấy sao rồi?”

“Ông nội đã tỉnh, không có gì trở ngại.” Thắm Mạc Thành đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Giang lão gia tử gật đầu: “Lát nữa ông tới bệnh viện thăm ông ấy.”

Thắm Mạc Thành gật đầu, rót thêm trà cho ông, hàn huyên thêm một lúc rồi rời đi.

Quản gia tiễn hấn ra cửa rồi quay trở về thư phòng, Giang lão gia tử như có điều suy nghĩ trầm ngâm nhìn bàn trà, rồi nói với quản gia: “Đi xem gần đây Thắm Mạc Thành qua lại với ai?”

“Vâng.” Quản gia gật đầu: “Còn Hà tiểu thư...”

“Tạm thời không cần quản.” Giang lão gia tử xua tay, ông cũng không nhất định phải kết thông gia với Hà gia: “Chuẩn bị xe, tới bệnh viện.”

“Vâng.” Quản gia lên tiếng rồi rời đi.

Sau khi rời khỏi Giang gia, Thắm Mạc Thành kêu Thắm Vân lái xe tới phòng khám nơi hấn đã nằm điều trị sau khi xảy ra chuyện.

Đó là một phòng khám tư cao cấp, y tá trực thấy hấn tiến vào, vội vàng đứng dậy tiếp đón: “Chào Thắm tổng.”

Thắm Mạc Thành gật đầu, Thắm Vân tiến lên hỏi: “Bác sĩ Trương có ở đây không?”

“Ở trong phòng thí nghiệm, mời ngài.” Y tá nói xong dẫn đường cho bọn hấn tới phòng thí nghiệm.

Trong phòng thí nghiệm chỉ có bác sĩ Trương và hai trợ lý, chung quanh đều là các dụng cụ tinh vi, cho dù là dụng cụ trong bệnh viện thành phố so ra cũng kém xa nơi này.

Bác sĩ Trương thấy Thắm Mạc Thành tới liền ngừng tay, đưa tài liệu lại cho hai trợ lý, đi tới trước mặt Thắm Mạc Thành cười nói: “Sao hôm nay lại tới đây, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Bác sĩ Trương khoảng chừng 50 tuổi, hai bên tóc mai có chút bạc trắng nhưng cả người lại rất có tinh thần,

ông là chủ nhân của phòng khám tư này.

Từ sau khi xảy ra chuyện, thân thể của Thẩm Mạc Thành vẫn luôn không được tốt, di chứng lưu lại trong cơ thể cần phải chậm rãi điều trị, mỗi tháng đều định kỳ tới kiểm tra, bác sĩ Trương là bác sĩ điều trị chính cho hắn.

“Không có.” Thẩm Mạc Thành nói: “Có làm phiền các ông không?”

“Nói gì thế.” Bác sĩ Trương nghĩ hắn đi ngang quan nên thuận đường rẽ vào, vỗ vỗ vai hắn nói: “Nào, chúng ta tới văn phòng tôi ngồi một chút, thuận đường bắt mạch cho cậu luôn.”

Thẩm Mạc Thành gật đầu, cùng ông ấy rời khỏi phòng thí nghiệm.

Tới văn phòng, bác sĩ Trương bắt mạch kiểm tra cho Thẩm Mạc Thành, lại kiểm tra nhịp tim cho hắn: “Gần đây có chỗ nào khó chịu không?”

Thẩm Mạc Thành kể lại tình trạng đau đầu của mình càng lúc càng tăng thêm, bỏ qua nguyên nhân là vì La Thiếu Hằng.

Bác sĩ Trương từ tốn nói: “Lúc trước đầu cậu bị thương tương đối nghiêm trọng nên triệu chứng đau đầu là không thể tránh được, cố gắng đừng thức đêm, cũng đừng làm việc vất vả quá.”

Thẩm Mạc Thành đáp ứng, rồi giả bộ như vô ý hỏi: “Bác sĩ Trương, năm đó tôi rất cuộc bị thương nghiêm trọng cỡ nào mà qua bao nhiêu năm vẫn không khỏi hẳn?”

“Rất nặng.” bác sĩ Trương nghiêm túc nói: “Nói là cử tử nhất sinh cũng không đủ.”

Ngón tay Thẩm Mạc Thành gõ nhẹ lên mặt bàn: “Ông có biết năm tôi xảy ra chuyện, ai là bác sĩ đầu tiên tiếp xúc với tôi không?”

“Chuyện đó thì tôi không biết, khi cậu được chuyển tới chỗ tôi đã rơi vào trạng thái ‘chết giả’, chính là trạng thái sống bán thực vật.” bác sĩ Trương hồi tưởng lại một chút: “Nói thật, cậu có thể tỉnh lại, còn khôi phục thuận lợi như vậy, tôi vẫn luôn cảm thấy đó là kỳ tích.”

“Vất vả cho ông rồi.” Thẩm Mạc Thành dừng một chút nói: “Nếu tôi nhớ không lầm thì tôi nằm ở chỗ ông 9 năm đúng không?”

“Đúng vậy.” bác sĩ Trương cảm thán nói: “Thời gian trôi qua thật nhanh.”

Thẩm Mạc Thành không tiếp tục đề tài này nữa: “Ngài mai tôi dẫn một người tới đây, phiền ông kiểm tra

cho cậu ấy giúp tôi.”

“Hả?” bác sĩ Trương có chút kinh ngạc: “Đây là người đầu tiên cậu dẫn tới, xảy ra chuyện gì sao?”

“Em ấy...” Thẩm Mạc Thành suy nghĩ một chút tình trạng của La Thiếu Hằng, rồi nói lại chuẩn đoán của bác sĩ bên Thụy Sĩ cho ông ấy nghe.

Bác sĩ Trương nghe xong suy tư nói: “Cậu đưa người tới đây tôi xem.”

“Được.” Thẩm Mạc Thành gật đầu, hàn huyên thêm mấy câu rồi đứng dậy cáo từ.

Sau khi rời khỏi phòng khám, Thẩm Mạc Thành liền phân phó Thẩm Vân đi điều tra lại toàn bộ chuyện năm đó, Thẩm Vân nghe vậy cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều, lập tức liên hệ người đi điều tra, cúp điện thoại rồi hỏi Thẩm Mạc Thành: “Boss, giờ đi đâu ạ?”

Thẩm Mạc Thành nhìn thời gian, vừa lúc tới giờ cơm trưa, liền nói: “Về nhà.”

Vừa nghe hắn nói về nhà, Thẩm Vân liền thấy phi thường tò mò chuyện gì đã xảy ra sau khi hắn trở về tới qua nhưng lại không dám hỏi, chỉ có thể giả bộ bình tĩnh đáp ứng, lái xe trở về.

*

Lúc Thẩm Mạc Thành trở về nhà, dì Vương đang nấu cơm trong phòng bếp, thấy hắn về liền ngừng tay, có chút kinh hãi: “A Thành, hôm nay cậu về nhà ăn cơm sao?”

Thẩm Mạc Thành gật đầu, ánh mắt quét một vòng quanh phòng khách, dì Vương kịp phản ứng: “Tìm cậu La sao? Cậu ấy đang ở trong phòng vẽ, để đi vào gọi cậu ấy...”

“Không cần, để cháu gọi.” Thẩm Mạc Thành xua tay, rồi xoay người bước về phía phòng vẽ.

Thẩm Vân đi sau lưng hắn thức thời không đi theo, tiến tới cạnh dì Vương hỏi: “Dì Vương, hôm nay có phần cho cháu không?”

“Có có có, cứ về là có.” Dì Vương vui tươi hơn hớn tiếp tục nấu cơm.

Thẩm Vân vừa nghe có đồ ăn, lon ta lon ton chạy vào bếp hỗ trợ.

Thẩm Mạc Thành đi tới gần phòng vẽ, cước bộ thả chậm, bước chân cũng nhẹ hẫ, vừa tới cửa liền thấy La Thiếu Hằng đang đứng trước giá vẽ.

Trong phòng có hệ thống sưởi nên La Thiếu Hằng chỉ mặc một chiếc áo len cổ tròn màu cà phê, tay áo xắn lên tận khuỷu tay, hơi hơi khom thắt lưng, một tay cầm bảng pha màu, một tay cầm cọ lướt lướt lên giấy. Dưới chân để một xô nước nhỏ, chung quanh xô vương vãi vô số giọt nước nhỏ.

La Thiếu Hằng không biết hấn đã trở về, Thẩm Mạc Thành cũng không đi vào quấy rầy mà đứng tựa khung cửa nhìn La Thiếu Hằng từng chút tô điểm cho bức tranh đầy màu sắc.

Tốc độ vẽ của La Thiếu Hằng rất nhanh, cơ hồ như không cần suy nghĩ, chỉ cần đặt bút xuống là có thể vẽ luôn được ngay, cọ vẽ liên tục chấm màu rồi vẽ lên giấy.

Bởi vì bóng lưng La Thiếu Hằng che khuất nên Thẩm Mạc Thành không nhìn rõ toàn bộ bức tranh, chỉ nhìn thấy một mảng lớn màu xanh đậm.

Thẩm Mạc Thành yên lặng nhìn bóng lưng La Thiếu Hằng, trong lòng có cảm giác vi diệu.

— Hình như em ấy cao hơn trước kia.

Thẩm Mạc Thành đột nhiên cảm thấy vậy, hấn do dự một chút, bước chân nhẹ nhàng đi vào trong, dừng lại cách La Thiếu Hằng khoảng nửa thước.

Lúc này, La Thiếu Hằng cũng vừa vẽ nét cuối cùng, bước lùi ra sau hai bước định ngắm bức tranh của mình thì đụng trúng người hấn.

Khi La Thiếu Hằng đụng phải người mình, Thẩm Mạc Thành theo bản năng vòng tay ôm eo, tự nhiên đem người ôm vào lòng.

Hết chương 27

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-loi-quay-ve>